

SOUTERRAIN Leden 2016

O dobré vůli

„Sláva na výsostech Bohu, na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.“ (Lukáš 2,14).

Známý úryvek z Lukášova líčení vánočního příběhu zní v kralickém překladu jako slavnostní fanfára. Však také šlo o volání nebeských zástupů. Zkusme ale odmyslet od jeho vánočního kontextu a vzít si tento verš jako motto do nového roku. Co nám říká?

Především tu v první části čteme o Bohu na výsostech. On je svrchovaným Pánem nad vším stvořením, nad našimi osudy, nad tím, co se nám líbí, stejně jako nad tím, co se nám nezdá nebo vysloveně nelíbí. Boží stvoření je dobré, jak čteme hned na začátku bible, a jak také vyznáváme písní “Co činí Bůh, to dobré jest”. My lidé jsme leccos pokazili a stále kazíme, ale Hospodin nám to skrze Pána Ježíše odpouští. A nadto, jak se o tom stále přesvědčujeme, v jednotlivostech obrací zlé v dobré.

Dnešní doba je složitá, zejména teď na začátku nového roku si uvědomujeme, že světu už pořádně nerozumíme. Někdy se až děsíme toho, co se kolem nás děje. Ale nemáme důvod se bát. Bůh je s námi se všemi, se sborem, s církví, s národem, s lidstvem. Dává nám svůj pokoj. Je také jednotlivě s každým z nás, drží nad námi svou ochrannou ruku. A tak se nebojme!

Pak se tu mluví o dobré vůli. Dobrá vůle je velká síla, o tom jsem se mnohokrát přesvědčil. Když jsem byl ještě malý, měl jsem ovšem trochu zmatek v tom, jak to je s dobrou vůlí v našem verši. Má se zde na mysli přání pokoje (pouze) lidem dobré vůle – jak se mnohdy tento verš čítal - nebo se všem lidem přeje a ukládá, aby měli dobrou vůli? I když ekumenický překlad tento problém zcela pomíjí, kraličtí měli na mysli druhou možnost.

Obsah čísla:

1-O dobré vůli | 3-Výtah z jednání staršovstva | 4-S Czech teamem na hranici. O utišení bouře. | 9-Noví členové staršovstva se představují | 10-Angažovat se = něco se „musí“ udělat! | 11-Pozvání na mimořádné setkání v lednu | 12-O manipulaci, sebelásce aneb začněte od Nového roku jinak | 14-Láska | 17-Jubilanti v lednu | 18-Další oznámení | 19-Poslední ohlédnutí za výročním sbor | 20-Kalendář na leden 2016

Ted' v prosinci to bylo přesně 30 let, co jsem se ocitl v Braunschweigu, v tehdy ještě západním Německu. Nakonec jsem tam strávil několik let, jež pro mne v mnoha ohledech hodně znamenala. Např. přátelské setkávání s tureckými gastarbeitery, kteří společně s katolickými Poláky v Braunschweigu vytvořili skvěle fungující menšinový kulturní spolek. Ale nejvíce se mi v té době vryly do mysli jeden příběh a dva slogany. Stále se k nim vracím, pomáhají mi při chápání a rozhodování v nejrůznějších situacích.

Příběh mojí bytné, paní Hedviky, by vydal za román, ale aspoň v kostce. Narodila se na začátku století v německé rodině nedaleko Gdaňsku, ve smíšené polsko-německé vsi, kde její rodiče měli velký statek a pilu. S místními Poláky vycházeli dobře. Když po válce vzniklo Polsko, neměli důvod odcházet, dokud se nenašel člověk, který dostal zálsuk na jejich majetek. Pak museli s tím, co naložili na žebříňák, pryč. Nový domov našli v městečku na břehu Odry, kde si postavili vilku a Heda se vdala. To už začala válka, její muž padl do ruského zajetí. A když se pak válka chýlila ke konci a blížila se fronta, vzala dvě malé děti, naložila dětský kočárek a vydala se pěšky do Berlína a dál. Po různých provisoriiích se shledala s mužem a usadila v Braunschweigu. Když jsem ji poznal, byla už sama a část domku pronajímala. Na Poláky myslela v dobrém. Těšila se představou, že se do jejího domku v Kustryni po válce nastěhovala mladá polská rodina a maminka mohla hrát na jejím pianu dětem, tak jako hrávala ona. Ejhle, příběh dvojnásobného vyhnance, utečence.

Zmínil jsem dva slogany. Paní Hedvika byla přes svůj věk věrnou stoupenkou Greenpeace, od ní jsem se naučil jejich zásadu „mysli globálně, konej lokálně“ opravdu žít. A k tomu také doplňkovou výzvu „netrap se (tím, co nemůžeš změnit) a usiluj (o to, co změnil lze)“. To obojí je takový užitečný doplněk k dobré vůli a k uznání Boží svrchovanosti. Aktuálně v dnešní době, kdy už asi nic nesvedeme s tím, že za pár desítek let tu budeme mít místo jabloňových sadů pomerančové plantáže. Ani s tím, že velké oblasti Země se stávají neobyvatelnými, ať již kvůli přírodním dějům, nebo z důvodu lidského běsnění. A také nic nezměníme na tom, že odtud lidé prchají. To musíme ponechat na Božím úradku. Ale každý může, na svém místě a v konkrétních situacích, projevit dobrou vůli a věřit, že dobrá vůle se vrací stejně jako úsměv, že se vyplácí.

A tak se nebojme budoucnosti! A mějme dobrou vůli.

Jan Mašek

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 3. 12. 2015 v 19:00

- Volba kurátora, místokurátora a předsedy staršovstva – kurátorem zvolen br. J. Mašek, místokurátorem D. Heller a předsedou staršovstva br. Mašek
- Středisko Diakonie Stodůlky – rozhodnuto pokračovat ve spolupráci se sloučeným střediskem, návrh smlouvy byl upraven podle připomínek přítomných a schválen, br. Mašek připomínky písemně zašle Diakonii ČCE.
- Finanční zpráva – Tomáš Černoorský
 - sbírka na uprchlíky 15 300,- Kč bude odeslána na účet OPU (právní pomoc uprchlíkům v Čechách),
 - sbírky v prosinci: 6. 12. seniorátní sbírka do seniorátního solidárního fondu. Během celého měsíce bude sbírka na dárky pro NŠ, na Boží Hod vánoční sbírka na Bohoslovce a vikariát,
 - br. Mašek podal zprávu o Kongu. Dosud nezaplatili 4 stálí přispěvatelé, takže jsme prozatím v malém mínusu,
 - br. Mašek informoval o jednání s UCK, sbor dostane příspěvek na úpravy farářského bytu, který pokryje menší část vynaložených nákladů.
- Hospodářské záležitosti
 - díky Marii Susové za adventní věnec,
 - teplá voda z kotle je již zavedena, díky br. Hlavsovi, nyní bude třeba dokončit zednické práce,
 - požadavek mládeže a starších dětí na vybavení klubovny dole v suterénu nábytkem rámcově schválen, staršovstvo očekává konkrétní návrh vybavení i s cenovou nabídkou.
- Další úkoly
 - byl schválen seznam lidí, kteří dostanou nové klíče. Hospodáři se pověřují výměnou 4 vložek (dvoje vstupní dveře, kancelář a místnost nedělní školy) a obstaráním potřebného počtu klíčů,
 - schváleno prodloužení smlouvy se sborovou sestrou do konce r. 2016.
- Z došlé pošty
 - poděkování od jihlavského sboru za finanční příspěvek od našeho sboru,
 - souhlas s občasným zapůjčením sborové kuchyně pro činnost občanského sdružení Lata, po prosincové akci na zkoušku se bude jednat o smlouvě a jejích podmínkách.

• Různé

- na webu uvedeme jména všech presbyterů (bez kontaktů), odhlasováno uvádění bez titulů,
- připomenutí nákladů na tisk Souterrainu – mj. uvedením doporučené ceny 10 Kč na kasičce,
- jednalo se o sluchátkách, bylo konstatováno, že špatně slyšící mají možnost usednout v prvních řadách a že ses. Ridzoňová dává již před kázáním k dispozici jeho písemnou formu všem, kteří to potřebují. Další řešení se budou průběžně hledat.

S Czech teamem na hranici. O utišení bouře.

Na konci října jsem se vydala na několik dní s českým týmem pomáhat uprchlíkům na srbsko-chorvatskou hranici, hranici nejen v zeměpisném smyslu. Tahle cesta je v dnešní společnosti hodně na hranici, pro někoho hrdinstvím, pro mě spíš nutkáním, samozřejmostí, a pro dalšího vlastizradou. Chtěla bych tu o tomto fenoménu a balkánské cestě, která je tak blízka a zároveň vzdálená, napsat své dojmy. Bude to trochu delší, ale ono to krátce nejde.

Czech team vznikl postupně letos v létě. Moje cesta k němu vedla přes Nicolase Wintona a jeho vlaky. Vzpomínáte si na ten moment ve filmu, kdy úřednice a dobrovolníci lepí a popisují fotky, obcházejí rodiče, a ti si vybírají, které dítě chtějí? Je válka, jedná se o židovské děti, a přesto si jich berou k sobě i několik. Ale pořád to není dost, pro spoustu to bude poslední fotografie, čas běží, úřednický aparát pracuje tak pomalu a my jim držíme i po 70 letech palce a přejeme si, aby jich bylo víc, aby se to stihlo. Film promítáme ve školách, to je obraz našeho hrdiny, a náš sbor se přičinil, aby vedle jeho jména zaznělo i jméno Přemysla Pittera a jeho hodně odvážné poselství „Milujte své nepřátele“. Ke mně promluvil v situaci, kdy Anička Jiříčková vyprávěla o svém působení v rámci Diakonie v utečeneckých táborech v Jordánsku, z vyprávění Petry Procházkové o Čečensku a o tom, jak tento národ nemá šanci na obnovu, ztratil elity a celá další generace vyrostla v blátě táborů. Na jaře jsem našla Nadační fond generace 21. Byl mi velmi blízký tím, že jeho projekt je konkrétní: přesídlení 153 křesťanů z uprchlického tábora v Erbilu, zejména vdov s dětmi, do Česka. Až na pár pozitivních zlomů po roce tu ještě žádný uprchlík není. Čekají několik kilometrů od válečné fronty, která se může kdykoliv posunout. Zase ten

byrokratický aparát a politikaření. A situace se vyostřovala, Evropa začala pomalu jednat a Česko sjednalo velmi rychle pořádek po svém a úkol splnilo s nečekanou vervou a rychlostí: uprchlická krize se nás prakticky netýká, pod záminkou jakési vlastní bezpečnosti odmítáme solidaritu a podpora těchto kroků obyvatelstvem je zajištěna volným působením polopравd a dezinformací.

Nejsem jediná, koho toto frustrovalo. Kolem Kliniky, squatu na Žižkově, vznikla improvizovaná pomoc uprchlíkům. Už po první výzvě na facebooku došlo na začátku léta k neskutečnému návalu oblečení do sbírky. Dodávky reagovaly velmi flexibilně na situaci a rozvážely pomoc na nádraží Keleti a do Bělé. A šlo to ještě dál. Lidé sedli do auta, nacpali je oblečením a vydali se i dál na Balkán na vlastní pěst. Masarykova univerzita nabídla prostory pro centrální sklady pomoci. Poskytla také studentům stipendium pokrývající náklady na cestu. Čeští dobrovolníci hráli zásadní roli v momentě, kdy Maďarsko uzavřelo své hranice a proud uprchlíků se odklonil během několika hodin směrem k Chorvatsku. Na srbsko-chorvatské hranici, u města Továrník, došlo ke krizi, moji bratrance byli tenkrát na místě mezi prvními a mohli reagovat rychleji než Lékaři bez hranic, Červený kříž a UNHCR, kteří se dostali na místo o den, dva později. Byli hozeni do situace, kdy v zemi nikoho na poli zůstalo v dešti přes noc několik tisíc lidí, ze srbské strany hrstka policistů, z Chorvatska pár desítek. Vstupenkou přes hranici byla jednoduchá reflexní vesta, neoficiální označení dobrovolníků. Úkol byl prostý – donést na místo deky, jídlo a pití. Alespoň pro děti a těhotné. Češi na místě zůstali. Tato hranice je zásadním zlomem na cestě uprchlíků, zároveň ale historicky velmi křehkým místem. Šlo by o celkem jednoduchou akci: z autobusů přijíždějících z Bělehradu nebo od makedonských hranic nechat uprchlíky překročit hranici a dostat je do nejbližšího, 10 km vzdáleného, tábora. Kvůli absenci dialogu to ale dlouho nešlo. Uprchlíci původně chodili pěšky, což v místě, kde jsou stále minová pole, není dobré. Zároveň je snaha tuto krizi odizolovat od života normálních lidí. Proto už od chorvatských hranic začal fungovat systém autobusů a vlaků převážející zdarma uprchlíky do Slovinska a dál do Rakouska a Německa.

Členové Czech teamu vybudovali na přechodu Berkasovo – Bapská záchytné stanoviště. Denně tu procházelo 5 až 15 tisíc lidí. Češi a pak i Slováci zde ze starých armádních stanů postavili improvizované stanoviště, místo, kde se čeká na odvoz. Vnesli do chaosu řád, pracovali s davem jinak než bezradní policisté, přivezli překladatele. Poskytovali jídlo, horký čaj,

základní hygienické potřeby, oblečení a provozovali vyhřívaný koutek pro matky s malými dětmi. Ke konci zprovoznili i zdravotnický stan. Zároveň předávali důležité informace. To byl zásadní význam. Do té doby s uprchlíky po cestě jen manipulovali, pašeráci jim nejdříve slibovali ráj na zemi jménem Německo, pak je šoupli do přeplněných člunů, po dlouhém čekání na trajekt na Kosu nebo Lesbosu se dostali na pevninu a dál na sever. Cesta stojí 2 500 eur na osobu. Na rozdíl od prvních příchozích na jaře, kteří mohli cestovat veřejnou dopravou a hledali si cestu sami, dnes jde o řeku převážně rodin (bratranec nesl šestidenního novorozence narozeného v Řecku, vedle si zase vezli na vozičku babičku). Většina z nich je dezorientovaná, neví, vůbec kde je a jak daleko má ještě jít. Prostě jdou. Pro mě byla úžasná následující zkušenost. Viděla jsem nejdříve ty vystrašené lidi, které vyplivl autobus ve tři hodiny ráno uprostřed pole. Následovala dvoukilometrová cesta na hranici za doprovodu českých dobrovolníků, kteří si je rozebrali po skupinkách, dohlédli na to, aby rodiny zůstaly nerozdělené, pomohli nést dítě do kopce a podali základní informace. A usmáli se. Když pak dorazili k našim stanům, při čekání se zeptali: „A odkud vy všichni jste?“ „Z Česka.“ Odpověď stále slyším: „To musí být ale krásná země.“

Ano. Uprchlíci jsou rozliční. Mladík odmítne v mrazu nabídnutý plášť se slovy, jestli nemáme nějakou černou bundu. Pak ale přijde skupinka jak z Betléma: paní v devátém měsíci těhotenství – přemlouvám ji, aby si vzala vitamíny, které jí rozpouštím v čaji, a ještě další kabát, vedle předškolák a manžel, který v lehkém svetříku nese krosnu a stan, i pro svou tchýni a tchána, s nimiž putuje. Další pár, kde žena je profesorkou literatury na univerzitě, hází z rukávu jednoho českého spisovatele za druhým. Sem tam dochází k potyčkám mezi afghánskými kluky a Syřany, ti jsou totiž jaksí „víc zvaní“. Z jednoho Afghánce pak vypadne, že přichází z Íránu - myslím si nejdřív, že jsem se přeslechla. Vysvětluje dál, že je z třetí generace přežívající v uprchlických táborech, jeho předci utekli už v šedesátých letech. Co se týče náboženství – bratranec měl zkušenost, kdy se k němu vervou davem prodíral jeden uprchlík. Vykřikoval horlivě – já jsem křesťan, já jsem křesťan! – a ukazoval křížek na krku. Očekával snad za to dvojitou porci čaje? Že bude mít přednost?

Kousek od hlavní cesty se postavil stan s vybavenou ordinací, dar od jedné nemocnice. Na konci října jsem se jako medička připojila k týmu doktorů, kteří ve své dovolené jedou do Srbska, ve směnách se střídají na místě dnem i nocí a poskytují základní zdravotní péči. Hrdě jsem pomáhala Pavle

Hrdličkové, praktické lékařce z Prahy, která si třeba při zemětřesení v Nepálu zkrátila putování v Himalájích, zajela do města pro léky a fonendoskop a vyrazila do zapadlých horských vesnic, kam organizovaná humanitární pomoc nedosáhla. Do Chorvatska přijela poprvé v září, vybavená kufříkem s nejnnutnějšími léky. Tenkrát při krizi v Továrniku byla jediný zdravotnický pracovník na místě. Ve svém volnu se vrátila na Balkán za poslední dva měsíce čtyřikrát. Nikdy by mě nenapadlo, že mými prvními pacienty budou zvracející irácká batolata, kolabující Afgánky nebo nastydlí Syřani. I jako ženy jsme měly velký respekt. Komunikace byla jednodušší se Syřany, uměli lépe anglicky. Jedna krásná třicátnice se zánětem ucha vyprávěla, že ztratila manžela, doma nechala u babičky své dvě děti, 6 a 10 let, holku a kluka. Jde do Německa. Vystudovala ekonomii. Až to půjde, přijedou za ní. Kdo jiný by to měl dát než ona? Co by nám mělo být bližší než emancipovaná žena s konkrétním plánem, i když nosí hidžáb? V ordinaci bylo vedle křiku a pláče i veselo. Pokud je překladatel daleko, vy máte před sebou celou afghánskou rodinu a snažíte se vysvětlit mamince, že toto jsou antibiotika, že jich je třeba užívat lžičku každých osm hodin, 5 dní. A tohle je paralen, na horečku, jenom půl lžičky. Hodily se zkušenosti z ochotnického divadla, výrazná pantomima a prsty na rukách. Tyhle chvíle byly opravdu komické. Na druhou stranu lidé tam uprostřed polí měli nejeden infarkt, astmatický i epileptický záchvat, ženy rodily i potrácely. Už v říjnu byly noci jasné, větrné a mrazivé.

Balkánská cesta je velkou zkouškou pro všechny. Naděje a vůle uprechlíků je opravdu obdivuhodná. Jsou už tak blízko snu, zvláště na hranici Evropské unie. Tady to pro ně začíná. Člověk to s nimi na místě cítí, zpíváme spolu, aby noc trochu ubíhala při čekání na další autobus, a úplně samozřejmě se loučíme se slovy - good luck. Štěstí budou potřebovat. A přijdou další zkoušky, nekonečné dny čekání, budou dlouho anonymními v davu příchozích, u mnohých přijde deziluze. Některým dojde, že byla chyba, že se vydali na tuhle cestu. Po atentátech v Paříži se množí diskuse, zda nějaký útočník neprošel právě balkánskou cestou. Ano, je možné, že právě Bapskou kolem nás s davem prošel. Špatné svědomí, že jsem mu teoreticky podala čaj, usmála se na něj, nemám. Evropa nemá plot, mohl takto jednoduše projít i před pěti lety. A mnohem zásadnější roli hrají již místní fungující buňky. Co se týče hromadného putování, je nutné co nejdříve vytvořit fungující systém registrace a důsledných imigračních pracovníků, kteří posoudí, kdo má právo na azyl, tak, aby se Balkánu tenhle dav vyhnul. Vždyť právě přesuny obyvatelstva na tomto místě před několika lety vyvolaly stále čerstvý konflikt. Stávající

anarchie ničí všechny. Ukazuje se tak další rovina přízřebivých Evropanů. Bulharská policie zneužívá svého postavení a okrádá uprchlíky o jejich peníze a mobily. Vyplouvají na světlo důkazy i o častém násilí páchaném na uprchlících právě ze strany policie tohoto unijního státu. Bratřenci se vydali o Vánocích ještě dál na jih. Letos už potřetí a referují z bulharsko-srbské hranice. Je to bezútěšné. Okradené, kulhavé uprchlíky s podlitinami potkávali. Je to bezútěšné. Ohrožení necítí od těchto lidí, ale právě od podnikavců a mafiánů, kteří se přizívají nabízením odvozu za přemrštěné částky. A hrůzný je propojení s policií i na srbské straně, která bez ostychu směřuje uprchlíky právě k domluveným pašeráckým autobusům a taxíkům. Brání dobrovolníkům (i výhružkami) podávat informace o nedalekém vlaku, který je pro ně vypravován za zlomek ceny. O černém trhu s orgány a lidmi ani nemluvě. Situace se v prosinci vyhrcoje v Idomeni, na řecko-makedonské hranici. Makedonie staví plot, nejdřív pouští jen Syřany, Afgánce a Iráčany vybavené lejstrem. Po pár dnech ani ty ne. Tábořiště vzniká improvizovaně a nešťastně u kolejí, lidí přibývá a tenze také. Kameny z kolejiště začínají létat vzduchem, kuchyně, ve kterých i pár Čechů pomáhalo, jsou vyrabovány, chaos. I pro dobrovolníky to není lehké: jak po fyzické, tak po psychické stránce. Po návratu nabídlo několik psychologů pomoc, pořádají se pravidelná společná setkání. A přesto další stále opakovaně odjíždí ve svém volnu do Slovinska, Srbska, Makedonie a i na Lesbos.

Czech team působil v Berkasovu měsíc a půl. Za tu dobu došlo jednou z Chorvatska k zastavení odvozu. Na pár dní. Mnoho tisíc lidí zůstalo na této silnici mezi sady, zase v dešti, blátě. Připomínají to při našem pobytu ohlodané a olámané stromy podél cesty a dobrovolníci uklízejí zbytky ohořelých plastových láhví. Tam se i umíralo. Volání dobrovolníků o pomoc se dostalo i do českých médií. Dva dny po našem odjezdu, 2. listopadu, byl přechod uzavřen. Chorvati a Srbové se konečně dohodli a toto kritické improvizované místo nahradili přestupem na nádraží v Šidu. Vše se uklidilo, byly to nekonečné desítky hodin opravdu špinavé práce. Z „Bapské“ se ale stal fenomén, který nemá celosvětově v historii obdoby. Bez vládní podpory, bez jakékoliv neziskové organizace tu vznikl fungující organismus poskytující pomoc na kritickém místě, kde historicky není dialog. Ocenil jej i Vysoký komisař OSN pro uprchlíky, a o tři týdny později i premiér Sobotka. Dobrovolníci - směs skautů, punkerů, ekologických aktivistů, členů charity, evangelíků - v počtu několika desítek - na místo dovezli peníze, které vybrali od svých přátel, jedno auto přijelo s 10 až 20 tisíci korun. Vystřídalo se nás na

místě několik set (až dva tisíce, nikdo to nespočítá). Vše fungovalo na domluvě, spontánně, ale s úžasnou organizací a nápaditostí, která je pro nás Čechy tak typická. A s obětavostí, která nás posunula zase trošku víc na Západ.

Situace je opravdu složitá, nikdo si s ní neví moc rady nebo naopak některé extrémní proudy u nás v tom mají až moc jasno, vytažují z našeho národa takovou zapšklou hnilobu a strhávají takzvané normální slušné Čechy. A z toho jde opravdu strach. Tenhle proud uprchlíků nemůže být nekonečný, to je jasné. Mám vlastní zkušenosti z povedené i nepovedené integrace ze studií v jižní Francii a nesdílím úplně naivní multikulturní zápal německých levičáků. Ale náš oficiální postoj je takový, že máme pramálo snahy, aby se problém řešil a měl alespoň naději na dobrý konec. Jsem proto ráda, že jsem letošní 28. říjen strávila daleko od hradních trapasů v krásném československém prostředí. Na ekumenické bohoslužbě pod širým nebem, tam za skladem oblečení a ordinací, za hluku generátorů, směsi lidských hlasů všemožných jazyků, se štólou ustříhnutou z fleecové deky, tam se četlo z Bible, z Evangelia. O utišení bouře. Ano, i já se bojím. Ale posiluje mne, že mohu být obklopena lidmi, kteří dokáží se strachem pracovat a pomoci na pravém místě, kde je třeba, když jejich stát ztrácí vizi. A to je odkaz, ke kterému se budu ráda hlásit doma i v zahraničí. Každou návštěvu pacienta jsme končili pozdravem pokoje, Salam alejkum. A ujištěním: Ehdý. It's gonna be ok. A tak i zde mír s námi se všemi, utišíme bouři. Jen tak můžeme doufat, že to bude dobré.

Na youtube si můžete najít videa přímo z místa:

https://youtu.be/FeC_rs3aWQo
<https://youtu.be/kvrkqoiH6BA>

https://youtu.be/oc1_KSCygKc

Kateřina Tichá

Noví členové staršovstva se představují

Filip Hanuš Härtel

V Dejvickém sboru jsem vyrostl, byl zde pokřtěný. I když jsem svůj křest jako disciplinované nemluvně prospal, snad se mohu považovat za aktivního člena sboru; na nedělních shromážděních, někdy za varhanami, v nedělní škole nejprve jako děcko, později jako učitel, v mládeži, v Našich Pěvcích a na různých příležitostných akcích. Hudba je jedním z polí, na kterých, myslím si, mohu být

sboru prospěšný díky tomu, že mám za sebou celkem pestré hudební vzdělání a také studium ekumenické teologie (oficiálně Institut ekumenických studií na ETF) a s tím alespoň základní porozumění pro charakter a potřeby bohoslužeb. Od Institutu se odvíjí druhá „sborově prospěšná činnost“, totiž péče o ekumenické vztahy, např. se sousední katolickou farností nebo husitským sborem. S ekumenou mám obecně velmi dobrou zkušenost díky studiu, Taizé či navštěvování jiných církví, do kterého se s manželkou Eliškou (ostatně katoličkou) občas pouštíme. Co říci závěrem? Noví presbyteri bývají tázáni, jaká je/byla jejich cesta k víře. Zde bych odpověděl citátem jednoho z předních žijících teologů: „Být křesťanem znamená být na cestě“.

Nové členy staršovstva budeme postupně představovat v dalších číslech.

Angažovat se = něco se „musí“ udělat!

Ve sboru máme lidi nejrůznějších typů: lidi družné i samotáře, lidi řečné i mlčenlivé, lidi autoritativní i antiautoritativní apod. K jakým patří **Jana Kohoutová**?

Před dávnými lety jsme ji s manželkou poznali v salvatorské mládeži. To se ovšem jmenovala ještě Orltová, ale už se schylovalo k její svatbě s Vládou Kohoutem, urostlým vojínem, dálkově studujícím vysokou školu. Ona sama studovala tehdy dějiny výtvarného umění. Upoutala nás družnou povahou, ale hlavně svou činorodostí. Patřila mezi mládež, která chodila do nemocnice číst pacientům. Ležel jí na srdci slepý Ruda Č. Spoluorganizovala v mládeži zasilání vánočních pozdravů a balíčků vojákům v kasárnách.

Tato obětavost jí zůstala i později. Když např. ke konci komunistické éry budovatelé tzv. Královské cesty naplánovali bezohledné zásahy těsně u stěn salvatorského chrámu, byla to ona, kdo našel odvahu jít protestovat tváří v tvář projektantům a památkářům proti tomuto rozhodnutí (ačkoli v té době působila jako profesorka střední školy).

V těchto dnech se aktivistka Jana dožívá osmdesáti let, ochota pro něco se angažovat ji však neopouští. Ještě u Salvatora vyvinula veliké úsilí, aby se sbor trvale ujal rodiny migrantů z východu. A když se svou přítelkyní Dragou přešla do Dejvic, přinesla s sebou i něco z opravdového altruismu.

To, že se dala s nakažlivým nadšením do organizace šatních bazarů, je u ní tak trochu záležitost genů. Podnikavost má po tatínkovi a optimismus po mamince. Ale kombinaci obojího dostala zřejmě do vínku od samého Pána Boha.

-?!-

Pozvání na mimořádné setkání v lednu

Milé sestry a milí bratři,

zvu Vás již v adventu 2015 na zcela mimořádné setkání se vzácným hostem, které se v našem sobotu bude konat ve čtvrtek 28. ledna 2016. Naši hostem bude básník a emeritní kazatel Jednoty bratrské MIROSLAV MATOUŠ (narozený 28. 10. 1921 v Nevřaticích na Jičínsku), jeden z posledních žijících přátel Přemysla Pittera (1895-1976).

Po maturitě na jičínském reálném gymnáziu v roce 1940 studoval Miroslav Matouš angličtinu v ústavu moderních jazyků v Praze. Totálnímu nasazení za druhé světové války neušel. Po válce studoval v Praze na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy filosofii, češtinu a srovnávací vědu náboženskou. V roce 1949 se stal učitelem náboženství v náboženských obcích tehdejší církve Československé (dnešní Církve československé husitské) ve Škvorci, poté v Praze - Břevnově a ve Vršovicích. Od roku 1953 byl kazatelem této církve v Mělníku, v Praze - Hloubětíně, v Nuslích, v Michli a na Žižkově. V náboženské obci v Praze na Žižkově byl vysvěcen a stal se zde farářem. V prosinci 1958 mu byl odňat státní souhlas a byl propuštěn z církevní služby. V následujících deseti letech pracoval jako dělník na stavbě cementárny, byl řidičem multikáry a později skladníkem topenářské provozovny v Pražské stavební obnově. Po vážném onemocnění pracoval jako strážný v podniku Kablo v Hostivaři. Koncem roku 1967 žádal o opětovné přijetí do církevních služeb. Odpovědi se však od své církve nedočkal a proto přijal nabídku Jednoty bratrské. Tak se stal na dvacet let kazatelem Jednoty bratrské v Dobřívě u Rokycan. V září 1987 odešel do výslužby. V roce 1990 byl Miroslav Matouš v CČSH rehabilitován a začal se opět podílet na jejím poslání.

Jeho literární činnost je bohatá: od roku 1957 vydával leporela dětí: „Moje zvířátka“, „Zvířátka dětem“ a „V naší zahrádce“. Českou poezii obohatil svými sbírkami „Uhel a křída“ (Karmelitánské nakladatelství, 1995), „Světla a stíny strun“ (Karmelitánské nakladatelství, 1997), „Únik z Babylonu“ (Archa, 2000), „Poslední hlas“ s podtitulem „Stíny apokalypsy“ (Karmelitánské nakladatelství, 2003) a „Pout' za světlem“ (vlastním nákladem, 1956 a Diecézní rada CČSH

v Praze, 2008) a jedinečným překladem „Cherubského poutníka“, básnické sbírky od Angela Silesia (Angelus Silesius: „Cherubský poutník“. České katolické nakladatelství ZVON, Praha 1993). K Matoušovu překladu tohoto klíčového díla Angela Silesia (1624-1677), slezského německy píšícího barokního básníka a mystika (zároveň i právníka a dvorního císařského lékaře) napsal úvod můj otec.

Miroslav Matouš však především publikoval řadu povídek, příběhů, úvah a esejů: „Být bližním světu“ s podtitulem „Povídky, příběhy, úvahy“ (1988), „Světlo všedním dnům“ (Jednota bratrská, 1990), „Zvláštní člověk Přemysl Pitter“ (nakladatelství Bonaventura, 2001), „Poslední hlas“ (2003), „Noc na horách“ (2004), „Přemítání nad labyrintem. Eseje na rozhraní“ (2005), „Putování rosou i prachem“ (2006) a „Přemysl Pitter a vyšší režie“ (2014).

Přečetl jsem snad všechno, co bylo česky o Přemyslu Pitterovi napsáno a knihu Miroslava Matouše „Zvláštní člověk Přemysl Pitter“ si dovoluji považovat jednoznačně za nejlepší. A nejenom proto, že mladší autoři již neměli možnost setkat se s Přemyslem Pitterem a Olgou Fierzovou ještě v roce 1968 ve Švýcarsku osobně.

S použitím internetových zdrojů Daniel Heller

O manipulaci, sebelásce aneb začněte od Nového roku jinak

Některé životní příběhy mohou jít příkladem. Některé mohou pomáhat druhým. Proto jsem jeden sepsala. Ten vlastní.

Žila jsem život v nesvobodě. Totální. Neměla jsem se ráda a byla jsem geniálním soustem pro všechny manipulátory. Nevěřila jsem si a oni toho využili. Pro získání výhod, pro svoje potřeby. A já to dovolila. Byl tam totiž jeden aspekt. Ty osoby byly pro mne důležité, jednalo se o mé nejbližší. Ta manipulace začala už někdy v dětství, o to obtížnější bylo celé to nastavení změnit.

Mám dobrou zprávu. Jde to. Sama jsem toho chodícím důkazem. Musí se ale spojit více aspektů. Jednak si musíte přiznat, že máte problém. I když jste obětí manipulace, problém máte vy. Když se rozhodnete situaci řešit, začnou se věci hýbat. A tady musím zdůraznit jednu věc: Bez pomoci Boží to nezvládnete. Tím jsem si jistá. Proste a bude Vám dáno. Moje první modlitby za sebe byly asi takovéto: „Prosím o klid a mír v duši“. Nejvíce jsem souzněla se slovy v textu České mše vánoční: „Uděl nám všem pokoj svatý, po kterém všichni toužíme“. To rezonovalo. Když se začnete modlit a přát si konečně něco pro sebe, to už máte velkou naději na pozitivní změnu. Já se například často modlila za druhé

a kupodivu nejčastěji za své usurpátory. Že se jim nedaří v životě možná právě proto, že ubližují, to mě nikdy nenapadlo. Až teď. Zkušenost a moudrost mi říká, že to tak je. Větu „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá“ bych opravila na „Jak se do lesa volá, tak se z jiného lesa ozývá“. Oni jim to vrací druhí. Protože jim zrcadlí jejich problém. Tímto způsobem mají zase oni šanci napravit něco ve svém chování. Ovšem za předpokladu, že budou chtít, že si přiznají své chyby a nebudou jen druhé obviňovat.

Ale neřešte ty druhé. Řešte sebe. A už vůbec nejde o pomstu. Vlastně prioritně ani o změnu toho druhého. Druhého nezměníte anebo změníte, ale jen změnou svého chování. Jde o to věci pochopit a začít je řešit. Velkou překážkou tady ale bývá strach. Strach se těm lidem postavit. O tom je manipulace. Je to vlastně jistý druh vydírání, na který vy slyšíte, když se nemáte rádi. Jejich hněv je velký. Oni si už zvykli, že jim sloužíte. Vděku se nedočkáte, ale běda, když se chcete vysmeknout. Doslova. Máte pocit, že přeháním? Ani náhodou. Můžu Vám říci, že jsem si prošla peklem. Bylo mi pomoheno a za to já denně děkuji. Je to jako by Vám někdo vrátil zpátky Váš život. Získáte svobodu. A teprve tehdy můžete pomáhat druhým, aniž by Vás to vyčerpávalo. Protože si intuitivně vyberete komu, kdy a jak. Manipulátoři o pravou pomoc nestojí. Ti mají přesnou představu, jak se k nim máte chovat, na co mají nárok apod. A to tvrdě vyžadují. Běda, když to chcete jinak. Možná někde uvnitř chtějí, abyste se jim postavili, ale to už spekuluji.

Společným jmenovatelem těchto problémů je nedostatek lásky k sobě, nedostatek sebedůvěry, sebeúcty. Ten vzniká v dětství tím, jak se k Vám chovali Vaši nejbližší. Je až neuvěřitelné, že když Vás někdo navede na stopu, už jste na správné cestě. Mně stoprocentně v tomto pomohla kniha od Louise Hay: „Miluj svůj život“. Zajímavé je, že ji mám doma více než 20 let a vlastně čekala na to, až objevím její hodnotu. Jsou tam návody, cvičení, příklady. Stále se k ní vracím a má mně pořád co říci.

A pak odpuštění. To je v tom všem klíčové. V té knize jsou návody, jak odpustit, bez toho se nehnete, bez toho Vás neopustí smutek, zoufalství, nervozita. Já sama jsem si vytvořila svůj vlastní rituál odpouštění, který koresponduje s mým naturelem. Jsem velmi komunikativní a tak jsem to těm lidem potřebovala říci. Ne do očí, to většinou nejde, díky reakci takových lidí vzniknou nové křivdy a vy se nehnete z místa. Ale klidně doma, do zrcadla. Řeknete jim vše, co máte na srdci. Má to i tu výhodu, že Vás nikdo nepřeruší, nepřekřičí, znova nezraní. A věřte, že to funguje. Takto můžete odpustit i těm, co Vám ubližovali kdysi a oni už nejsou mezi námi. Já pevně věřím, že oni se z toho na druhém břehu radují.

A ještě něco. Závěrem musíte odpustit sami sobě. Je přirozené, že se na sebe zlobíte, že jste to dovolili. Ale bez odpuštění sami sobě to nebude úplné. Mně se například podařilo odpustit si nedávno v kostele při zpěvu jedné písně. Pomohl mi její text. A pak jsem měla pocit, jako bych se vznesla či jako bych odhodila velké závaží.

Závěrem chci poděkovat Bohu a všem andělům za veškerou pomoc v těžkých chvílích. Do cesty mi přivedli ve správný okamžik ty správné lidi, kteří pomohli, poradili, podrželi. Také jim moc děkuji.

Přeji všem obětem, aby zvládli svoji životní lekci a našli cestu ke klidu, lásce a sebedůvěře.

Změna

Neměň člověka
změň sám sebe
ta pravda odvěká
vede do nebe

Jen ty sám dokážeš
změnit ten přístup
sám sobě rozkážeš
“Satane odstup“

Jen ty sám dokážeš
co jiní nechtějí
nutit je nemůžeš
jen se Ti vysmějí

Ďábel je v každém z nás
tak ho neposlouchej
to radí z nebes hlas
jemu naslouchej

Svůj přístup k druhému
změň od základu
souznění mnohému
pomoz od neladu

Nedej mu košem
každému měří
záleží na každém
kdo čemu věří

Jiřina Muzikářová

Láska (pokračování z minulého čísla)

O lásce:

Láska neudělá bližnímu nic zlého. Je tedy láska naplněním zákona. (Římanům 13:10)

Nenávist vyvolává sváry, kdežto láska přikrývá všechna přestoupení. (Příslaví 10:12)

Především mějte vytrvalou lásku jedni k druhým; vždyť láska přikryje množství hříchů. (1. Petrův 4:8)

a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá. (Efezským 5:2)

A tak zůstává víra, naděje, láska – ale největší z té trojice je láska. (1. Korintským 13,13)

Lepší rady pro sebe, svůj život a mezilidské vztahy jsem jinde nenašla.

Jak to mám s láskou a vztahy já?

Bylo mi dáno v Boha uvěřit, proto jsem přesvědčena, že nejdůležitější vztah je mezi člověkem a Bohem, až poté ke svému bližnímu.

Přesto, že jsem od dětství chodila s rodiči občas do evangelické církve, později, alespoň o Vánocích do katolického kostela, nic mi to neříkalo. Když mi bylo 22let – už vdaná, mě rodiče zvali na sérii duchovních přednášek do CASD. Šla jsem až na poslední, pouze z úcty ke svým rodičům. Právě zde mě poprvé oslovila Boží láska a moc. Začala jsem mít zájem o duchovní věci a přibližně o rok později jsem toužila po křtu.

Rozhodla jsem se, vejít do vztahu s Bohem. Bylo a je to pro mě nejdůležitější rozhodnutí v mém životě.

Na druhém místě je pro mě manželství.

Poté rodina, církev, lidé v práci, přátelé, i všichni další lidé, se kterými se setkávám.

Definice, která se mi líbí:

„Milovat, znamená aktivně a zodpovědně hledat to, co je pro druhého dobré.“

Vztahy nás obohacují, díky nim se učíme, rosteme, ale také zakoušíme bolest a zklamání. Tak jako každý z nás, i já jsem prožila těžké chvíle. Po 13letech mě opustil manžel. Moc jsem si přála, aby zůstal a žili jsme dále společně, jako rodina. Měli jsme spolu dvě děti - kluky. Modlila jsem se za to a snažila se dělat vše nejlépe, podle rad zkušených lidí, i z toho co jsem vyčetla z knih. Přesto odešel. Bylo to hodně těžké a dlouhé, vlastně odcházel několik let. Každému z nás, tak jako bývalému manželovi, však Bůh ponechává svobodu v rozhodování.

V jedné písničce se zpívá, že „půjdeme cestou, někdy i těžkou“. Líbí se mi, je to pravda a k životu to patří. Posiluje mě, protože pokračuje slovy – „ale požehnání s vámi zůstává – Bůh s námi zůstává a my můžeme žít v bezpečí“. Není mu jedno, co prožíváme, stará se o nás, ale zároveň nás i vychovává.

Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna. (Židům 12:6)

K manželství:

„Proto opustí muž otce i matku a připojí se k své manželce, a budou ti dva jedno tělo.“ (Efezským 5:31)

Manželství není samozřejmost, je to požehnání. Jsem vděčná za vztah s Karlem, za to, že se máme rádi, za naše častá objetí.

Je to základ, společně s duchovní jednotou a tělesnou přitažlivostí, na kterém náš vztah stojí. Vědomí toho, že jsem milovaná, dělá dobře mé duši.

Ke vztahu k rodičům:

„Cti otce svého i matku svou“ je přece jediné přikázání, které má zaslíbení: aby se ti dobře vedlo a abys byl dlouho živ na zemi. (Efezským 6:2,3)

Velice si vážím mojí maminky. Její obětavosti, víry a lásky.

K dětem:

Jako nás vychovává náš Nebeský Otec, tak i my vychováváme svoje děti.

Děti jsou požehnáním od Hospodina, a jsou nám svěřeny. Z prvního manželství mám dva syny, dohromady s Karlem máme dětí pět. Máme je milovat a připravovat pro věčnost. Je to práce na celý život. Nyní už mám i tři vnoučátka. Hřeje mě u srdce, když mi upřímným dětským hláskem řeknou, že mě mají rádi. Snažím se jim předávat to nejlepší a modlím se za ně. V září nám můj mladší syn se svoji ženou oznámili, že na jaře se jim narodí dvojčátka. Tak z toho se raduji a moc se těším.

Jsem vděčná za naši velkou rodinu, vztahy v práci i v církvi.

„Je-li možno, pokud to záleží na vás, žijte se všemi v pokoji. (Římanům 12:18)

„Milosrdenství, pokoj a láska ať se vám rozhojní!“ (List Judům 1:2)

Myslím si, že všeobecně se lidé tímto málo zabývají a málo se učí, jak žít ve vztazích – v manželství. Učit se toho druhého milovat a budovat společně zdravý vztah, kde budou žít ve vzájemné důvěře, svobodě a kde budou mít prostor pro vzájemný růst.

Bylo by dobré se tomu věnovat více i v církvi, protože určitě je lepší problémům předcházet.

Rozhodnutí vejít do vztahu s Bohem, přijímat Jeho lásku, milovat Jeho i ostatní, je pro mě osvobozující a je mi v tom dobře.

Marcela Řežábková

Jubilanti v lednu

Miroslava KRÁLOVÁ	94 let	Alice VOJTÍŠKOVÁ	80 let
Milada ŠINDLEROVÁ	93 let	Jana BENŠOVÁ	75 let
Daniel HENYCH	85 let	Jaroslav KRATOCHVÍL	70 let
Jana KOHOUTOVÁ	80 let		

Přejeme, aby jim Pán Bůh žehnal a byl jim každodenní oporou, potěšením, posilou.

EVANGSWING DEJVICE

Nově založené hudební seskupení nazvané svým zakladatelem ing. Pavlem Proskem, dlouholetým kurátorem dejvického sboru ČCE, „EVANGSWING DEJVICE“ (či „dejvický evangswing“), vstoupilo premiérově na čtvrtou neděli adventní 20. 12. 2015 v rámci odpoledního sborového programu. V sestavě Pavel

Foto Ivan Prachenský

Prosek - klavír, Wanda Dobrovská - zpěv, Kryštof Sýkora - bicí, Michael Heller - baskytara a Daniel Heller - kytara uvedlo ve dvou blocích skladby „klasika“

George Gershwin, československých „jazzmanů“ Karla Krautgartnera (1932-1982) a Lud'ka Hulana (1929-1979) a dalších dvou amerických autorů. Na programu byly kompozice: „Případ ještě nekončí“ (Karla Krautgartner), „Summertime“ (George Gershwin), „Somebody Loves Me“ (George Gershwin), „Pohyblivé schodiště“ (Luděk Hulan), „The Man I love“ (George Gershwin), „Misty“ (Erroll Garner) a „In the Mode“ (Joe Garland). Nejbližší vystoupení „EVANGSWINGU DEJVICE“ se bude konat v prostorách sboru na Silvestra 2015 v podvečer.

Daniel Heller

Další oznámení

Poděkování

Já vím, že jsem to měla napsat už do prosincového čísla, ale ještě nemám vše zcela pod kontrolou. Když jsem nastupovala do funkce sborové sestry, byla ve mně trošku malá dušička, jak to po Hudcových vše zvládneme. Díky tomu, že je dejvický sbor statečný a pracovitý, tak je moje práce velmi usnadněná. Chtěla jsem poděkovat všem, kteří se podílejí na pravidelných činnostech, to je vždy při zaměstnání nejtěžší. Varhaníkům, kávové službě, učitelům nedělní školy, hospodářům, křesťanské službě, pokladníkovi, organizátorům jednotlivých aktivit - biblické hodiny, x-cátníci, klub poznávání, hodina pohybu. A osobně své „asistentce“ Martě Petříčkové, která je vždy po ruce, Lence Ridzoňové, se kterou je velmi snadná, příjemná a rychlá domluva, kurátorovi, který svoji funkci bere velmi zodpovědně a vůbec všem presbyterům a celému sboru za trpělivost a otevřenost. A těším se na další společně prožité dny. S Boží pomocí.

Marta Študentová

Hledáme opatrovnici

Rodina Mejsnarova hledá opatrovnici pro Lad'ku Mejsnarovou. Tato práce spočívá v následujícím: jako opatrovnice by byla vedena na úřadě MČ Praha 6, podpisovala by Lad'ku v zastoupení, každý půlrok by zasílala informace o výdajích a příjmech na soud (Na Míčáncích, Praha 10). Dosud tuto práci dělá Lad'čina sestra, která by případně zájemkyni zpočátku pomáhala. Informace na tel. čísle 605 011 128.

Poslední ohlédnutí za výročním sboru

Ref.: Jdou, stále jdou se zprávou,
Dejvice slaví dnes padesát.
Jdou, stále jdou se zprávou,
sám Bůh nám tyto roky dal.

1. My děti máme rádi
nedělní školu svou,
kde čteme a zpíváme.
Moc hezké chvíle to jsou.

Ref.: Jdou, stále jdou se zprávou,
Dejvice slaví dnes padesát.
Jdou, stále jdou se zprávou,
sám Bůh nám tyto roky dal.

2. My děti budem rádi,
když se tu bude žít
dalších padesát let.
Ať v důchodu máme kam jít.

Ref.: Jdou, stále jdou se zprávou,
Dejvice slaví dnes padesát.
Jdou, stále jdou se zprávou,
sám Bůh nám tyto roky dal.

(Píseň dětí, která zazněla při oslavě 50. výročí sboru)

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 26. 1. 2016.
Únorové číslo vyjde 31. 1. 2016**

Kalendář na leden 2016

Bohoslužby	3. 1. VP	Jakub Malý
ve sboru -	10. 1.	Lenka Ridzoňová
neděle 9:30	17. 1.	Pavol Bargár
	24. 1.	Roman Mazur
	31. 1.	Jana Plíšková
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	Děti 3-8 let:	2. a 4. čtvrtek v měsíci v 17:00
Mládež a dorost	5. 1. a 19. 1. téma: Matoušovo evangelium	
x-cátníci	12. 1. v 19:00 Biblický pojem dům/rodina	
Naši pěvci	Středa 18:30, 6. 1. novoroční večírek	
Klub poznávání	14.05.01 09:30 Jana Jindrová o ESBU	
Hodina pohybu	4. 1. a 18. 1.	
Setkání s hostem	28. 1. setkání s M. Matoušem, viz str. 11	
Staršovstvo	7. 1. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

SOUTERRAIN únor 2016

Svátek modliteb

„Hospodin dále mluvil k Mojžíšovi: ‚Mluv k Izraelcům: Prvního dne sedmého měsíce budete mít slavnost odpočnutí s pamětným vytrubováním a bohoslužebným shromážděním. Nebudete vykonávat žádnou všední práci, ale přinesete Hospodinu ohnivou obět.‘“ (Lv 23, 23-25)

V lednu se konal Alianční modlitební týden. Již v dětství jsem získával povědomí o vědomé, dychtivé účasti na shromážděních v rámci tohoto setrvávání na modlitbách. To mí předkové z dnešní Církve bratrské s naprostou samozřejmostí v jednom celém týdnu večer co večer odcházeli do sboru, kde (Sk 1, 14) „...všichni se svorně a vytrvale modlili...“ - (BKR) „...ti všichni trvali jednomyslně na modlitbě a pokorné prosbě...“ Později jsem se dozvěděl, že tento Alianční modlitební týden začali v polovině 19. století naplňovat věřící Aliance evangelikálních i evangelických církví. Proč ne? - Je možné, že budu opraven, ale když jsem se ještě později seznámil s židovstvím, vždy mě zarážela až jistá časová nesouměrnost dvou židovských Vysokých svátků, viz uvedené biblické texty: První se vztahuje k Roš ha-šana - Nový rok, říká se mu též Hlava roku. Na tento 1. tišri (židovský 7. měsíc, v době mezi naším zářím a říjnem) podle rabínů připadá stvoření světa. O druhém Vysokém svátku Jom kipur – o Dnu smíření, pojednává následný text:

„Hospodin dál mluvil k Mojžíšovi: ‚Desátého dne téhož sedmého měsíce bude den smíření. Budete mít bohoslužebné shromáždění, budete se pokořovat a přinesete ohnivou obět Hospodinu. Toho dne nebudete konat žádnou práci. Je to den smíření, kdy se za vás budou konat smířcí obřady před Hospodinem, vaším Bohem.‘“ (Lv 23, 26-28)

Obsah čísla:

1-Svátek modliteb | 3-Výtah z jednání staršovstva | 4-Půst | 9-Noví členové staršovstva se představují | 7-Historické okénko: Kdo se narodil před 30 lety | 9-Pěvecký otčenáš | 9-Dřevěná krabička | 10-Vítejte, faráři!!! | 11-Jubilanti v únoru | 11-Na cestě a o cestě... | 13-Soutěž | 14-Další oznámení | 16-Kalendář na únor 2016

Jom kipur se slaví s nejvyšší úctou a v jedinečné atmosféře: svátek je nazýván šabat šabaton - šabat šabatů, a to i když nepřipadne na sobotu. Prostě vždy 10. den po Roš ha-šana. Z uvedených biblických textů vyčteme i zásadní způsob oslav jednotlivých svátků. Text, který vymezuje oslavy Dne smíření, je výrazně naléhavější: zatímco na Nový rok se nesmí vykonávat jen všední práce, na Den smíření žádná práce, a „...budete se pokořovat...“, a dále v. 29 „...kdo se nebude pokořovat...“ - To bychom měli slyšet dnes a denně! Pro oba svátky, ostatně jako i pro jiné, rabíni vyslovili a sebrali modlitby, které Židé dodnes užívají, a jejich základním tématem je vyznání hříchů. Jejich předčítání je hlavním bohoslužebným bodem. Uvádějí prý 44 hříchů a každý věřící je musí vyslovit, byť se jich sám nedopustil: jednotlivce nese zodpovědnost za celý národ. Tak jako celý židovský národ je zodpovědný za každého jednotlivce. Tyto modlitby, které přirozeně mají svůj řád a pořádek, jsou náročné duchovně i mentálně. Je to příprava na smíření s Bohem, což je možné jen tehdy, když se napřed usmíříme se všemi, se kterými jsme se v uplynulém roce znepřátelili. Jistě, my máme Večeři Páně s přípravou na tuto slavnost a víru v Boží milost, která ovšem, po naplnění Božích příkazů, mohla být seslána i na Izraelity, jak čteme v druhé části 28. verše; - avšak dodnes vzpomínám na konfirmační přípravu, kdy nás bratr farář Krejčí nabádal, abychom před Večeří Páně vždy předstoupili před své rodiče a poprosili je za odpuštění. Ano, Večeře Páně a na věřící sesílaná milost našeho Pána jednoznačně překrývají veškerou obřadnost a posvátnost, se kterou Židé své Vysoké svátky slaví: vytrubování na šofar, konání rozmanitých rituálů, ohnivě oběti, jídelníček či naplnění svátečního dne oslavami tak, že podle zákona nesmí být čas ani na osobní hygienu. A navíc dobře víme, jak se opakovaně modlíme a před Večeří Páně si i připomínáme, že máme být připraveni pomáhat a odpouštět, a nejen se vadit a opakovaně připomínat, když - byť naši človehčinně, egu neblízci - prostě naši bližní jinak myslí či jinak mluví. Vždyť oč jsme my lepší? Každý si neseme svůj úděl!

Tak si vykládám i onu časovou asymetrii svátků, navíc ono zařazení Aliančního modlitebního týdne do doby krátce po Novém roce, po Vánocích. Není to tak dávno, kdy jsme ve sboru projednávali, zda slavit, respektive konat novoroční bohoslužbu s Večeří Páně. Padl názor, že postačuje i naše silvestrovské obecenství, kdy si toho, díky jeho pečlivé duchovní přípravě, skutečně mnoho uvědomíme.

A když myslím na Jom kipur a na opakované vadění se s bližními, nedá mi, abych nepřipomněl přesmutnou událost současných dějin, která nese název jomkipurská válka. Tehdy dobře věděli nepřátelé Izraele, že na Jom kipur

židovského roku 5734 většina židovských vojenských záloh, ale i samotní vojáci, nepřipraveni a přísným půstem oslabeni, budou prodlévat v synagogách na bohoslužbách, a proto na tento největší židovský svátek na nepřipravenou izraelskou zem vši spojeneckou vojenskou silou filištínsky udeřili. Izrael tak v prvních dnech té jomkipurské války ztratil mnoho, přemnoho vojáků, byť potom již v několika dnech přešel do vítězného protiútoky - ovšem jen po stránce vojenské. A nakonec: Snad jsem o tom psal již dříve, ale nedá mi, abych to nezopakoval: Už za totality mě rozčilovalo, když nám bylo neustále předhazováno, že křesťanské svátky jsou odrazem jakýchsi pohanských slunovratů apod. Prosím, nic proti takovému vnímání jakýchsi Ježíšků a stromečků, to ano - ostatně jsme o tom nedávno slyšeli v kázání. Ale ono se o skutečných svátcích se vši vážností tak mluví a píše ještě i dnes!

A my s hrdostí můžeme poznamenat, že naše církevní svátky jsou víceméně pokračováním svátků židovských. A věřím, že i Alianční modlitební týden - proto úmyslně uvádím ten rok 5734, (1973 po Kr.), neboť věřím, že již na samém počátku toho letopočtu i nám byly určeny, viz ten text z 3. knihy Mojžíšovy - Leviticus, vlastně i celé 23. kapitoly.

Marek Světlík

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 7. 1. 2016 v 19:00

- návštěva pražského seniora Romana Mazura: příprava slibu staršovstva a instalace Lenky Ridzoňové 24. 1.
- 14. 1. se uskutečnila schůzka zástupců 3 sborů a 3 středisek s vedením Diakonie
- odvedené sbírky: na seniorátní solidární fond 3.495,- Kč, na bohoslovce a vikariát 8 800,- Kč
- schválen příspěvek br. F. Härtelovi na studium Semináře církevní hudby EA
- připravuje se výměna vložek v zámcích pro univerzální klíče
- příprava na výroční sborové shromáždění: termín 13. 3. 2016
- schválena žádost předsednictva konventu o jeho uspořádání v Dejvicích 12. 11. 2016
- na sborovém webu doplněn seznam presbyterů

- sbor má nově také svůj profil na Facebooku
- projednán podnět k uveřejňování jmen varhaníků na sborovém webu – nebylo odsouhlaseno z technických důvodů, varhaníci jsou uveřejňováni na nástěnce ve sboru
- projednán podnět k otevření konfirmačního cvičení: bude započato až novým farářem P. Rumlem, který nastoupí 1. 11. 2016, ale s. farářka chce uspořádat společný víkend příslušných dětí, aby se sblížily
- 6.-7. 2. 2016 – děti přes noc v kostele se s. farářkou Ridzoňovou, v sobotu odpoledne výlet
- k pozdějšímu projednávání dáno k úvaze přesunutí schůzí staršovstva na jiný čtvrtek v měsíci
- probíhá průzkum, kolik lidí má vážný zájem o využívání sluchátek, budeme ještě oznamovat v ohláškách
- hledání odborníka na granty začleněno do sborových ohlášek – dosud se nikdo nepřihlásil
- 20. března společně se sborem ve Střešovicích pietní akt u pomníku št. kap. Morávka na Prašném mostě

Půst

Na popeleční středu 10.února začne postní období, které potrvá do Velikonoc.

Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbít? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidiš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi? Tehdy vyrazí jak jitřenka tvé světlo a rychle se zhojí tvá rána. Před tebou půjde tvá spravedlnost, za tebou se bude ubírat Hospodinova sláva. (Izajáš 58)

Půst

Otevírá se před námi brána do něčeho nového.

Nový čas, oddělený, jiný.

Půst. Nabídka. Cesta k Velikonocům.

Co s ním?

V Německu už několik let existuje postní tradice „Sedm týdnů bez“

Sedm týdnů bez – bez čeho?

Letos „7 Wochen ohne Enge.“

Bez „těsnosti“, bez úzkosti.

Rozevřít okovy, které mne svazují, otevřít se.

Co je ta okova na mojí noze, brzda na cestě k druhým, těsnost, do které se choulím, abych se cítila bezpečně? Úzkost, která mě svírá...

Bůh nesvazuje, ale dává svobodu. Nám i těm druhým. Nechme se osvobozovat. Zrovna v době pústu, třeba po krůčcích... Aby světlo mohlo vyrazit jako jitřenka. Světlo ukryté, zavřené nemá smysl. Nesvítlí.

Přejme svobodu sobě i druhým.

Pane Bože,

otvírá se před námi doba postní jako jiná zahrada.

Proveď nás jí, ukaž nám její zákoutí i krásy, pomoz nám omezit sebe a být vnímavější k tomu, co potřebují jiní, co potřebuje svět. Rozsvěcuj v nás světlo, nech ho zářit a hřát.

Amen.

Lenka Ridzoňová

Noví členové staršovstva se představují

Kryštof Sýkora

Narodil jsem se 10. 9. 1971 v Praze, prvních pár let jsem se s rodiči stěhoval mezi Prahou a Plzní, až jsem na čas přibrzdil na pražských Vinohradech. Tam jsem chodil do školy na tehdy Čapajevově náměstí. Jelikož jsem patřil mezi elitu zlobivých žáků, mým učitelům se jistě ulevilo, když se moje maminka znovu provdala a na čtyři roky jsme se odstěhovali do Německa. Tam jsem poznal, co znamená být vzdálen od zbytku rodiny, kamarádů a kulturních zvyklostí. Na druhou stranu jsem se naučil německy a udělal vlastní

zkušenost s tehdy nepřátelskou, kapitalistickou cizinou. Na druhém stupni ZŠ

jsem se učil doma s mámou a jezdil dělat pololetní zkoušky na „Čapaják“. Také velmi zajímavá zkušenost. Zejména zkoušky z dějepisu si pamatuji dodnes. Když jsem později zjistil, že se na právnickou fakultu dělají přijímačky z dějepisu, vzbudilo to ve mně nepřekonatelný odpor ☺.

Jelikož jsem se v té době hodně zajímal o geologii, účastnil jsem se chemických a biologických olympiád. Na Gymnázium Jana Nerudy otevřeli třídu se specializací na ložiskovou geologii, a tak jsem se s trochou štěstí dostal do tohoto věhlasného vzdělávacího zařízení. Nepatřil jsem sice mezi nejpilnější studenty, přesto si mě někteří pedagogové dodnes dobře pamatují. Když jsem chodil do druhého ročníku, seznámil jsem se se svojí manželkou Jitkou. Když přišel sametově revoluční rok 1989, zrovna jsem se připravoval na maturitu. Tu jsem i díky nastalým změnám nemusel skládat z ruského jazyka, což jsem uvítal. Měsíc po maturitě 21. 6. 1990 jsem se oženil a ten samý rok se nám narodila dcera Alenka. Ačkoli jsem se připravoval na dráhu geologa, plány jsem změnil. Geologové často jezdí po světě a já se chtěl věnovat rodině. Žádnou jinou vysokou školu jsem si nevybral, protože jsem toho o jiných oborech moc nevěděl a pochyboval jsem o tom, že bych takovou školu dokončil. Nastoupil jsem náhradní vojenskou službu jako pomocný dělník na stavbě administrativní budovy ve Kbelích. Následovala celá řada zaměstnání, přes práci v cestovní kanceláři, ostraze, až po pracovníka propagace a marketingu. Posledně jmenovaného oboru se držím až doposud. V roce 2000 jsme s tehdejší kolegou založili malou reklamní agenturu, a tu se přes veškeré kotrmelce snažím dotlačit ke světlým zítřkům.

Právě podnikání a nejistota u mě nastartovaly cestu k Bohu. Jak děti rostly (v roce 1994 se nám narodila druhá dcera - Kristýna), začal jsem se zamýšlet nad tím, jak dětem o víře vydat svědectví. Musel jsem uznat, že to nedokážu a sám v tom nemám moc jasno. Začal jsem tedy hledat společenství – církev, se kterou bych se nedostával do konfliktu. Moje bloudění internetem a diskusními fóry skončilo tím, že jsem se rozhodl napsat e-mail Petru Hudcovi.

Byl jsem velmi překvapen, že jsem na dohodnutou schůzku přešel jen pár metrů přez křižovatku. Vůbec jsem si do té doby nevšiml, že je tak blízko nějaká modlitebna.

V roce 2005 jsem byl pokřtěn a konfirmován, postupně byly pokřtěny Alenka, Kristýna i Leontýnka, která se nám v roce 2005 narodila. Posledním křtěncem z naší rodiny je moje manželka Jitka. O její vstup do církve má, stejně jako u Kristýny, největší zásluhu Petr Hudec, který je přímo oslovil.

Za deset let ve sboru jsem měl možnost mnoho moc milých lidí, jejichž víra rozhodně není planá. Je nám mezi Vámi dobře. Proto se snažím, když je příležitost přiložit ruku k dílu a obstarat nějakou propagaci, tisky, reklamní předměty, web a podobně.

Nové členy staršovstva budeme postupně představovat v dalších číslech.

Historické okénko: Kdo se narodil před 30 lety

Prolog (konec roku 1985, mládežnická nástěnka):

SBOR ČCE V PRAZE 6 - DEJVICÍCH, SDRUŽENÍ MLÁDEŽE, NOSITEL ZÁSLUH, VYHLAŠUJE KONKURS NA MÍSTA ČLENŮ PĚVECKÉHO SBORU MLÁDEŽE DO VŠECH HLASOVÝCH SKUPIN

- věková hranice 35 let
- náborová oblast: Praha a okolí
- znalost hry na hudební nástroj vítána - možnost bezplatného zaškolení
- požadované hudební vzdělání: zájem a chuť
- nocleh pouze pro omezený počet

PŘIHLÁŠKY PODÁVEJTE PÍSEMNĚ NEBO ÚSTNĚ NEJPOZDĚJI DO 31. 12. 1985!

19. ÚNORA. STŘEDA.

V Komenského síni sboru ČCE v Dejvicích se shromáždili uchazeči na volná místa do pěveckého souboru mládeže. Nervozita. Neklidné poposedávání a opakování textu povinné písně („*U panského dvora náš Vitoušek orá*“). Budu to já, kdo bude porotou vybrán?

Losování pořadí. Předzpívání bude dělat 13 chlapců a děvčat (*komise samozřejmě ne, a mimo to je této povinnosti zproštěn i Petr Hejl, který si dal jeden z nejdůležitějších závazků: rozvoz zpěvaček ze zkoušek*). V rohu místnosti stojí plenta (*promítací plátno*), kam se mohou méně smělí adepti při svém konkursním výkonu uchýlit. Pro ty, kteří si přejí hudební doprovod, je připraven s kytarou člen poroty, tajemník Hanuš Härtel.

Jako první jdou Danka a Mirka (*Daniel Henych ml. a Mirka Jasná - pozn. aut.*), protože pospíchají. Výkony téměř perfektní dodají odvahu ostatním - a jde to jako po másle. Igor (*Nadrchal*) odmítá vulgární výraz v textu a zpívá „strakaté olečky má“. Libor (*Špaček*) nevědomky zapěje "strakaté ovečky". (*Benevolentní porota správně pochopila, že se jedná o profesionální deformaci studenta teologie*

a rozhodla se, že tato chyba nebude znamenat bodovou ztrátu.)

Porota měla nelehkou úlohu - objektivně zhodnotit všechny účastníky, vybrat ty nejlepší a nikoho nepoškodit. Oba členové poroty se proto dohodli, že budou posuzovat 9 oblastí:

- A) umělecký projev: pěvecká technika (*nejvíce bodů získali Mirka Jasná, Lenka Nadrchalová a Libor Špaček*), intonace (*Mirka Jasná - 10!*), rytmus (*10 b.: Mirka i Ivanka Jasných, Zuzana a Daniel Henychovi a Karolína Petříčková*) a rozsah (*9 b. pro Mirku!*)
- B) angažovanost: aktivita (*10 b. pro Lydku Henychovou a bratry Härtelovy*), zájem o koncert. život (*10 b. pro Lydku*), společenské vystupování (*10 b. Liboru Špačkovi, který na konkurs přišel v obleku*), závazek (*spoustu bodů získal již zmíněný Petr Hejl za slibovaný rozvoz zpěvaček či Ivanka Tůmová za závazek dělat svačínářku*)
- C) jiné: odvaha (*nejvíce bodů bylo přiřčeno Janě Formánkové, dnes sestra presbyterka Cihlová*)

Po tajném hlasování a poradě, která trvala téměř dvě hodiny, dospěla komise k nečekanému závěru: konkurs udělali a přijati byli VŠICHNI uchazeči.

.....

První zkouška souboru "Naši pěvci" se konala 26. 2. (1986). Byly prověřeny kvality svěřeného materiálu. Na základě toho bylo upuštěno od původně plánovaného čtyřhlasého Mozartova "Ave verum corpus" a přistoupeno k nácvičku středověké jednohlasé velikonoční písně "Ó, chlapci milí, dcerušky" a dvojhlasého spirituálu "Davide, hraj na harfu".

První složení Našich pěvců:

soprán: Mirka Jasná, Lydie a Zuzana Henychovy a Lenka Nadrchalová

alt: Jana Formánková, Ivana Jasná, Karolína Petříčková a Ivana Tůmová

tenor: Daniel Henych ml., Igor Nadrchal, Jan Petříček a Libor Špaček

bas: Handrij a Hanuš Härtelovi a Petr Hejl

bas pedálový: Michal Schützmeister

mluvené slovo: Ivan Prachenský

*(Ze starých zažloutlých kronik vybrala a poznámkami v kurzívě opatřila
Lydie Henychová Härtelová)*

Pěvecký otčenáš

(Hudba: Those spanish eyes)

Svůj otčenáš před zkouškou
Pěvců v tichosti odříkám.
Rum na kuráž do každé
nohy po deci nalévám.
Hlas na oltář dávám, když
po nocích v koupelně
zpívám.
Být pod tóninou, tak přísné
pohledy sólistu neminou.

Bach, kamarád, hlasy jak prameny do biče zaplétá.
Být mecenáš, největší sály dopředu nasmlouvám.
Chlad katedrál zmizí, když naše publikum bude tát.
Když sál zpěv rozezní, naší němčině i každý Ital rozumí.

Tak doufáme, že nám autoři odpustí,
vždyť zpíváme tady třicet let s radostí.

Kryštof Sýkora

(Pozn. dirigentky: "Rum na kuráž" jest pouhá básnická licence autorova. Pěvci chodí na zkoušky bez bázně a třesení a s neskonalou radostí a vzhledem k tomu, že si potřebují uchovat zdravé hlasivky, konzumují zásadně lihuprosté nápoje.)

OCHOTNÍ SUCHDOLNÍCI

DŘEVĚNÁ KRABIČKA

POHÁDKA Z TEREZÍNA

(DIVADLO KAMPA, PÁTEK 26. ÚNORA 2016 – 19.30 HODIN)

Pozvání na představení „Dřevěná krabička – pohádka z Terezína“ Ochotných Suchdolků viselo na sborové nástěnce v loňském roce několikrát. Hru napsala a se suchdolskými ochotníky nastudovala Adriana Skálová. Inspirací jí přitom byla krabice se starými dopisy, doklady, kterou našli při vyklízení bytu. Adriana o tom píše: „...V ní byly uloženy diáře mé babičky od roku 1911, divadelní scénáře pohádek na tenoučkých, téměř vybledlých listech ručně sešitých do

sešitků, na kterých jest neomylně vepsáno „Terezín, 1943“, a také dopisy z války a hlavně navlas stejně předtištěné dopisnice z Terezína a do Terezína – Ordnung muss sein... Nevím, jestli hry ze scénářů byly skutečně v Terezíně kdy odehrány či nikoliv, ale rozhodla jsem se, že se jednu pohádku – tu veršovanou o Honzovi – pokusím s Ochotnými Suchdolníky uvést na scénu. Zahrát však jen tuto pohádku, mimo kontext Terezína, by už nemělo moc smysl. Pak mi kamarádka Věra, co hraje Honzu, poradila, ať zkusím propojit pohádku s příběhem své rodiny. Ve hře se tak ustálily tři roviny. Ta první je pohádka o statečném Honzovi, a ta právě v Terezíně a právě v dobách, kdy nejvíc hrozily masové transporty, měla dětem dodávat odvalu, že všechno nakonec dobře dopadne, že drak bude poražen. Druhá rovina je deníkový a korespondenční příběh vzájemného a trochu zoufalého hledání se a nacházení členů rodiny Ledererů, mých předků, a jejich přátel. Třetí a poslední rovina je můj osobní příběh hledajícího člověka. Nic jsem si nevymyslela, texty jsem až na minimální úpravy nechala v jejich původním znění, jenom jsem třídila, vybírala a sestřihávala až na kost. I tak mnoho otázek zůstalo nezodpovězených.“

„Dřevěná krabička – pohádka z Terezína“ měla svou premiéru v květnu 2014 ve Studiu hrdinů jako benefiční představení pro Cestu domů. Na podzim následovaly reprízy v sále Vinohradského pivovaru a v divadle Kampa, naposledy letos v lednu v domově pro seniory Hagibor, pro hrstku velmi pozorných a chápacích diváků.

Nyní máte příležitost vidět další (možná již poslední) reprízu opět v divadle Kampa v pátek 26. února 2016 v 19:30.

Anna Hejlová

Vítejte, faráři!!!

V loňském roce proběhla závěrečná fáze hledání nového faráře do našeho dejvického sboru. Klobouk dolů před všemi, kdo hledali, oslovovali, jednali. Dozvídali jsme se o probíhajících jednáních na nedělních bohoslužbách či z některých členů sboru v našem časopise. Já jsem se při tom zamýšlela nad některými myšlenkami, které se objevovaly v souvislosti s volbou. A totiž, že my Dejvičáci jsme zmlsaní, že laťka je vysoko a že není pro mnohé jednoduché vykročit na kazatelnu právě u nás, v Dejvicích.

A to mě donutilo přemýšlet, jak to s tím vlastně je. Ano, jsme zmlsaní. Naši faráři byli opravdu úžasní lidé, kteří nás vedli, kteří nás podporovali, kteří vynikali svou vnitřní krásou. Byli slušní, charismatičtí, vlídní, hloubaví, vstřícní. A já pevně věřím, že noví faráři budou stejně tak dobří jako Ti před nimi.

A přesto tvrdím: nehleďme na laťku. Nestavme ji. Pojdme se naopak zamyslet nad tím, co můžeme udělat my, členové sboru, aby se u nás každý farář cítil dobře. Dovolte mi tedy krátkou úvahu na toto téma.

Není dobrý farář ani špatný farář. Jsme jen my, farníci, kteří buď nasloucháme s otevřeným srdcem jeho kázání, nebo sedíme s klapkami na uších. My, kteří buď chceme slyšet Boží slovo, nebo ne. My, kteří jsme připraveni, nebo nepřipraveni postavit se Boží pravdě čelem. Proto vítejme každého faráře s vědomím, že je jen na nás, jak s poselstvím jeho kázání naložíme. Je jen na nás, jestli najdeme odvahu přenést Boží slova z kazatelny do našich životů.

Osobně se modlím za novou farářku a nového faráře, aby byli přijati s otevřenou náručí a hlavně s otevřeným srdcem nás, farníků. Jedině tak budou mít jejich kázání smysl.

Jiřina Muzikářová

Jubilanti v únoru

Milada BETKOVÁ	96 let	Drago FIŠER	91 let
Hana ADAMOVÁ	93 léta	Kamila MACHOTKOVÁ	90 let
Alena HRABÁKOVÁ	92 léta	Milada DOBIÁŠOVÁ	90 let
Jaroslav HRABÁK	92 léta	MartaRÁDLOVÁ	90 let
Světlá BEDRUNKOVÁ	92 léta		

Pro naše jubilanty vyprošujeme Boží požehnání.

Na cestě a o cestě...

Tématem dnešních x-cátníků je pojem "cesta", jak jej chápat při studiu Bible.

Přiznám se, že jsem neodolal pokušení trochu to rozšířit. Mluvíváme totiž o „cestě duchovní“ i cestách každodenních jako třeba třeba o cestách na dovolenou - a ony všechny ty cesty spolu souvisí.

Ze zajímavých výroků o cestě bych zmínil „Cesta je cíl.“

Pokud bych tento výrok měl k něčemu přirovnat, tak by to byl bulvární titulěk článku o jisté části Budhova učení. Takový titulěk by v bulváru nejspíš následovaly dva odstavce, pokoušející se 1000 stran učení vtěsnat do formátu šoty v televizních zprávách. Taková míra abstrakce je opravdu zavádějící.

Ze zajímavých knih o cestě bych zmínil „Na cestě“ od Jacka Kerouaca. Je to silná výpověď možná právě o tom, jak to vypadá, když „cesta“ dominuje životu.

A už jsme u Bible, ale jen na chvíli.

Myslím, že se při studiu Písma zřídka zaměřujeme na jeho „dynamičnost“. Po přípravě svého příspěvku mám pocit, že je Bible vlastně „akční“ literatura. Samý příběh, samá cesta.

S trochou nadsázky se dá říci, že vše se děje „na cestě“ nebo za pochodu. Svědectví o zadumaném filozofovi, kterému je v patřičném soustředění nebo při meditaci vyjevena nějaká pravda, jsem ani nehledal. Pochybují, že bych je našel.

Co se při zamýšlení o cestě vybaví Vám? V těchto „církevních“ souvislostech?

Mně se jako první vybavil název televizního pořadu „Cesty víry“.

Raději bych začal u geometrie :-).

Přítomní matematici a fyzici ať mě prosím opraví, ale cestu můžeme chápat jako nějakou trajektorii z bodu A do bodu B, po které se pohybujeme v prostoru a čase. Jak se ale nejlépe do toho bodu B dostat? Správně, přes bod C! Máme tedy daný začátek, konec a nějaký bod mezi nimi, jehož poloha může mít vliv na celkovou délku té cesty.

Bod A máme všichni stejný...zrození.

Bod B nás také nemine, našemu tělu v něm dojde životnost.

Bod C nás odlišuje. Každý jej máme někde jinde a dostali jsme se do něj jinak.

Jak se po této trajektorii pohybujeme, většina z nás se to snaží svým vědomím nějak uchopit. Přemýšlíme, jak nejlépe, nejrychleji, nejdál... Používáme svoje smysly a využíváme své dráždivosti, chceme něco vidět, zažít, ochutnat. Činíme rozhodnutí, kam si náš „bod C“ posunout a říkáme mu třeba „cíl“.

Každopádně z bodu A do bodu B putuje nejen naše hmotné tělo, ale po celou dobu naší cesty vynakládáme také energii k dosažení různých cílů. Tyto cíle mohou být „dobré“ nebo „špatné“, protože zpětně ovlivňují nás samotné a svět okolo nás.

Naše vynaložená energie ze světa po smrti těla nezmizí, jen jí už nepřibývá v původní formě. Něco podobného říká i zákon zachování energie, který obvykle uplatňujeme v našem materiálním světě :-).

Lidé mají různé názory na poznatelnost našeho „světa“ prostředky, které jsou k dispozici. Dále mívají různé názory na to, zda ty „nepoznané nebo nepoznatelné věci“ jsou důležité či nikoli.

Někteří mají kromě vědomí materiálního světa ještě vědomí toho „tajemného a nevysvětleného“. Jsou zkrátka trochu vnímavější. Toto vědomí je výchozím bodem A pro duchovní cestu, která se už v prostoru neodehrává vůbec. Zcela určitě má ale vliv na to, kam si postavíme cíle, a tím se do materiálního světa promítá velmi výrazně.

Někdo věří, že kromě toho, co známe, existuje ještě „NĚCO“, ale neusiluje příliš o to, aby si tuto tajemnou substanci zosobnil nebo se k tomu necítí být povolán.

Někdo věří v mocnosti, duchy a snaží se s nimi komunikovat přímo nebo prostřednictvím pomůcek. Kam tato cesta vede, raději nechci vědět.

Milióny lidí věří v nějakého Boha. Praktikují nějaké náboženství. Jelikož jsou některá náboženství monoteistická, nabízí se otázka, zda je některé z nich to „pravé“ a ostatní „levá“, nebo zda jsou různé „proroci“, kteří v různých dobách šířili své učení, a lidé si okolo těchto svatých mužů vytvořili velmi odlišné kultury.

Každopádně i ty kultury, liturgie, a tradice ovlivňují všechny naše cesty.

Tohle povídání mohlo znít spíš jako nějaké mudrování na dané téma, než výklad o „cestě“ v Bibli. Rád bych přidal něco ze sebe, ale jediné co mohu udělat, je ocitovat a okomentovat některé pasáže mluvící o „cestě“, které mě nejvíce oslovily:

===== Několik myšlenek a dosvědčení z Písma:

Nezapoňme na to, že do našich cest vstupuje Bůh sám. Přímou. Bez ohledu na to zda a jak v něj věříme.

Jak píše Jeremjáš:

10, 23 Je mi známo, Hospodine, že cesta nezávisí na člověku ani jistota kroku na tom, kdo jde.

Jakou jsem si vybral bránu na mojí cestě životem?

Takovou, jako radí Matouš a pohádky pro děti:

7, 13 Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí.

Mnozí mi poradili, nebo se se mnou podělili o svůj příběh. Otevřeli mi svá srdce.

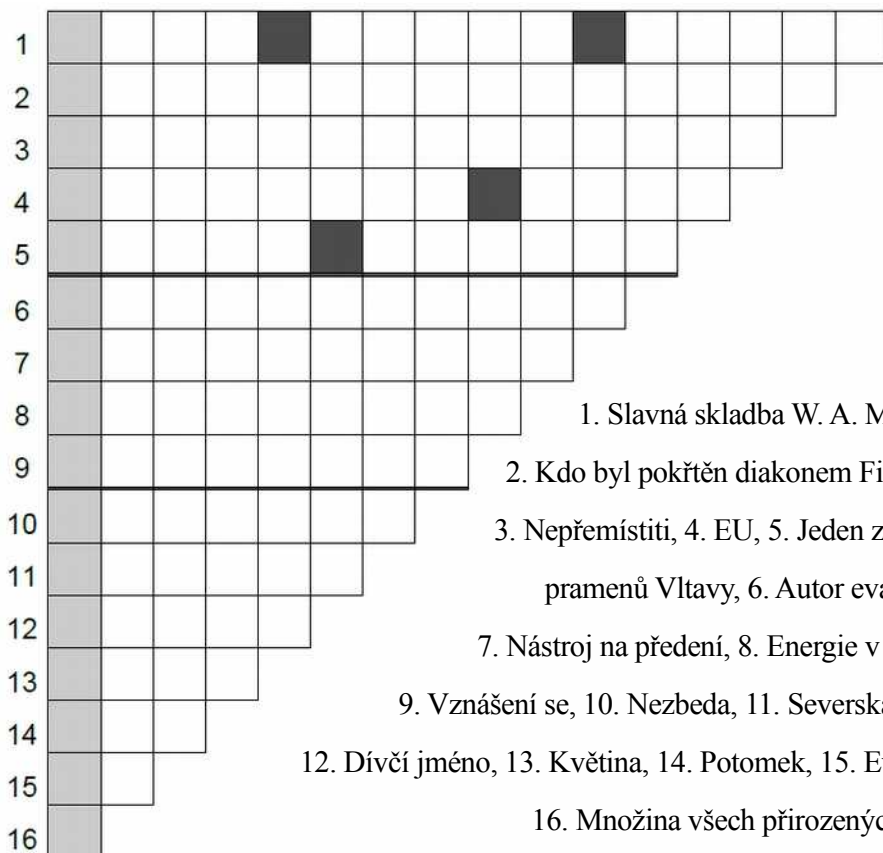
Snad jsem tedy o něco méně pošetilý než ten, o kterém se píše v Přísloví:

12, 15 Pošetilci zdá se, že je jeho cesta přímá, kdežto kdo poslouchá rady, je moudrý.

...dlouho jsem vedl vnitřní spor a jen z boží milosti mě zatím minuly Jobovy zvěsti.

Kryštof Sýkora (pokračování v příštím čísle)

Soutěž

1. Slavná skladba W. A. Mozarta

2. Kdo byl pokřtěn diakonem Filipem?

3. Nepřemístiti, 4. EU, 5. Jeden ze dvou

pramenů Vltavy, 6. Autor evangelia

7. Nástroj na předení, 8. Energie v blesku

9. Vznášení se, 10. Nezbeda, 11. Severská země

12. Dívčí jméno, 13. Květina, 14. Potomek, 15. Evropan

16. Množina všech přirozených čísel

Prvního úspěšného řešitele, který pošle tajenku na e-mailovou adresu redakce, odměníme čokoládou.

Šimon Härtel

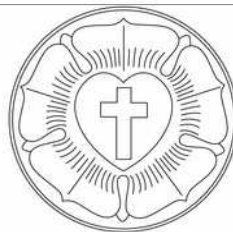
Další oznámení

Výlet a noc v kostele

Muž s tonzурou a d'ábel na zdi.

Pozvání pro děti

Kdy: **sobota 6.** – neděle 7. února

Společně půjdeme na výlet ze Suchdola do Únětic, poté jsou děti starší 6 let zvány, aby strávily společně večer a noc ve sboru.

Objevíte tajemství pětিলisté růže a budete muset zatloukat hřebíky.
A víte, co znamená být lost?

Večer budeme také vařit postní polévku, kterou budeme v neděli ve sboru prodávat.

S sebou si vezměte:

- věci na **spaní**
- 30 Kč (příspěvek na jídlo)

Těšíme se na Vás.

Lenka Ridzoňová a Martina Študentová

kontakt:

Lenka Ridzoňová

tel. 222 361 121 nebo 605 081 279

lenka.ridzonova@email.cz

Vernisáž

V neděli 21. února po bohoslužbách proběhne vernisáž: Biblické motivy v textilní tvorbě, autorka Lydie Šloufová, výtvarnice a členka Korandova sboru ČCE v Plzni a učitelka na Církevním gymnáziu tamtéž. V Dejvicích známe její tvorbu především ze všech ročníků Bienále pro Diakonii, kdy nám vždy něco věnovala. Výstava ve sborových prostorách bude do 24. dubna 2016.

http://www.koranduvsbor.cz/web/cs/lide/Lydie_Sloufova

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 23. 2. 2016.

Únorové číslo vyjde 28. 2. 2016

Doporučený příspěvek = náklady na tisk = 10 Kč

Kalendář na únor 2016

Bohoslužby	7. 2. VP	Lenka Ridzoňová
ve sboru -	14. 1.	Pavel Ruml
neděle 9:30	21. 1.	Marie Jüptnerová
	28. 1.	Jan Roskovec
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	Děti 3-8 let:	11. 2. a 25. 2. v 17:00
	ZŠ Suchdol	pátek 14:00
	6. 2. výlet a noc v kostele – viz „Další oznámení“	
Mládež a dorost	9. 2. a 23. 2. téma: Matoušovo evangelium	
x-cátníci	9. 2. v 19:00 O mlčení	
Naši pěvci	středa 18:30, 7. 2. zpěv při bohoslužbách	
Křesťan. služba	porada 31. 1. po bohoslužbách	
Klub poznávání	11. 2. Spol. návštěva výstavy Tiziano Vanitas ...“ v Císařské konírně, sraz v 10 hod na tram stanici Pražský hrad.	
Hodina pohybu	1. 2. a 22. 2.	
Setkání s hostem	25. 2. v 19:00: setkání s manžely Ženatými (Daniela – šéfred. časopisu Český bratr a Daniel - synodní senior ČCE)	
Staršovstvo	4. 2. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
 Adresa redakce:
 Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
 tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
 Adresa sboru:
 Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
 tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

SOUTERRAIN Březen 2016

O úsměvu

Nezapomínáme v našich sborech a církvi na úsměv? Na „rozjasněnou tvář“, jak často slýcháváme v závěru bohoslužeb v Áronském požehnání, v němž Hospodin rozjasňuje tvář a žehná synům Izraele. Nejsme příliš vážní, přísní a chmurní? Jistěže na nás doléhá současný zmatený, nebezpečný a uspěchaný svět, který je plný všelijakých nástrah a problémů a moc nepřeje radostnému naladění a rozjasněné tváři. Nicméně i v těchto případech platí slovo proroka Nehemiáše, že radost z Hospodina je taková síla, která může zahánět všelijaký smutek, strach a stísněnost.

Úsměv a radost k sobě patří. Úsměv je výrazem radosti. Je řečí lásky, jak kdosi řekl. Radostná a usměvavá tvář je světlo, které v oknu naší duše naznačuje, že je srdce doma, čteme. Jakkoli se v Bibli slovo radost vyskytuje na mnoha místech, úsměv ani jednou. Nechce se však věřit, že by staříček Simeon, pronášeje svůj chvalozpěv Bohu, držel malého Ježíše v náručí a neusmíval se. A co takový malomocný, kterého Ježíš uzdravil!

Radostná zvěst evangelia o Boží lásce, zjevené v Pánu Ježíši, nás ujišťuje, že se máme proč radovat. Vždyť i apoštolu Pavlovi jde o to, aby ve sboru ve Filipis, se nezapomněli radovat!

A jak je to s námi? Umíme se radovat? Umíme to dát najevo? Dovedeme se usmívat? Vyzařuje z nás na každém kroku vnitřní, třeba tichá radost, projevující se v našich skutcích? Je milé, setkáváme-li se s lidmi, kteří nás už svým pohledem, natož úsměvem, naladí na radostnou tóninu. A tak si přejme, abychom byli lidmi, kteří naplňují svá srdce radostí a úsměvem, abychom tak nesli světu důkaz o vykoupení, které uskutečnil Kristus, náš Pán.

Pavel Prosek

Obsah čísla:

1-O úsměvu | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Beránek | 5-Noví členové staršovstva se představují | 6-Rychle poznáte, o kom je řeč | 7-Život sboru v roce 2015 | 19-Církev na cestě k samofinancování | 22-Historické okénko | 24-Na cestě a o cestě ... | 25-Jubilanti v březnu | 25-Další oznámení | 28-Kalendář na březen 2016

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 4. 2. 2016 v 19:00

- Dodatečný slib s. Caldové a br. Prudkého přijala z pověření br. seniora ses. farářka Ridzoňová.
- 3. 4. křest Kristýny Bártíkové, vykoná br. D. Ženatý
- **bohoslužby na Velký pátek budou dopoledne v 9:30**
- **výroční sborové shromáždění bude 13. 3.**, usnášení schopnost za každého počtu členů
- finanční zpráva, sborová statistika a zpráva o životě sboru v roce 2015 byly s drobnými změnami schváleny
- byl projednán seznam členů s hlasovacím právem, 14. 2. bude vystaven k veřejné kontrole a po bohoslužbách 6. 3. uzavřen. Byla připomenuta pravidla pro jeho sestavení, zůstávají jako dosud: hlasovací právo má každý člen, který alespoň jednou do roka navštíví bohoslužby a podílí se nějakým způsobem na financování sboru.
- pro příští schůzi nutno připravit návrh nových revizorů účtů
- duchovní úvod VSS ses. farářka Ridzoňová
- Středisko Diakonie Praha - J. Mašek podal informaci o informativní schůzce zástupců pracovišť střediska a partnerských sborů 14. 1. 2016. K. Sýkora pak referoval o schůzce 1. 2. ve Strašnicích. Strašnický sbor je ochoten podílet se na přípravě nějaké akce, třeba koncertu pro sloučené středisko.
- finanční záležitosti:
 - T. Černohorský: bilance roku 2015, příjmy členů se zvyšují, ale obětavost klesá
 - J. Mašek: informace o schůzce seniorátního odboru pro samofinancování. Sbor v Libni zavedl „rozpočtový lístek“, který mu umožňuje lépe plánovat jeho roční hospodaření. I u nás je třeba seznámit členy sboru s deficitním rozpočtem a klesající tendencí příjmů sboru. Br. Mašek připraví do Souterrainu souhrnnou informaci o stavu financí sboru a možnostech řešení.
 - připravuje se schůzka přispěvatelů na školné v Kongu
- hospodářské záležitosti – trvající úkoly (stavební úpravy u kanceláře, vybavení klubovny, výměna klíčů)

- z došlé pošty a různé:
 - ve Střešovicích 17. 3. v 19:00 - večerní modlitba „Taizé“ - ekumenické setkání pro okolní farnosti, nejen pro členy střešovického sboru
 - seniorátní konference: v půli dubna na téma: přechod k samofinancování naší církve
 - ředitel Diakonie ČCE J. Dus vyzývá k uspořádání postní sbírky do Iráku
 - připomenutí výročí úmrtí kpt. Morávka v neděli 20. 3. ve 13:30 u pomníku na Prašném mostě společně se střešovickými. Pak 10. dubna v našem sboru setkání s voj. historikem Dr. E. Stehlíkem
 - vaření polévky pro bezdomovce – náš sbor je schopen se k této akci připojit,
 - Naši pěvci se chystají nahrát Biblické písně Ant. Dvořáka s varh. doprovodem Jiřiny Dvořákové.

Beránek

Promiň a odpusť nejsou jen slova

Anežka je zlostí bez sebe. To jí Lukáš neměl dělat! Protože co o ní říkal, vůbec nebyla pravda a všichni se jí pak smáli. To si vypije! Už plánuje, co mu za trest provede. Příležitost se naskytne brzy. Lukáš se na hřišti sešel s kamarády a budou pouštět modely letadel. Letadlo si položil na lavičku a ještě hrají fotbal. Anežka si sedne vedle letadla. Chvíli se rozhoduje a pak si nenápadně poposedne. Cítí, jak letadlo křuplo. Hrklo v ní, chvíli dál sedí bez hnutí na polámaném letadle, pak se jakoby nic zvedne a odchází. Srdce v ní buší.

Těšila se, jak se jí uleví, že se mu pomstila. Jde domů. Večer nemůže usnout. Ráno je unavená, nechce se jí do školy. Maminka má starost, jestli není nemocná. Raději zůstane doma. Ale je to ještě horší. Druhý den už by Anežka doma nevydržela a jde do školy. Pokradmu se dívá na Lukáše. Dívá se na ni smutně, nebo se jí to jen zdá? Anežka má pocit, že to na ní musí vidět. Doma je Anežka jako tělo bez duše.

Co se děje? ptá se maminka.

Když on se mi posmíval! Tak jsem mu to chtěla oplatit.

Kdo? Co? nechápe maminka.

Anežka se dívá do země a pomalu vypráví.

Asi s tím budeš muset něco udělat, vid', Anežko?

Neochotně přikývne. Představa, že by to měla Lukášovi všechno říct, jí děsí.

Další den ráno je rozhodnutá. Po škole na Lukáše čeká před školou.

Lukáši, promiň. Já jsem byla strašně rozzlobená. To letadlo, víš... já jsem si na něj sedla.

Lukáš se na ni nevěřicně podívá.

Kup si nové, podává mu Anežka obálku.

Večer vypadá Anežka zdravá a veselá. Už jí není těžko.

Pane Bože, děkuji, že jsem to dokázala přiznat a vyřešit. Ty mi to, prosím, taky odpusť. Amen, pomodlí se v posteli.

Pak se Anežka zarazí a přemýšlí: Pánu Bohu nemůžeme zaplatit za to, že něco pokazíme nebo zničíme, vid'? Říkáme jenom odpusť?

Říkáme, pomalu odpoví maminka. Ale nejsou to jen slova. Kdysi židé přinášeli Pánu Bohu oběti. Když zbožný žid zhřešil, vydal se do Jeruzaléma do chrámu, aby tam svůj hřích vykoupil obětí, aby za něj zaplatil. Často šel hodně z daleka, pěšky, někdy po nebezpečné cestě. V Jeruzalémě vstoupil do nádvoří chrámu, kde se prodávala obětní zvířata. Koupil beránka nebo býčka, kůzle, hrdličky nebo holoubátka – podle toho, jak byl bohatý. Položil ruce na hlavu zvířete. Tím vyjadřoval: Jsem to já, kdo by měl být potrestán. Pak bylo zvíře zabito a jeho krví se potřely rohy oltáře. Tuk zvířete se na oltáři spálil.

Chudák beránek, oduší Anežka.

Chudák, máš pravdu. Člověk si při tom ale jasněji uvědomil, že udělal něco špatně. Že neříkáme Pánu Bohu promiň a odpusť jen tak mimochodem, ale něco to stojí. Život zvířete.

Taky tenkrát zabíjeli beránka, když odcházeli z Egypta, ne? vzpomene si Anežka.

Dobře si to pamatuješ, Mojžíš jim řekl, že zabijí beránka a jeho krví potrou dveře domu. V tom domě, kde budou mít na dveřích krev, nezemřou ti prvorození jako v domech ostatních.

A toho beránka snědli než vyrazili z Egypta, vzpomíná si Anežka.

Ano. A dělá se to na památku vyjití z Egypta o Velikonocích každý rok. Židé zabíjejí beránka a připomínají si záchranu.

My ale taky máme Velikonoce. To přece byl ukřižovaný Pán Ježíš, ne?

Proto se taky o Ježíši mluví jako o beránku. Beránku Božím. Neobětujeme beránky, ale věříme, že Ježíšova smrt byla obětí za nás. Za naše různé hříchy. Takže když říkám Pánu Bohu promiň a odpusť, nejsou to jen slova. Uvědomuji si, že zlo působí bolest a smutek.

Jako byl smutný Lukáš, když viděl rozbité letadlo, vrátí se Anežka do reality.

Beránek v Bibli

Beránek je v Izraeli hlavní obětní zvíře. Při pesachové večeři (Ex 12), při svátku týdnů, v den smíření, ve svátek stánků i při dalších příležitostech. Beránek je symbolem nevinnosti a mírnosti. Když Izajáš (40,11) popisuje, jak se Hospodin laskavě až něžně stará o svůj lid, použije obraz beránka: //Jak pastýř pase své stádo, beránky svou paží shromažďuje, v náruči je nosí, březí ovečky šetrně vede.// K beránkovi je také přirovnán trpící Služebník (Iz 53,7).

V Novém Zákoně Jan Křtitel ukazuje na Ježíše a říká: //Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.// Již tato věta ze začátku Janova evangelia vyjadřuje, že Ježíš bude beránkovi podobný; svou nevinností i tím, že se stane obětí. Ježíšova smrt je interpretována jako zabití pesachového beránka.

Obraz Ježíše jako beránka je také v mnoha písních, zvl. pašijových. Podívejte se v Evangelickém zpěvníku, kolik pašijových písní (čísla 308 - 332) je o beránkovi.

Lenka Ridzoňová (psáno nejen pro české sestry, ale i pro Českého bratra)

Noví členové staršovstva se představují

Pavel Geier

Dejvický sbor jsem začal navštěvovat coby čerstvý školák poté, co se naše rodina přestěhovala na Letnou, tedy v roce 1979.

Děti i mládež vedl pan farář Henych natolik přívětivě a především trpělivě, že mi to napevno utkvělo v paměti. Někdy to byla opravdová oběť, když si na nás vzpomenu.

Vystudoval jsem architekturu, která mě od té doby nejen živí, ale stále i velmi baví.

Na škole jsem měl štěstí na skvělé profesory a například motto prof. Šrámkové, které mnohokrát proklamovala jako nutnost zodpovědné práce, tedy „Pravdivost, Jednoduchost a Pracovitost“ mně vždy nějakým způsobem evokovalo evangelické principy.

Dodnes mě fascinuje to stále napětí mezi obyčejným a prostým, ale užitným, a něčím, co je třeba i estetické, ale nějak navíc a zbytné. Najít onu rovnováhu mezi tím, co je konstrukční a nutné a tím, co je přidané a "dekorativní", беру při práci jako vzrušující povinnost a věčný úkol.

V rámci církve jsem měl možnost pracovat na několika menších projektech, např. pro sbor v Prčici, pro Ekumenickou radu církví, či pro „naši“ diakonii ve Stodůlkách. V tomto směru doufám mohu být platný i nadále.

S manželkou Věrkou (mimochodem, dědeček býval členem sboru v Libčicích) máme Šimona (5,5 roku) a Zuzanku (skoro 3 roky) a žijeme v Řeži.

Pro činnost ve staršovstvu bych si rád předsevzal konstruktivnost a pochopení pro názory ostatních.

Rychle poznáte, o kom je řeč

Nevím, který z farářů by byl dnes ochoten bydlet v bytě o rozloze 16 m² - bez příslušenství. To bylo před lety, když se mladí Henychovi nastěhovali do domu proti Salvátoru, kde se stal Daniel vikářem. Působil vždy klidně a rozvážně, nikdy jsem ho neviděla rozčilovat se - i když uměl stát pevně na svém přesvědčení.

V současné době pilně pracuje v naší Křesťanské službě, navštěvuje nemocné, přeje k narozeninám.

Na lidech dokáže vidět ty lepší vlastnosti, Přiloží vždy ruku k dílu tam, kde je potřeba. Celý život je mu velkou a nenápadnou oporou jeho žena.

Jeho pohádky a naučení, kterým dal písemnou podobu, jsou svěží a poučné.

Protože je Daniel Henych člověk nesmírně skromný a nestojí o publicitu, předem se omlouvám, ale dobré vzory je potřeba stavět lidem před oči, zvláště dnes.

K jeho lednovým narozeninám mu přejeme hodně zdraví a požehnání do dalších let i pro celou jeho rodinu.

Jana Kohoutová

Život sboru v roce 2015

BOHOSLUŽBY

jsme slavili 56x za průměrné účasti 111

večeře Páně 15x za průměrné účasti 95

Naši pěvci zpívali při bohoslužbách 3x

Za kazatelnou se vystřídali:

Hudcovi 17, Lenka Ridzoňová 11x, Pavel Ruml 7x, Zdeněk Susa 6x, Martin Prudký a Romana Čuderlíková 3x, Daniel Henych 2x a 1x Joel Ruml, Jana Plíšková, Pavel Pokorný, Blahoslav Hájek, Miloš Klátik, Miloš Rejchrt a Gerhard Frey-Reininghaus

NEDELNÍ ŠKOLA

se konala 46x za průměrné účasti: 12 dětí

učili tito učitelé: Ivana Hellerová, Daniel Heller, Anna Hejlová, Kateřina Tichá, Gabriela Mužiková, Filip Härtel, Karolína Härtelová, Judith Stoklasová, Marek Stoklasa, Michaela Petříčková, Jan Petříček, Marta Študentová

Kontaktní osobou je Ivana Hellerová

BIBLICKÁ HODINA

se konala 29 x za průměrné účasti: 12

program zajišťovali: Petr Hudec, Martin Prudký, Daniel Henych, Lenka Ridzoňová a Zdeněk Susa. Probíralo se hlavně Matoušovo evangelium a Genesis.

Kontaktní osobou je Pavel Prosek

KLUB POZNÁVÁNÍ

se sešel 9x za průměrné účasti 14

Kontaktní osobou je Marta Petříčková

X-CÁTNÍCI

se sešli 10x za průměrné účasti 9

Kontaktní osobou je Martin Volný

SETKÁNÍ S HOSTEM

se konalo 7x za průměrné účasti 25

Kontaktní osobou je Marta Študentová

HODINA POHYBU

se konala 15x za průměrné účasti 8 sester

Kontaktní osobou je Jana Prosková

MLÁDEŽ

se setkala 24x za průměrné účasti 7

Kontaktní osoby: Judith Stoklasová a Filip Härtel

KŘEŠŤANSKÁ SLUŽBA

se sešla 8x za průměrné účasti 9

Kontaktní osobou je Mirjam Růžková

BIBLICKÁ HODINA PRO MLADŠÍ DĚTI

14x za průměrné účasti 6 dětí (+ rodiče)

Ve školním roce 2014-15 vedla Abigail Hudcová,

ve školním roce 2015-16 Lenka Ridzoňová

NÁBOŽENSTVÍ NA ZŠ PRAHA-SUCHDOL

20x za průměrné účasti 5

Ve školním roce 2014-15 vedla Abigail Hudcová,

ve školním roce 2015-16 Lenka Ridzoňová

STARŠOVSTVO

10x za průměrné účasti 15

schůze se pravidelně účastní i někteří náhradníci

NAŠI PĚVCI

počet členů: cca 45-50

počet vystoupení: 10 (3x Dejvice, 2x Martin ve zdi, 1x evang. Salvátor, evang. Kliment, evang. kostel v německém Sebnitz, Panna Marie pod řetězem, sv. Michal v Jirchářích)

průměr. účast na vystoupeních: 40

počet zkoušek: asi 40

průměrná účast na zkouškách: asi 36

SOUTERRAIN

redakce: Eva Henychová

vyšel 11x, náklad 120 ks, což je 10 Kč/ks

KÁVOVÁ SLUŽBA

kávu po bohoslužbách vařily sestry: Oliveriusová, Petříčková, Černohorská, Míárová, Sleziaková, Jílková (ta se navíc stará o zásobování kuchyně), Zukalová, Prosková, Uhlířová, Caldová, Susová, Jindrová, Kohoutová, Janská, Nedvídková

TISKOVINY

Marta Petříčková

FINANCE

manželé Černohorští a pokladník Vladimír Jenček

HOSPODÁŘI SBORU

Petr Hejl, Jan Petříček, Tomáš Černohorský

FOTODOKUMENTACE

Jiří Hlavsa

ÚKLID SBOROVÝCH PROSTOR

Alena Sýkorová

ZPÍVÁNÍ VE STODŮLKÁCH

Karolína Härtelová, Petr Hudec, Jan Machovec

Čím jsme žili v roce 2015

- **leden**

Účastníci setkání Taizé v Dejvicích na bohoslužbách

Klub poznávání: Lída Janská - Něco o divadle

Setkání s hostem: Pavel Ruml - Učíme se stonat, učíme se umírat

V Říčanech výstava Tomáše Tichého

Hudcovi na farářském kurzu

Posezení s jubilantkou Miladou Šindlerovou

X-cátníci - Matoušova teologie

Biblické písně v podání NP, 15. 2. 2015, foto J. Hlavsa

- **únor**

X-cátníci - Matoušova teologie

Klub poznávání: D. Bošková - DVD Etiopie za prvními křesťany

Výroční sborové shromáždění

Naši pěvci při bohoslužbách zpívali Dvořákovy biblické písně, po bohoslužbách se oficiálně rozloučili s Hudcovými

Setkání s hostem: Pavel Dobrovský - Irán

Výstava Jaroslava Šerých na suchdolské radnici

Zemřela sestra Danuše Hellerová, maminka našeho presbytera Dana a vdova po prof. Hellerovi

- **březen**

Volební shromáždění - volba Pavla Rumla za faráře našeho sboru (od 1. 11. 2016)

Klub poznávání: J. Kohoutová - Marc Chagall

Celocírkevní sbírka na tisk a jinou publikační činnost ČCE – 3 428,- Kč

X-cátníci: Kapadočtí otcové

Setkání s hostem: Ota Halama - Druhý život MJH 1415 - 1620

Beseda s br. Fišerem u příležitosti jeho životního jubilea (60 účastníků)

Oslavy 75 let Vladimíra Jenčka, 29. 3. 2015, foto J. Hlavsa

Zemřela sestra Ivana Jilemnická, která navštěvovala některá naše sborová setkání

Trio Cantabile v kostele sv. Kateřiny

Posezení u příležitosti jubilea našeho pokladníka Vladimíra Jenčka

Sbírka na Hlavní dar lásky (Milíčova kaple pro Ochranský sbor)
13 410,- Kč

Narodila se Madlen Anna Jüptnerová, dcera Marie a Jana Jüptnerových

- **duben**

Nástup sborové sestry Marty Študentové

Křest Šárky Skalákové

Beseda s Pavlem Proskem, který po 30ti letech opouští post kurátora sboru

Volba nového kurátora - Jana Maška

Klub poznávání: M. Jelčič - Krása a tajemství vlny

X-cátníci: Janovo evangelium

Setkání: JUDr. Ivana Janů – mezinárod. trestní tribunál pro bývalou Jugoslávii

Výuka starších dětí v Nedělní škole, 12. 4. 2015, foto J. Hlavsa

Křest Jitky Sýkorové

Bratr farář Dus je v nemocnici

Zemřela Marta Kačerová

Mezinárodní konference u příležitosti mučednické smrti MJH

Koncert Našich pěvců K počtě Jana Husa

Předání sboru administrátorce Lence Ridzoňové a kurátorovi Janu Maškovi

Rozloučení s Hudcovými

- **květen**

Rozloučení se zesnulým Lubošem Kalouskem, zetěm faráře Krejčího, provedla Lenka Ridzoňová

Noc literatury: v našem sboru se četl úryvek z knihy polské novinářky Lidie Ostalowske Akvarely pro Mengeleho

Bazar šatstva za přítomnosti Hudcových, výtěžek šel na pomoc Jičínskému a Libštátskému sboru – 80 000,- Kč

Sbírka pro Nepál po zemětřesení – 8 060,- Kč

Začala rekonstrukce farářského bytu (Intelina-Černohorský)

Ekumenickou bohoslužbou posloužil biskup ECAV Miloš Klátík, 17. 5. 2015, foto J. Hlavsa

Klub poznávání: návštěva výstavy Velká Morava

X-cátníci - setkání u Řežábků

Synod ČCE a volba nové synodní rady

Posezení s generálním biskupem evangelické církve augšpurského vyznání na Slovensku Milošem Klátíkem, který u nás kázal

Naši pěvci v německém Sebnitz

Celocírkení sbírka pro Diakonii, tentokrát pro středisko Západní Čechy a středisko ve Dvoře Králové – 3 621,- Kč

Instalace Petra Hudce v Libštátu

Nabídka vína z Nosislavi (výtěžek na dostavbu Domova Nosislav)

Divadelní předst. Ochotných Suchdolníků Dřevěná krabička ve Studiu Hrdinů

Bohoslužba za krajinu na Sedleckých skalách (ekologická sekce České křesťanské akademie)

Havárie pitné vody v celých Dejvicích

Úklid farářského bytu po rekonstrukci

Odeslání sbírky darů JJ – 53 450,- Kč

Ranní pobožnost na společné dovolené v Hirschegg, 30. 6. 2015, foto J. Hlavsa

- **červen**

Rodinná neděle a po ní vycházka po stopách MJH s kvízem pro děti

Instalace Petra Huce v Jičíně

Pavel Ruml se stěhuje do farářského bytu

Bohoslužba smíření v Týnském chrámu (Ekumenická rada církví a Česká biskupská konference)

Úklid sborových prostor

Celocírkevní sbírka na solidaritu sborů – 2 950,- Kč

X-cátníci: M. Volný - Srdce

Sborová dovolená v Rakousku, zorganizovali Káťa a Marek Tichých

- **červenec**

Volební shromáždění - volba Lenky Ridzoňové za faráčku našeho sboru na úvazek 0,3

Oslavy k uctění 600. výročí mučednické smrti MJH

Prohlášení SR ČCE k tématu uprchlictví

Narození Teodora Tichého (vnuk presbyterky Věry Tiché) a Vratislava

Žárského, právnicka manželů Dusových ze Suchdola

- **srpen**

Tábor našich dětí společně se střešovickými a nosislavskými ve Strměchách
Vyšel sborník o Jiřím Rumlovi

Hudcovým se narodila vnučka Chana Rumlová

Na školné dětem v Kongu bylo odesláno 89 901,- Kč (ve školním roce 2015-2016 podporujeme 9 dětí na středních školách a 1 dítě na základní škole, kontakt ve sboru Jarmila Dvořáková a Jan Mašek)

Příprava oslav 50 let samostatnosti dejvického sboru

Narodila se Kristýna Bártíková, dcera Václava Bártíka a Báry roz. Prudké

- **září**

Lenka Ridzoňová nastoupila jako farářka našeho sboru na úvazek 0,3

Rodinná neděle a po bohoslužbách výlet rodičů s dětmi do outdoorového parku Švestkovna v Úholičkách

Sbírka na doplnění celocírkevního fondu křesť. služby – 3 110,- Kč

Rodinné bohoslužby, 6. 9. 2015, foto J. Hlavsa

Klub poznávání: J. Kohoutová - Paní Hana Benešová

X-cátníci: Martin Volný - Starší

Setkání s hostem: Irena Ryantová – Izrael

Výzva k finanční pomoci syrské rodině – 9 265,- Kč

Příprava oslav 50 let samostatnosti dejvického sboru, rozeslány pozvánky

Sbíráme krabice od bot pro Obchůdek jednoho světa, který vyhořel

Seniorátní den v Dobříši

koncert Našich pěvců a Nsango Malamu K poctě A. Schweitzera v kostele Panny Marie pod řetězem

Vyvěšena listina pro návrhy kandidátů do staršovstva

Celocírkevní sbírka pro sociální a charitativní pomoc – 4 470,- Kč

Svatba Filipa Hártela a Elišky Mikeschové

Svatba Marty Světlíkové a Jana Homuty

- **říjen**

Noc v kostele - přespání školních dětí

V srdečném rozhovoru, 11. 10. 2015, foto J. Hlavsa

Klub poznávání: návštěva výstavy Má vlast

Bratr Světlík a bratr Hlavsa instalovali výstavu fotografií z historie i současnosti našeho sboru

Den otevřených dveří v Diakonii ve Stodůlkách

X-cátníci: Marcela Řežábková - Láska

Oslava 50 let samostatnosti dejvického sboru za účasti téměř všech jeho kazatelů (chyběl jen Miloš Rejchrt, který byl v Ženevě). Kázal synodní senior Joel Ruml, zazpívali Naši pěvci a bohoslužeb se zúčastnilo rekordních 235 účastníků. Odpolední program zpestřily svým koncertem Jiřina Dvořáková a Irena Troupová

Setkání s hostem: jezuita Petr Kolář - O naší nesnázi najít své místo v křesťanském i civilizačním proudu záp. Evropy

Koncert Našich pěvců a Nsango Malamu K počtě A. Schweitzera v kostele sv. Michala

Sbírka na Jubilejní toleranční dar – 5 054,- Kč

Zemřela členka našeho sboru Věra Kalábová

Sbírka na pokrytí výdajů oslavy sboru

Tradiční podzimní bazar pro dejvickou křesť. službu – 3 600,- Kč

• listopad

Volby části staršovstva

Vernisáž výstavy pastelů sestry Milady Šindlerové na Suchdole

Klub poznávání: K. Jiráčková - Život Evropany v Egyptě

X-cátníci: Kryštof Sýkora - Cesta I

Podzimní zasedání synodu a slavnostní bohoslužby u Salvátora s uvedením nové SR

Vyhlášena sborová sbírka na uprchlíky – 15 325,- Kč (Právní pomoc utečencům)

Zemřel člen našeho sboru Jan Tůma

Volební konvent pražského seniorátu

Seminář pro učitele NŠ v Plzni

Ekumenická bohoslužba na Bílé hoře

Setkání s hostem: Vladislav Günter, ředitel Centra pro integraci cizinců - Debata o mýtech a faktech o aktuální uprchlické „krizi“, výhledy, silné a slabé

Vánoční koncert Nsango Malamu, 5. 12. 2015, foto J. Hlavsa

stránky české imigrační a integrační praxe, hrozby i příležitosti z hlediska nevládního sektoru.

Zemřela sestra Jindřiška Fišerová, rozloučení se konalo ve sboru za účasti 81 přítomných, kázala sestra farářka Ridzoňová

Diakonie ve Strašnicích prodává kalendář Topíme se pro Ratolest, výtěžek půjde na vybavení hřiště pro Ratolest.

1. adventní neděle - zpívali Naši pěvci

Vyhlášena sbírka na vánoční dárky pro děti

Prodej Obchůdku jednoho světa

- **prosinec**

Koncert skupiny Nsango Malamu ve sboru

Prodej výrobků Diakonie ze Stodůlek

Vánoční koncert našich pěvců u Salvátora

Seniorátní adventní sbírka (doplnění seniorátního solidárního fondu) – 3 495,- Kč

Klub poznávání: Daniel Henych - Adventní vyprávění s luštěním hádanky

X-cátníci: Kryštof Sýkora - Cesta II

Kurátorem zvolen Jan Mašek, místokurátorem Daniel Heller

4. adventní neděle - místo kázání hra dětí s vánočním poselstvím: Putování za hvězdou a elixírem. Libreto napsal D. Henych st., hudbu a režii připravili Judith Stoklasová a Filip Hártele, kulisy Karolína Hártelová. Děti napekly pro všechny účastníky bohoslužeb perníčky.

Společný oběd a po něm tradiční losování a světová premiéra Dejvického swing bandu ve složení Pavel Prosek - klávesy, Daniel Heller - kytara, Michal Heller - bas kytara, Kryštof Sýkora - bicí a Wanda Dobrovská - zpěv

Celocírkevní sbírka na bohoslovce a vikariát – 8 800,- Kč

Narození Almy Veselé, dcery Vítka a Simony Veselých

Zemřel bratr Luděk Hřebíček, člen našeho sboru

Zemřel také bratr profesor ETF Pavel Filipi a emeritní farář a senior Soušek.

Silvestrovské posezení se zpěvem a vzpomínkou na výročí významných osobností v roce 2015 - účast 40.

Marta Študentová

Církev na cestě k samofinancování

Letos vstupujeme do již čtvrtého roku přechodného období na cestě k finanční soběstačnosti naší církve. Otázkou odluky od státu se naše církve zabývá již řadu let na všech úrovních: na Synodní radě, v seniorátech i v jednotlivých sborech, včetně našeho. K odluce církve od státu se vyjádřil již synod v roce 1993, kdy byl pro ten případ založen Personální fond. K přijetí „odlukového zákona“ ale došlo po mnoha peripetiích až v roce 2012. Připomeňme si – aspoň zjednodušeně, o co v něm jde a co to bude prakticky znamenat.

Především, před rokem 2013 byly (nepříliš vysoké) platy našich duchovních (plus zaměstnanců církevního ústředí) tvořeny z převážné části státním příspěvkem, který v posledních letech činil asi 83 miliony Kč ročně. Odlukový zákon stanovil, že po dobu tří let zůstane státní příspěvek zachován v této výši a od letošního roku bude snižován, každoročně o 5%. V roce 2029 tedy klesne na pětinu původní výše a v dalších letech již stát na platy farářů nebude přispívat vůbec. Církev si je bude muset zajistit vlastními silami – jak to ostatně bylo samozřejmostí až do konce první republiky.

Na druhé straně církve mají od státu dostat finanční odškodnění (vracení

znárodněného majetku se naší církve prakticky netýká), rozložené do 30 splátek v letech 2013 až 2042. Podle dohody mezi státem a všemi zúčastněnými církvemi ČCE takto obdrží ročně po 75,5 milionu Kč. Z těchto prostředků má jít menší část (asi sedmina) na průběžné financování diakonických a rozvojových projektů a zbytek se bude ukládat do tří investičních fondů, které spravují prostředky Personálního fondu. Má se za to, že roční výnos z takto shromážděného kapitálu bude moci po roce 2042 pokrýt menší, ale nezanedbatelnou část nákladů na farářské platy. Tím se poněkud sníží nárok na obětavost členů církve. I tak ovšem hlavní tíže bude ležet na samotných sborech, jak dokáží zvětšit výběr saláru.

Se salárem je trochu problém, je to málo srozumitelný pojem. Z doby, kdy jsem dělal účetního sboru, si dobře pamatuji, že mnozí naši členové si vymíňovali, že nechtějí platit salár, ale dar na provoz sboru. I když to bylo „skoro totéž“. V několika z příštích čísel Souterrainu proto napíši něco více o historii saláru, jak byl chápán od tolerančního období až do doby první republiky. V současné době - od roku 1950 - je salár definován jako dobrovolný příspěvek na provoz sboru a spolu se sbírkami do košíčku a účelovými sbírkami by podle doporučení církevních řádů měl představovat asi 5% čistého ročního příjmu dárce (jednotlivce nebo rodiny). Jakkoli toto doporučení neodpovídá dřívější praxi a nejspíš bude třeba změnit, představuje v současnosti orientační bod, když nevíme, jak velký salár bychom měli platit. S ohledem na současné věkové a sociální složení naší církve to opravdu vychází tak, že při dodržení uvedeného pravidla bychom se bez státní podpory obešli. A v pražských sborech, pokud bychom odhlédli od potřebné pomoci malým venkovským sborům, bychom jistě vystačili i s menším procentem.

V libeňském sboru před časem provedli zajímavý experiment s tzv. rozpočtovým lístkem. Ten, s patřičným vysvětlením, obsahuje dvě tabulky jako pomůcku pro výpočet saláru. V první tabulce si každý může spočítat 5%, 3% a 1% ze svého čistého ročního příjmu ... ta nižší procenta jsou určena těm, pro něž je „dvacátek“ nemyslitelný. Ve druhé tabulce si lze rozmyslet roční bilanci sbírek jak do košíčku, tak účelových, a odtud odvodit, kolik mi zbývá na salár. Součástí listu je oddělitelný kupon, na kterém mohu sboru nezávazně oznámit, s jak velkým salárem ode mne může sbor s ohledem na mé možnosti v příštím roce počítat. Zavedení rozpočtového lístku mělo v Libni velmi příznivý ohlas, a protože se lístky sbírají vždy koncem roku, představuje výsledné zjištění dobrý základ pro sestavování sborového rozpočtu. Co kdybychom něco podobného zkusili i u nás?

Jak to vlastně je s financemi v našem sboru? Podle seniorátních statistik, na jejichž zpracování jsem se před třemi lety podílel, patří dejvický sbor mezi pražské sbory s nejvyšší obětavostí. Je to mj. dáno tím, že na rozdíl od jiných pražských sborů s příjmem z domů se o svůj sbor musíme postarat sami.

V loňském, a také v několika předchozích letech, jsme hospodařili s deficitem, tj. čerpáme z našetřených rezerv. To mne příliš nepálí, protože ony vyšší výdaje byly vynaloženy účelně, např. na potřebné úpravy farářského bytu. Spíše rozvažuji nad rozložením přijatých darů podle jejich výše. Pro rok 2015 je shrnuto v následující tabulce. Z ní vidíme, že téměř polovinu příjmů sboru představují příspěvky malého počtu dárců a že výpadek jedné nebo dvou z těchto rodin – třeba odstěhováním – může mít znatelný dopad na hospodaření našeho sboru. Všimněme si také posledního sloupce. V něm je uveden dvacetinásobek poskytnutého daru (zvýšeného o 2000 Kč na anonymní sbírky) přepočtený na 1 měsíc, tedy odpovídající základ pro „výpočet“ 5%-ního saláru. Jakkoliv je třeba tuto kalkulaci a vůbec dnešní procentní pohled na salár brát s velkou obezřetností, zdá se, že tu máme do budoucích let určitou rezervu.

Výše daru	Počet dárců	Součet darů ve skupině	Průměrná výše daru ve skupině	Odpovídající měsíční příjem
do 2 tis.	55	63 900 Kč	1 162+2 000 Kč	5 270 Kč
2 – 4 tis.	19	63 252 Kč	3 329+2 000 Kč	8 880 Kč
4 – 8 tis.	33	198 550 Kč	6 017+2 000 Kč	13 360 Kč
8 – 15 tis.	22	247 025 Kč	11 228+2 000 Kč	22 050 Kč
nad 15 tis.	14	402 545 Kč	28 653+2 000 Kč	51 250,00 Kč

Druhým hlediskem může být určení darů: pro náš sbor, pro církve (JJ, celocírkevní sbírky, podpora potřebných sborů) a mimo církve (charitativní sbírky, Kongo). V loňském roce - ale obdobně tomu je již od roku 2000 – jsme asi 15% všech shromážděných prostředků věnovali na celocírkevní potřeby a asi 10% šlo na charitu. To je dobrá visitka nesobeckosti dejvického sboru. Na vlastní potřeby sboru tedy připadá asi 75%, s mírně klesající tendencí v posledních letech. Výdaje, zejména výše odvodu na personální fond, při tom rostou. Měli bychom na to myslet.

Jan Mašek

Historické okénko (POZOR! Tentokrát se soutěží)

Balada mládeže dejvické

(z kroniky mládeže)

Nastala zima, mráz v okna duje,
v světnici teplo u kamen.

Přestože sněží, severák fíčí,
dejvická mládež půjde ven.

Půldruhá s polednem odbila,
"Kebule" zdaleka svítíla,
"Kebule" do dálky leskla se,
pod ní dva mládenci sešli se.

"A kde jsou, Handri, ostatní?
Tohleto, to se mi jen sní!"

"Ach, bratře, to víš: Pražáci
jsou jako z cukru panáci!"

Přišla dívčina jako květ,
neviděl také krásy svět!
A za ní další krasavice
trousí se na sraz ze ulice.
Madla poslední.

A byla cesta na Suchdol
a ze Suchdola zase v dol
a v bílém Tichém údolí
děvčata s chlapci laškují.
Dvě řady, sedm za sebou,
brodí se sněhem, jdou a jdou
a žabí havěť v potoce
na pozdrav píseň skřehoce.

Neveselé, truchlivé Roztoky jsou město.
Na zámečku na nádvoří líbí se nám přesto.
Neveselá, truchlivá zpáteční je cesta
(dokumenty vyhotovil náš fotograf Čest'a).

A byla cesta výšinou,
skalami, lesní pustinou;
a v rokytí a v úskalí
divoké feny štěkaly.
A polárnici krok a krok,
autobus už je coby skok.

Hoj, motoru je slyšet hluk
a cestujících vidět pluk.
Šumí a pusou klapají
a takto píseň skuhrají:
"Tělo do vozu přísluší.
Otevř - sic boj se o duši!"

A šofér dvěře otvírá
a šofér okna otírá
a sviští rovnou do Dejvic
a nebojí se vůbec nic.....

Dobře jsi, mládeži, činila,
že na zdraví své jsi myslila.
Bys byla jinak jednala,
dnes bys už jistě stonala.
Tvé tělo bílé, spanilé
bylo by dávno prohnílé!

Soutěž o CD zvané „Addamsova rodina“ (vyhrává první správný luštitel;
odpovědi posílejte na adresu redakce uvedenou v tiráži):

- 1) Ve kterém roce se uskutečnil výlet, který opěvuje báseň?
a) 1965; b) 1986; c) 2002

2) Autor mládežnické básně je epigon, který má vzor ve velkém českém klasikovi. Ve kterém městě se tento klasik narodil?

a) Roztoky u Jilemnice; b) Robousy u Jičína; c) Miletín u Hořic

3) Jakou barvu má dnes turistická značka, která vede Tichým údolím na zámeček v Roztokách u Prahy?

a) červenou; b) modrou; c) černou

4) Onou "Kebulí" se myslí

a) zaniklá hospoda u Stromovky; b) mozaika se zlatou hlavou Lenina v podchodu metra; c) sídlo Mensa-klubu (dnes Divadlo Spejbla a Hurvínka) na Dejvické ulici

lth

Na cestě a o cestě ...

12:1 Proč je úspěšná cesta svévolníků? Všichni, kdo se dopouštějí věrolomnosti, žijí si v klidu.

ale nevzdal jsem se víry, že

15:9 Hospodinu je ohavností cesta svévolníka, ale miluje toho, kdo následuje spravedlnost.

Přesto jsem ještě trochu lenoch... jako v Přísloví

15:19 Cesta lenocha je zarostlá trním, kdežto stezka přímých je upravená.

Snažím se myslet a modlit se za svoje bližní.

Přísloví 12:26 Spravedlivý prozkoumává svému příteli cestu, kdežto svévolníky jejich cesta zavede.

Ezechiel 33:8-9 Řeknu-li o svévolníkovi: „Svévolníku, zemřeš,“ a ty bys nepromluvil a nevaroval ho před jeho cestou, ten svévolník zemře za svou nepravost, ale za jeho krev budu volat k odpovědnosti tebe.

Jestliže budeš svévolníka varovat před jeho cestou, aby se od ní odvrátil, ale on se od své cesty neodvrátí, zemře pro svou nepravost, ale ty jsi svou duši vysvobodil.“

Ptal (jsem) se: V co věřím? ... a je to tak, jako napsal Jan:

14:6 Ježíš mu odpověděl: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází

k Otcí než skrze mne.

Nebo 1 Korintským:

1:18 Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží.

Ne, nejsem bez obav o to, zda toho dělám dost

Židům 6:7-8 Země, která často přijímá déšť a rodí užitečnou rostlinu těm, kdo ji obdělávají, má účast na Božím požehnání.

Rodí-li však jen trní a bodláčí, je nepotřebná a blízká prokletí a nakonec bývá vypálena.

ale dořím, že mohu věřit zaslíbení v pokračování textu:

6:9 I když takto mluvíme, jsme o vás přesvědčeni, milovaní, že jste na dobré cestě ke spáse.

6:10 Bůh není nespravedlivý, a proto nezapomene, jak jste se činem své lásky k němu priznali, když jste sloužili a ještě sloužíte bratřím.

Kryštof Sýkora (dokončení z předchozího čísla)

Jubilanti v březnu

Věra	HEROLDOVÁ	94 léta	Milena	TŮMOVÁ	85 let
Anna	SALÁKOVÁ	90 let	Pavel	BENŠ	80 let
Pavel	POLÁK	85 let	Slavěna	BRABCOVÁ	75 let

Přejeme, aby jim Pán Bůh žehnal a byl jim milostiv.

Další oznámení

Omluva

Na můj příspěvek v únorovém čísle 2016 Svátek modliteb se mi dostala řada vstřícných ohlasů. Tu jsem si uvědomil, že jsem neuvedl zdroj, ze kterého především jsem čerpal judaistické informace i citace. Jedná se o knihu Paula Spiegela: Kdo jsou Židé? V češtině vydala Společnost pro odbornou literaturu Brno 2007.

Marek Světlík

Milí příznivci umění, v kostele sv. Vojtěcha je vystaven obraz Miroslava Rady Velké Pašije, jak jste se mohli dočíst ve zprávě na emailu, nebo na naší nástěnce ve sboru. Je to mimořádná příležitost si toto opravdu krásné a pozoruhodné dílo prohlédnout. Budete mít možnost je uvidět v neděli po mši, kdy je kostel otevřen, ale pravděpodobně pouze do Velikonoc. Zatím se nenalezlo pro tento (nejen rozměrem) obrovský obraz místo k trvalé instalaci.

Sdílí tak osud Muchovy Epopeje, ale pro nás je aktuálnější.

(Nejsem kunsthistorik, ale vřele doporučuji!)

Jana Jindrová

Tajenka roháčku (Souterrain 2/2016): MENE TEKEL UFARSIN. První úspěšnou luštitelkou byla a čokoládu získala Anna Jelínková.

lih

7. až 11. 3. jsou jarní prázdniny Prahy 6 až 10, 24. a 25. 3. jsou velikonoční prázdniny, nebude náboženství ve sboru ani v Suchdole;

17. 3. v 19 hodin **ekumenické setkání se zpěvy Taizé** ve střešovickém sboru.

Lenka Ridzoňová

Seniorátní konference pražského seniorátu na téma „**Jak dojít k odluce a příliš neklopýtat** aneb **Pražský seniorát na cestě k samofinancování**“ se bude konat v pátek 18. března od 17:30 hodin na kruchtě modlitebny strašnického sboru (Praha 10 - Strašnice, Kralická 4). Těma uvedou krátkými příspěvky bři. Zvonek Šorm, Roman Mazur, Jan Mašek, Matěj Cháb, Tomáš Fendrych a Matěj Opočenský. Podrobnosti najdete na pozvánce na nástěnce.

Jan Mašek

Václav Morávek

Dejvický a střešovický sbor Českobratrské církve evangelické zvou na shromáždění u pomníku na Prašném mostě 20. března 2016 v 13:30, kde si připomeneme štábního kapitána Václava Morávka, jehož poslední boj s gestapem se odehrál 21. 3. 1942 v blízkosti Střešovické vozovny

Program:

Slovo faráře: Lenka Ridzoňová

Slovo pamětníka: Lída Janská

Moderuje Viktor Žárský

10. dubna 2016 se v evangelickém sboru v Dejvicích (Zikmunda Wintra 15, Praha 6) bude konat k tématu odboje v Praze přednáška historika Eduarda Stehlíka.

Noc v kostele – děti vaří postní polévku Lenka Ridžoňová

**Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 29. 3. 2016.
Březnové číslo vyjde 3. 4. 2016**

Doporučený příspěvek = náklady na tisk = 10 Kč

Kalendář na březen 2016

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	6. 3. s VP 13. 3. Výroční SS 20. 3. 24. 3. 18:30, pašije 25. 3. 9:30 Velký pátek 27. 3.	Pavel Ruml Lenka Ridzoňová Martin Prudký mládež Zdeněk Susa Lenka Ridzoňová
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola: ZŠ Suchdol	neděle v 9:30 pátek 14:00
Mládež a dorost	24. 3. 18:30, viz výše	
x-cátníci	8. 3. v 19:00 - Moudrost	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	porada 6. 3. po bohoslužbách	
Klub poznávání	3. 3. , 9:30 o židovských svátcích a obyčejích	
Hodina pohybu	7. 3. a 21. 3.	
Setkání s hostem	---	
Staršovstvo	3. 3. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú **2400319773/2010**

SOUTERRAIN Duben 2016

Doporučený příspěvek = náklady na tisk = 10 Kč

Velikonoční jeskyně

Jistě ti je známý, nebo aspoň povědomý starý řecký příběh o lidech žijících celý život v hluboké jeskyni. Sedí připoutáni tak, že se nemohou vůbec hýbat a stále musí hledět před sebe na jednu jeskynní stěnu. Za zády jím hoří oheň a mezi nimi a ohněm jakési postavy nosí v rukou různé předměty. Stíny těchto předmětů se v mihotavém světle odrážejí na stěnu jeskyně a tak jediné, co spoutaní vidí, jsou stíny a odrazy přinášných a odnášených věcí. Chápeš správně, že je budou považovat za to jediné, pravé a skutečné na celém světě.

Jako znalec klasické vzdělanosti ale namítneš, že příběh má pokračování. Jednomu z těch, kdo tu sedí, jsou sundána pouta. Rozhlíží se a začne si uvědomovat, že to, co celý život považoval za jisté a podstatné, je jen šalba. Rozhlíží se dál a vidí, že z jeskyně vede tunel se schody nahoru někam do neznáma. Vystoupá po nich až k východu, udělá ještě pár kroků – a je zcela oslepen slunečním světlem. Nicméně rozkouká se postupně a pochopí, že „to venku“ je nesrovnatelně zajímavější, pestřejší a skutečnější než jeskynní stíny. Vráti se tedy zpět a s nadšením vypravuje ostatním o tom, co viděl. Ti se mu ale vysmějí – jak by mohlo existovat něco jiného než to, vidíme zde, v jeskyni, na stěně! A když ani potom nepřestane, začnou mu vyhrožovat smrtí.

Není třeba vysvětlovat, jak snadno tíhne člověk k takovému jeskynnímu životu. To vidíš sám, všechny ty snahy o zařízení si světa k obrazu svému: Chovej se tak, aby ti v něm bylo příjemno, aby tě ničím nečekaným, novým nezaskočil (pomni na vševědoucího pračlověka Janečka z Čapkových Apokryfů). Teplé, suché, přehledné místo s ohništěm uprostřed a vchodem dobře hlídaným. Koho nechceš, toho dovnitř nepozveš. Co nechceš vidět, na to se dívat nemusíš.

Obsah čísla:

1-Velikonoční jeskyně | 3-Výtah z jednání staršovstva | 4-Václav Morávek na Květnou neděli | 7-Nedorozumění | 8-Mlčení | 11-Když se řekne Vietnam | 13- Kvíz jazykový: VELKÁ a malá PÍSMENA | 14-Lydie Šloufová | 14-Jubilanti v dubnu | 15-Řešení kvízů | 16-Kalendář na duben 2016

„Kde je potom Bůh?“, zeptáš se, neb tušíš, že vyprávění v církevním tisku by tak nějak nebo tak nějak podobně pokračovat mělo. Když se dobře rozhlédneš, uvidíš, že bývá tam, kde jsi ty. Chce jít za člověkem a tak se snaží dostat na místa, kde se tato jeho porůznu vyvedená podobizna vyskytuje nejčastěji. Někde v díře, kam si zaleze a kde má pocit, že tam objeví tajemství všeho světa (po pračlověku Janečkovi ti poskytne další vysvětlení Glum). Vzpomeň si, jak se narodil: ve chlévě, jeskyni vyhloubené do skály, hospody bez hostů a bez hospodského. Nicméně přesto tam jde, pokud jej člověk potřebuje.

Trochu zbystří a všimni si, že to byl teprv začátek. Do všech dalších jeskyní člověka vstupuje znovu a znovu, zve tě a říká: „Pojď se mnou ven, na světlo, tam teprve pochopíš, co můžeš poznat, zažít, okusit a vidět, co je opravdové.“ Klepe a vchází dovnitř tam, kde se člověk krčí uvnitř a bojí se vyjít ven, kde je mu pro lenost až příliš útulno, kde si není ochoten promnout oči a připustit si, že jeskyně jeho nitra není vše, kde vůbec nevěří, že nějaké venku existuje.

„A jak se mu v tom daří?“ Pokud tím myslíš, že je to dřina, která moc popularity a ocenění nepřináší, pak máš pravdu. „Proč bych měl vůbec lézt někam ven“, zeptáš se přeci s vědomím toho, jak rozumnou a logicky průzračnou otázku jsi právě položil, „mám přeci vše, čeho je mi třeba, jsem skromný, kdo chce víc, nemá nic a kdo se moc ptá, moc se dozví“. Nebo oceníš jeho chvályhodnou snahu, akorát jej jemně a laskavě upozorníš, že to „děláš moc dobře, ale proč chodíš taky za mnou? Copak já žiji v nějaké jeskyni?“

Můžeš pak pozdvihnout obočí a postesknout si, jestli to přeci jen nepřehání – zda jej vlastně není škoda – protože ta jeho horlivost a dotěrnost (návštěva se nemá zdržet příliš dlouho, to se ví) ho přivede až do takové jeskyně, kde by se nelíbilo ani žádnému člověku. Neboť když už trpělivost s ním přeteče všechnu mez, je uložen do temné, uzavřené a pečlivě střežené prostory ve skále. Tam má zůstat sám a říkají ti, že jej nemáš rušit. Bude to tak pro všechny lepší.

„No dobře“, namítneš, „ale dá se potom vůbec někam vyjít?“ Zkus to, co bys možná čekal nejméně. Vrať se sám do své jeskyně, kterou sis vytvořil, a když si ji poprvé pořádně prohlédneš, zjistíš, že do jakékoli, i do té nejtemnější a nejuzavřenější a nejpečlivěji střežené kobky tě už předešel. Říká se, že i z oné poslední jeskyně vyšel, když jej lidé v oné plánované samotě nenechali a přišli za ním. A tak je to na tobě: čeká i na tebe a až za ním přijdeš, vezme tě s sebou ven do světla. Samotnému se mu nechce.

Výťah z jednání staršovstva – čtvrtek 3. 3. 2016 v 19:00

- Příprava VSS13. 3. seznam členů s hlasovacím právem bude uzavřen 6. 3. podle zavedených pravidel: aspoň občasná účast na bohoslužbách, salár zaplacený aspoň v jednom z posledních 2 let.
- Středisko Diakonie Praha - D. Caldová, K. Sýkora
 - návrh našich členů v dozorčí radě byl potvrzen, slib DR má být 9. 3.
 - podpůrná akce pro provoz střediska – koncert Pavla Šporcla v termínu 10. - 13. 5. 2016. Schváleno logo, br. Sýkora pověřen dalším jednáním s interpretem a staršovstvem Strašnic, následně případně s vinohradským sborem o použití jejich prostor. Podle toho se určí cena vstupného.
- Finanční záležitosti: celocírkevní sbírka na HDL na velikonoční neděli, tentokrát pro sbor v Krnově na opravu sborového domu
 - připravuje se schůzka přispěvatelů na školné v Kongu po návratu J. Moliby z Konga
 - tradiční bazar šatstva v týdnu po svatodušních svátcích, z výtěžku je určeno Kč 50.000 pro Jičín a zbytek se rozdělí: ½ pro sbor ČCE Dejvice (s určením pro Stodůlky) a ½ pro sbory ČCE Libštát a Jičín. Propagace bazaru banery na oknech a inzerce v tiskovinách Prahy 6 (třeba i placená).
- Hospodářské záležitosti – trvající úkoly (stavební úpravy a vybavení klubovny, nové klíče)
- Další úkoly
 - úprava sborového webu, zatím probíhá sbírání podnětů
 - termín schůzí staršovstva se nebude měnit, ponechán na 1. čtvrtek v měsíci
 - dolis 500 ks DVD P. Pittra, předpokládaná cena 22 000,- Kč
 - br. D. Henych ml. názorně předvedl použití sluchátek a zašle staršovstvu krátký návod na použití
 - polévka pro bezdomovce 31. 3. na zkoušku (s. Jílková, br. Molnár, manž. Härtelovi ml.), sbor uhradí náklady cca 600,- Kč
- Různé
 - 10. 4. v 17:30 v našem sboru proběhne společné setkání se střešovickými a dalšími zájemci s vojenským historikem Dr. E.

Stehlíkem nejen o škpt. Morávkovi,

- 19. 4. od 19 hod. v našem sboru setkání Všelické mládeže
- natáčení NP CD – vklad na účet sboru dar 10 000,- Kč
- souhlas s koncertem br. T. Najbrta pro anglické studenty některé pondělí dopoledne v dubnu
- souhlas s pronájmem prostor k uspořádání výroční schůze SVJ Eliášova dne 2016 za 500,- Kč
- plánovaný výlet dětí ze Střešovic a Dejvic 11.-12. 6. 2016 na Hvozdnici
- br. D. Heller – nabídka možnosti s kapelou si zazpívat písně ze zpěvníku Svítá
- informace o vývoji situace ohledně domu Truhlářská č. 8: Praha 1 má plán na zřízení volnočasového centra pro děti v oblasti Prahy 1, budou pokračovat jednání s MČ a s architektem.

Václav Morávek na Květnou neděli

Na květnou neděli 20. března jsme se sešli na půl cesty mezi dejvickým a střešovickým sborem. Na Prašném mostě. Zde je pomník štábního kapitána Václava Morávka. Nedaleko odsud 21. 3. 1942 padl při přestřelce s agenty gestapa.

Program našeho setkání:

1. Zpěv československé hymny.
2. Tři věty Viktora Žárského na uvítanou.
3. Lída Janská – připomínka historie boje š. k. Morávka, jeho druhů a podporovatelů proti nacismu.
4. Píseň – „Mocný Bože při Kristovu“ (EZ 419)
5. Lenka Ridzoňová – čtení z Písma a kázání
6. Modlitba Páně
7. Píseň – „Ó Bože spáso zašlých dob“ (EZ 534)

*Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy.
(2 Tim 1,7)*

Když vjel Ježíš do Jeruzaléma, po celém městě nastal rozruch; ptali se: „Kdo to je?“ Zástupy odpovídaly: „To je ten prorok Ježíš z Nazareta v Galileji.“ Ježíš vešel do chrámu a vyhnal prodavače a kupující v nádvoří, zpřevracel stoly směnárníků i stánky prodavačů holubů; řekl jim: „Je psáno: ‚Můj dům bude zván domem modlitby‘, ale vy z něho děláte doupeř

lupičů. “ I přistoupili k němu v chrámě slepí a chromí a on je uzdravil. (Mt 21,10-14)

Václav Morávek je někdy nazýván „pobožný pistolník“. Řekl prý, že věří v Boha a ve své pistole.

Nemám ráda slovo „pobožný“ ani slovo „pistolník“. Z jednoho na mne čiši povrchnost, z druhého násilí. Ale... Nad tímto ale se chci teď zamyslet.

Když slyším „pobožný“, představím si vyprázdněnost, věc dělanou ze zvyku, bezmyšlenkovitě. Takto pobožný (podle mě) Václav Morávek nebyl. U sebe nosil Bibli kralickou a pravidelně ji každý den četl. Číst Bibli, nechat se jí formovat, ovlivňovat, zalévat. Mít ji v srdci. To je důležité. Čtené slovo se ve mně ukládá, spoluurčuje má rozhodování. Na některá rozhodnutí má člověk spoustu času, může je promýšlet, mluvit o nich, modlit se z ně. Ale některá situace si vyžaduje okamžitou reakci, jasný postoj, někdy i přesnou střelu. Čtení Bible mne nenaučí střilet, ale pomáhá mi rozhodnout, kdy je čas pokoje a kdy je čas boje. Kdy je čas myslet na sebe a svou bezpečnost, kdy na širší skupinu lidí, ideály, svobodu národa.

Dnes je květná neděle. Připomíná se vjezd Ježíše do Jeruzaléma na oslátku. Lidé ho vítali, zpívali hosana, kladli před něj své pláště a zelené větve palem. Přijíždí král! Hned za tímto příběhem čteme, že Ježíš vstoupil do chrámu. Tady se ten mírumilovný král rozzlobí. Převrací stoly, vyhání prodavače holubů a směnárníky peněz. Úplně jiný obraz Ježíše. Nebo ne? Už jsme Ježíše takového viděli? Ano, už dřív byla někdy jeho slova tvrdá (nazve Petra satanem, farizeje plemenem zmijí). Ježíš nebyl vždycky jen hodný mírný muž (jak bývá kreslen v dětských biblích), který uzdravoval, těšil smutné, žehnal dětem, ale uměl zvednout hlas, převrátit stůl, rozzlobit se, nazvat zlo zlem. Nenechal „věci být“ jen proto, aby byl klid, aby nepoštěoval.

Na začátku našeho sejití zazněla slova z epištoly Timoteovy: *Neboť Bůh nám nedal ducha bážlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy. (2 Tim 1,7)* Václavu Morávkovi opravdu nebyl dán duch bážlivosti. Duch síly, lásky a rozvahy však byl při něm v míře hojné. A tyto tři byly u něj v součinnosti: vždyť, co je síla bez lásky a rozvahy, co je láska, která nemá sílu se postavit zlu a lži, co je rozvaha, když zůstane jen u rozvažování a nedojde k činu.

Pomník Václava Morávka je tvořen 3 velkými kameny. Je to připomínka odbojové skupiny Tří králů. Ale můžeme v tom vidět také připomínku trojice síly, lásky a rozvahy. Člověku potřebné.

Pane Bože,

děkujeme za hrdiny. Dnes a tady konkrétně za Václava Morávka, který od tebe měl ducha síly, lásky a rozvahy a nebál se riskovat i svůj život pro dobrou věc, pro svobodu, pro druhé. Nakonec i pro nás.

Děkujeme za mnohé další, často neznámé a bezejmenné, kteří se nebáli postavit zlu, lži, nespravedlnosti.

Prosíme za naši zemi, národ, město, za ty, kdo mají v ruce moc, za ty, kdo rozhodují, plánují, za ty, kdo modelují společnost a ovlivňují její náladu. Prosíme o ducha síly, lásky a rozvahy. Prosíme o zdravý rozum.

Prosíme za náš neklidný bolavý svět, prosíme o mír. Prosíme, aby zbraně byly používány v boji proti zlu.

Prosíme, abychom – každý na tom místě, kde jsme – byli dobrými lidmi. Dobrymi, statečnými, silnými. Prosíme, dávej nám ducha síly, lásky a rozvahy.

Otče náš...

Zveme vás na přednášku historika Eduarda Stehlíka o Václavu Morávkovi. 10. dubna ve sboru v Dejvicích v 17:30.

Lenka Ridzoňová

Nedorozumění (postní)

„To jsem šťastná, že jsi zas doma!“ uvítala Marcela Houžvičková manžela z dvoudenního školení. „Já si, Říšo, s těma Ukrajinčema nevím vůbec rady. Jsou to pracanti, to se jim musí nechat. Dělalí od rána do večera jako šrouby a podlahu by mohli mít hotovou do konce tohohle tejdne. Ale chovají se ke mně tak divně.“ – „To snad ne!“ podivil se Richard. „Ten vedoucí, co je přivedl, vo nich přeče říkal, že to jsou ty nejdobrosrdečnější mužský!“ – „No, právě proto! Starám se vo ně, jak nejlíp dovedu, vyvařuju jim a prostírám jim jako nejjvzácnější návštěvě, ale voni jako by se toho jídla vode mě štítíli! Odstrčej' kastról s masem a vezmou si jen krajíc se sejrem a zapijou to vodou. A pořád mi jen blekotají něco vo pasech. Tak se mi to aspoň zdálo. Prosím Tě, Říšo, zajdi za nima! Ty jsi přeče měl ve škole ještě ruštinu – a to jepodobná řeč. Snad se teda s nima domluvíš!“

Chvíli potom, co Richard odešel dolů za dělníky, ozval se odtamtud hlasitý smích. Zřejmě se tam dobře bavili. Marcela čekala s napětím, s jakou se manžel vrátí.

„No, můžu tě, Marcelko, potěšit,“ začal Richard po návratu s vysvětlováním. „Ty jsi říkala, že oni pořád melou něco o pasech. Tak teda pokud jde vo pasy, mají všeko v naprostým pořádku. Jenže voni o nich vůbec nemluvíli! Voni ti jen několikrát opakovali, že bude Pascha – a tys tomu nechtěla rozumět!“ – „A co to teda je ta pascha?“ trochu uraženě namítla Marcela. – „Víš, voni tam u nich doma říkají tak Velikonocům.“ – „A ta jejich pascha má něco společného s jídlem, co jim tady pracně vařím a servíruju?“ – „No, právě že má,“ pokračoval Richard. „U nich doma na Ukrajině jsou pro ně Velikonoce vůbec ty největší svátky v roce a v pobožných domácnostech se na ně chystají tak, že dodržujuj důkladnej půst.“ – „To docela chápu,“ připustila váhavě Marcela. „Ale Velikonoce jsou už přeče za námi! Už v dětství mi naši vysvětlovali, že se datum řídí podle prvního jarního úplňku. A ten už byl. A kvůli svátkům jsme přeče čekali s tou novou podlahou, až bude právě po nich!“ – „Jenže problém je v tom, že tyhle mužský jsou pravoslavný a v pravoslavný církvi to mají s datem paschy a s půstem trochu jinak. Proto se tak bránili, když jsi je pobízela, ať se nakrměj' tou tvou vyhlášenou vepřovou roládou! Dělalí to z přesvědčení a může jim to bejt ke cti!“

Bylo vidět, že Richardovo vysvětlení je dostačující, poněvadž paní Marcela, usmířena vysvětlením, manžela pověřila: „Dojdi teda prosím Tě za nima a zeptej se, co vlastně mají dovoleno v půstu jíst! Makaj' chudáci celej den, ať jim ten předvčerejšek a včerejšek nějak vynahradím!“

Daniel Henych

Mlčení (příspěvek X-cátníků)

Dnešní téma, které jsem si vybrala, je o mlčení, o způsobu mlčení a o tom, proč mlčet.

Etymologicky slovo mlčet se v praslovanštině spojuje se slovem 'hlupák', irsky 'hniji, trouchnivím', řecky 'měkký, slabý'. Původní význam slovesa by tedy byl 'být slabý, hloupý, neumět či nesmět mluvit'.

Lze dát rovnítko mezi slovo mlčet a slovo nehovořit? Umíme mlčet?

Mlčení patří člověku a ticho okolnímu prostoru.

Když navenek mlčím, uvnitř mé hlavy není ticho. Má někdo zkušenost s tichem, dokonalým tichem?

Ústa mlčí, ale hlavou se hemží myšlenky, promítají obrazy, doznívají věty a uplynulé rozhovory, vznikají nové monologické dialogy, vzlyká vnitřní pláč a plesá tichá radost.

Mlčení je stav, mlčení je postoj.

Mlčení se dostavuje za určitých okolností, z určitých důvodů nebo z rozhodnutí. Může být a často je taktikou, bývá důsledkem emoce, stává se pauzou, je cestou. Od někoho k někomu, od sebe k sobě.

Mlčím, protože nechci mluvit.

Mlčím, protože nevím. Mlčím, protože vím.

Mlčím, protože mám strach.

Mlčím, protože přemýšlím.

Mlčím, protože nechci na sebe upozornit. Mlčím, protože chci na sebe upozornit.

Mlčím, protože potřebuji čas.

Mlčím, protože je potřeba mlčet.

Mlčím, protože trestám.

Mlčím, protože není s kým mluvit.

Mlčím, abych se víc dozvěděla.

Mlčení je cesta hanby. Mlčení je cestou k osobnímu růstu.

V některých pohádkách hrdinové „na cestě“ musí mlčet. Mlčení je podmínkou, aby mohli splnit úkol. Nemohou se zeptat, nemohou se poradit, nemohou vysvětlovat, potěšit, nemohou si postěžovat. Hlavní postava musí ze

sebe vydat to nejlepší, aby všechny strasti překonala, splnila úkoly a tím získala žádané.

V mlčení je tajemství.

Slovo mlčení se v Bibli vyskytuje 1x:

Zjevení Janovo 8, 1, „A když Beránek rozlomil pečeť sedmou, nastalo na nebi mlčení téměř na půl hodiny.“

V nekanonických knihách 2x.

Proto jsem si vypomohla slovem „ústa“, které v Bibli nalezneme 157x a povětšinou ve smyslu být zticha, mlčet ani nedutat.

Dostane se mi upozornění, poučení, napomenutí, obdarování, ale i skepse:

Žalm 39, 2 „Řekl jsem si: Budu dbát na svoje cesty, abych se jazykem neprohřešil. Budu držet na uzdě svá ústa, dokud budu před sebou mít svévolníka.“

Příslaví 21, 23 „Kdo střeží svá ústa a jazyk, střeží svou duši před soužením.“

Příslaví 13, 3 „Kdo hlídá svá ústa, střeží svůj život, kdo se pošklebuje, toho stihne zkáza.“

Kazatel 5, 1 „Ústa spěšně neotvírej, neukvapuj se v srdci, když máš pronést slovo před Bohem; vždyť Bůh je v nebi a ty na zemi, tak ať jsou nemnohá tvá slova.“

Žalm 115, 5 „Mají ústa, a nemluví, mají oči, a nevidí.“ (=modly modlářů)

Ezechiel 16, 62-63 „Já ustavím svou smlouvu s tebou. I poznáš, že já jsem Hospodin, a budeš si to připomínat a stydět se a už neotevřeš ústa pro svou hanbu, až tě smírím se sebou přes všechno, co jsi páchala, je výrok Panovníka Hospodina.“

Příslaví 27, 2 „Ať tě chválí cizí a ne tvá vlastní ústa, cizinec a ne tvoje rty.“

Sírachovec 30, 18 „Dobrotu předložená před uzavřená ústa jsou jako pokrmy kladené na hrob.“

Kazatel 6, 7 „Všechno lidské pachtění je pro ústa, duše ukojena není.“

Sírachovec 20, 1 „Je výtka vyřčená v nepravý čas, a je mlčení, v němž se projeví rozumnost člověka.“

Lukáš 1, 64 „Ihned se uvolnila jeho ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha.“

Anselm Grün: O mlčení

Proč se mniši z 3.-6. století učili mlčet? Mlčení nebylo relaxační technikou, uměním vypnout nebo ponořením se do sebe sama. Byl to NÁCVIK podstatných postojů, mravní požadavek, otevření se Bohu.

Co se stane, když neumím mlčet?

Když neudržím tajemství, potřebuji vše pojmenovat, prohlédnout, sdělit a tím i ovládat.

Když posuzuji druhé, odhaluji, jak to vypadá se mnou, co si myslím, čím se zabývám, s čím se nemohu vnitřně vyrovnat.

Když o sobě mnoho mluvím, chci, aby se mi věnovala patřičná pozornost.

Přílišným mluvením však odvane vnitřní usebranost, přilnutí k Bohu, vzpomínka na Boha.

Mlčení nemá být potlačování a vytěšňování. Znamená, že pustím z ruky všechny možnosti úniku a vydržím sebe sama, takovou, jaká jsem.

Mlčení emoce a agrese nepotlačuje, ale krotí je a vnáší do nich řád. Mohu tím získat odstup od hněvu.

Dokážu-li mlčet při „křivdách“, které se mi dějí, mohu- časem- v chybách druhého „viníka“ odkrýt své projekce, své vlastní chyby. Jsou pro tu chvíli, v ten čas, ukryty za mými zády, jsou pro mě v tu chvíli, v ten čas neviditelné. Dokážu-li mlčet, chyba protějšku se mi stane zrcadlem, v kterém jasněji poznávám vlastní viny. **Mlčení je cesta k setkání se sebou.**

VNĚJŠÍ MLČENÍ JEŠTĚ NIC NEŘÍKÁ O TOM, NAKOLIK JSME SE NAUČILI MLČET VNITŘNĚ.

Nekontrolované myšlenky, které ukazují na náš vnitřní stav, těchto myšlenek používali mniši ke zpytování, zda nepodléhají některé z osmi neřestí: obžerství, smilstvu, lakotě, smutku, hněvu, lhostejné ochablosti (acedia-nic nemá smysl, angažovanost se nevyplácí), slavomamu nebo pýše.

Mlčení umožňuje vytvořit atmosféru, v níž je možné se modlit. Jak vypadá naše modlení?

Unesu vlastní prázdnotu, mlčení myšlenek, citů a jenom tuším ...? Stav čistého mlčení má být identický s čistotou srdce. Jeho předpokladem je pokora, v níž nechceme ničeho dosahovat, ani vnitřního ponoření, ani absolutního ticha, pokora v níž se člověk zcela odevzdává Bohu.

Meditace^{*)} nad Božím slovem vyvolává ticho, ticho v přítomnosti Boha. (^{*)} definice: zklidnění a vyprázdnění mysli, rozvíjení dobrých lidských vlastností a získání vhledu do podstaty mysli; stát se duchovně svobodným..)

V každém z nás je místo, kde je zcela ticho, místo svobodné od hlučících myšlenek, prosté starostí a přání. Místo, kde jsme zcela a naprosto sami u sebe; je to bod, v němž může dojít k setkávání Boha s člověkem, contemplatio = vytržení

Bohem. Přestávají obrazy, myšlenky i představy. Ke kontemplaci nelze dojít vlastní silou, je čistým darem. Mlčíme před Bohem a čekáme. Nevíme, zda Bůh přijde a uchvátí nás. Jen víra nám říká, že tu je i když ho nezakoušíme ...

Eva Javornická

Když se řekne Vietnam

Právě jsem se vrátila z dovolené ve Vietnamu. Ano, čtete dobře. Z Vietnamu. Je to neskutečné, ale po Vietnamu se už dá bez problému jako turista cestovat. Je to moc zajímavá země a člověk se hodně poučí. O tom, jak se žije v zemi, která zažila léta tvrdých a krutých bojů. Tisíc let čínské nadvlády, lokální boje mezi dynastiemi, boj za národní osvobození z koloniální nadvlády Francouzů, válku s USA aj. Potkáváte na každém kroku „pomníky“ těchto válek. Nikde jsem neviděla tolik muzeí věnovaných válkám. Návštěva vězení Hoa Lo v Hanoji byla pro mě šokem. Bylo vybudováno Francouzi pro Vietnamce – rebely, kteří vedli národnostní boj za osvobození své země proti kolonistům a v boji vytrvávali. Říkalo se mu „hell in the hell“ – „peklo v pekle“.

Jsem ráda, že jsem Češka. Nechtěla bych zažívat pocity Francouzů, kteří nyní přijíždějí jako turisté. Ani pocity Američanů, kteří ve Vietnamu pokládali své životy za boj proti šíření komunismu podporováním jižního nekomunistického Vietnamu. Jsou pokládáni za „nepřítele“. Na rozdíl od Sovětského svazu, který tajně podporoval komunistický severní Vietnam, bojovali otevřeně. Proti Vietnamcům. A to neopomenou průvodci zdůraznit při prohlídce důmyslných tunelů nedaleko Saigonu vybudovaných severovietnamskými jednotkami Vietkongu. A tak trochu si vychutnávají popisování až středověkých pastí, které proti vojákům USA nastražovali.

A přes všechno toto utrpení místní lidé chtějí žít v míru. Zdálo se mi, že si to doslova užívají. Turisté jsou většinou vítáni, vždyť jsou nositeli přísunu financí do země. A služby pro turisty fungují. I když někdy tak trochu „po vietnamsku“. Průvodcům chybí hlubší znalost jazyků, hlavně angličtiny. Ale na důležitých místech se nám podařilo mít kvalitní průvodce. Návštěva čamského města My Son byla nezapomenutelná. Čamský stát zanikl už ve 13. století, ale My Son byl objeven Francouzi a dodnes se prezentují turistům zajímavé chrámové stavby. Technologie výroby cihel, které dokázaly odolat povětrnostním vlivům, tedy obrovskému vlhku, je zatím pro odborníky záhadou. Stejně tak i spoje mezi cihlami. Není tam žádná malta ani nic podobného. Snad nějaký druh pryskyřice...

Vždy jsem ráda, když se mi podaří proniknout více do duší místních. Krásným zážitkem pro nás byla oslava kulatých narozenin manžela v hospůdce pro místní lidičky. Takové jsme velmi důsledně navštěvovali. Byli jsme tam většinou jediní turisté. Když se majitel a jeho přátelé dozvěděli o Zdeňkových narozeninách, začali mu hromadně gratulovat a za zvuků písně „Happy birthday“ mu tleskali a zapálili speciální tyčinky.

Asi za půl hodiny se vše opakovalo, protože mu přinesli dort. Nechali si ho přivézt. Velké spropitné nemohlo vyvážit naši radost z obdarování.

A na závěr ještě jeden zážitek. Poslední den jsme odvážně vyrazili v Saigonu do čínské čtvrti. Tam jsem před jedním chrámem požádala jednu starší paní, jestli bych si ji nemohla vyfotit. Moc se mi líbila. Byla oblečena velmi prostě, drobná postavička v kimonu s tradičním kloboukem v ruce. A ona souhlasila. Já děkuji a ukazuji na její klobouk s posunkou, že se mi moc líbí. Byl z rýžového papíru, ale nezvykle potažen červenou látkou s hnědožlutými tulipány. A ona mi ho podala s náznakem, ať si ho vezmu. Ona mi ho darovala!!!

Ještě dlouho jsem jí mávala...

Na letišti jsem druhý den na opakované dotazy turistů, kde jsem ten klobouk koupila, nadšeně odpovídala: „Ale já ho nekoupila, já jsem ho dostala!“ A cítila jsem radost a teplo u srdce.

Jiřina Muzikářová

Kvíz jazykový: VELKÁ a malá PÍSMENA

Milí přátelé z (d)ejvického sboru, duben je měsíc přijímacích zkoušek na střední školy. Zkusme si, jak bychom zvládli u pomyslných přijímaček na evangelické gymnázium v testu z (č)eského jazyka psaní velkých písmen (podle již dost dlouho trvajícího "nového" pravopisu). Na místo písmenka v závorce dosad'te jeho malou či velkou podobu. Správné řešení naleznete o několik stránek dál.

1. Martin (v)e (z)di na (s)tarém (m)ěště (p)ražském byl kostelem, kde se r. 1414 z podnětu (m.) (j)akoubka (z)e (s)třífbra poprvé vysluhovala (v)ečeře (p)áně všem věřícím pod obojí způsobou, tedy chlébem a vínem.

2. Roky 2015 a 2016, to jsou léta, kdy si připomínáme 600. výročí mučednické smrti (m)istra (j)ana (h)usa a (m)istra (j)eronýma (p)ražského.

3. V (b)itvě u (l)ipan se vojsko panské jednoty vedené (d)ivišem (b)ořkem z (m)iletínka opíralo o vozovou hradbu (p)ražanů. Vojsko (t)áborů a (s)irotků vedl (v)rchní (h)ejtman (z)ikmund z (v)ranova, duchovní vůdce byl (p)rokop (h)olý.

4. Započal se studiem na (e)vangelické (t)eologické (f)akultě (u)niverzity (k)arlovy v (p)raze. Jeho životním vzorem je (j)an (a)mos (k)omenský, poslední (b)iskup (j)ednoty (b)atrské, nazývaný též (u)čitel (n)árodů.

5. Synodní senior (č)eskobratské (c)írkve (e)vangelické (d)aniel (ž)enatý působil jako farář nejprve ve (v)alašském (m)eziříčí, pak v (n)ovém (m)ěště (n)a (m)oravě a nakonec ve (v)ýchodočeských (p)ardubicích. Jeho žena (d)aniela je (š)éfredaktorkou časopisu (č)eský (b)atr.

6. Těžištěm (b)ohoslužeb bylo (h)usovsky laděné (k)ázání (p)ražského (s)eniora.

7. Na (s)borový zájezd jeli společně (d)ejvičtí a (s)třešovičtí s (d)ejvickou a (s)třešovickou farářkou (l)enkou (r)idzoňovou.

8. Začal (a)dvent, doba očekávání (p)říchodu (j)ežíše (k)rista, doba přípravy na (v)ánoce.

9. Za svého působení ve (s)pojených (s)tátech (a)merických zkomponoval (k)atolík (a)ntonín (d)vořák své (b)iblické (p)ísně na (ž)almové texty podle (b)ible (k)ralické.

lih

Lydie Šloufová

Do 24. dubna probíhá v našem sboru výstava plzeňské výtvarnice Lydie Šloufové (roz. Labské, sestra Jana je provdaná za Mílu Esterleho) nazvaná Biblické motivy v textilní tvorbě.

Lydie je členkou Korandova sboru ČCE v Plzni, vystudovala Pedagogickou fakultu v Plzni (čeština - výtvarná výchova), učila na Lidové škole umění v Rokycanech a od roku 1992 učí výtvarnou výchovu a dějiny umění na Církevním gymnáziu v Plzni.

Možná si její díla vybavíte také v souvislosti se třemi ročníky Bienále pro Diakonii, které jsme pořádali, a na které nám svými obrazy přispěla.

V souvislosti s její výstavou u nás bych ráda upozornila na zajímavou techniku ARADDECOR, kterým se zabývá od roku 1977. Cituji: „Realizuji ho ve Kdyni v textilním ateliéru paní Milady Hynkové, která stála v šedesátých letech u zrodu této unikátní techniky spolu s jejím vynálezcem Františkem Šléglem.

Aradecor patří mezi netkané tapiserie. Výtvarník skládá a vrší chomáče barevného rouna. Žehlením se vlna slisuje a strojem Arachne projehlí. Duté jehly Arachne zachytí první vlákno, na které narazí, a protáhnou ho dospod. Aradecor je tedy prošit svým vlastním materiálem bez použití nitě. Působí proto spontánně a vzdušně. Proces skládání téměř lazurních vrstev, jejichž barvy se sčítají jako u akvarelu, a prošívání je možno několikrát opakovat. Výsledná barva a struktura pak závisí jen na zkušenostech výtvarníka.“

Popis jednotlivých textilních technik a podrobnější životopis najdete také na sborovém webu a na stolku v místnosti JAK ve sboru, kde je i sešit, do kterého můžete napsat své postřehy, vzkazy...

Marta Študentová

Jubilanti v dubnu

Jaroslava SVOBODOVÁ	101 let	Jana JINDROVÁ	80 let
Jiřina FALTÝSKOVÁ	92 let	Vladimír KOZLÍK	70 let
Alena VLČKOVÁ	90 let		

Našim jubilantům vyprošujeme Boží požehnání.

Řešení kvízu z českého jazyka

dejvického...českého

1. *Martin ve zdi na Starém Městě pražském... M. Jakoubka ze Stříbra...večere Páně*
2. *...mistra Jana Husa a mistra Jeronýma Pražského*
3. *...bitvě u Lipan...Divišem Bořkem z Miletínka ...pražanů ...táborů ...sirotků
...vrchní hejtmán Zikmund z Vranova ...Prokop Holý*
4. *...na Evangelické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze ...Jan Amos Komenský ...biskup jednoty bratrské ...Učitel národů*
5. *...Českobratrské církve evangelické Daniel Ženatý ...ve Valašském Meziříčí
...Novém Městě na Moravě ...východočeských Pardubicích ...Daniela
...šéfredaktorkou ...Český bratr*
6. *...bohoslužeb ...husovsky ...kázání pražského seniora*
7. *...sborový ...Dejvičtí a Střešovičtí s dejvickou a střešovickou ...Lenkou Ridzoňovou*
8. *...advent ...příchodu Ježíše Krista ...Vánoce*
9. *...Spojených státech amerických ...katolík Antonín Dvořák ...Biblické písně
...žalmové ...Bible kralické*

Počet chyb: **0 (génius) / 1-2 (skvělé) / 3-5 (ještě by to bylo na přijetí) / 6-92 (pravděpodobně byste skončili u přijímaček "pod čarou")**

V čem se obvykle chybuje: Martin ve zdi (zeď = městská hradba) mistr (z lat. magister) = někdejší akademická hodnost; její zkratkou je M. (tedy mistr Jeroným Pražský nebo M. Jeroným Pražský // ale vynikající umělec je Mistr Gott či Mistr Suk) večere Páně pražané (= umírněné křídlo husitského hnutí) jednota bratrská (s malým písmenem také např. církev římskokatolická či jen církev katolická // narozdíl od Českobratrská církev evangelická) Dejvičtí, Střešovičtí = pojmenování obyvatel určité lokace (ale: dejvičtí evangelíci / dejvický sbor) advent (ale Vánoce, Velikonoce, Svatodušní svátky)

lih

Výhercen historického okénka z březnového čísla je Dan Heller, který jako jediný odpověděl správně na všechny otázky:

1. Výlet, který opěvuje báseň, se uskutečnil v roce 1986. Správně je b).
2. Klasik se narodil v Miletíně u Hořic. Správně je c).
3. Ona turistická značka má dnes modrou barvu. Správně je b).
4. Onou „Kebulí“ se myslí reliéf se zlatou hlavou Lenina v podchodu metra. Správně je b).

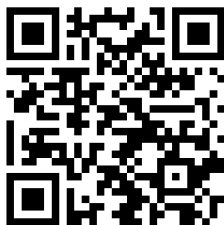
Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 17. 4. 2016.

Květnové číslo vyjde 24. 4. 2016

Doporučený příspěvek = náklady na tisk = 10 Kč

Kalendář na duben 2016

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	3. 4. se křtem 10. 4. 17. 4. 24. 4. 1. 5. s VP	Daniel Ženatý Pavel Ruml Jakub Malý Martin Prudký Lenka Ridzoňová
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola: ZŠ Suchdol Náboženství	neděle v 9:30 pátek 14:00 14. 4. a 28. 4.
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	12. 4. 19:00	
Naši pěvci	Středa 18:30, 2. - 3. 4. natáčení CD	
Křesťan. služba	porada 10. 4. po bohoslužbách	
Klub poznávání	14. 4. , 9:30 o Karlu IV.	
Hodina pohybu	4. 4. a 18. 4.	
Setkání s hostem	10. 4. v 17:30 Eduard Stehlík o Václavu Morávkovi	
Staršovstvo	7. 4. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Libeň

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

SOUTERRAIN Květen 2016

Když se nepovede

S dětmi v nedělní škole probíráme příběhy Starého zákona o vyvedení z egyptského zajetí, o putování Izraelců pouští do zaslíbené země. Opakovaně se vrací toto téma: Hospodin prokazuje svému lidu všeliká dobrodiní, ale Izraelci nechápou, reptají, odvracejí se od Hospodina. Již jsou na dohled svému cíli, ale bojí se vstoupit do neznámé země, vzpomínají na egyptské hrnce a málem ukamenují svého vůdce Mojžíše. Následuje pak odplata, o které se s dětmi mnohdy těžko hovoří. A je tu Mojžíš, který se odvažuje promluvit k Hospodinu: vždyť to je Tvůj lid, vyvedl jsi ho z egyptské země, dával mu jíst a pít, vedl jsi ho pouští, a teď bys ho nechal zahynout?! A Bůh se slituje, dává novou šanci.

V minulých dnech jsme četli zprávy o 153 křesťanech z Iráku, pro které hodní lidé v Generaci 21 zařídili přijetí v naší České republice. Kolik úsilí je to stálo, jak dobře to mysleli, vždyť je zachraňovali před smrtelným ohrožením. A teď asi ten nejhorší představitelný zvrát, když skupinka 25 lidí z Okrouhlíku u Jihlavy ujela do Německa s nadějí, že tam jim bude lépe. Nepovedlo se, těm lidem hrozí dokonce navrácení zpět do Iráku, nicméně situace se vyvíjí. Generaci 21 se nepovedlo splnit očekávání, program přesídlení vybraných rodin byl zastaven.

„Proč se to nepovedlo“ - tak letos 2. dubna nazval Dan Drápal svůj článek, z něhož vyjímám:

„... Vracel jsem se z Okrouhlíku a myslel jsem na Boha. Jak to asi vnímá, když nám připravil všechno k dobrému životu a dal nám to darem, a my se chystáme udělat rozhodnutí, kterým o vše to dobré přijdeme! Nevěříme Bohu, který nám ve svém slově ukazuje cestu k životu, a dáme přednost nějakému

Obsah čísla:

1-Když se nepovede | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-O moudrosti | 6-Jubilanti v květnu | 6-Další oznámení | 8-Kalendář na květen 2016

našeptávači! Bůh nám posílal a posílá své proroky, ale my jsme si jisti, že to víme všechno nejlíp. A myslíme si, že si dál můžeme jít svou cestou, ale Bůh vidí dál než my a ví jasně, že nás čeká katastrofa! A přitom nás miluje a trápí se nad našimi hloupými rozhodnutími. Něco se ještě dá napravit, ale něco už ne, a jednou budou „dveře zavřeny“ a už nebude možno vejít do Božího království. Vnímám jsem Boží lásku k těmto lidem, jimž jsme byli ochotni dát první poslední, a děkoval jsem Bohu, že mi odpustil léta, kdy jsem žil ve vzpouře vůči němu. Náš lidský život je konečný, a je jednou provždy – není to nějaká generálka. Nyní se rozhodujeme, zda ho budeme trávit v nebi nebo v pekle. Boha můžeme prosit, ale nemůžeme s ním lícitovat. Vím ovšem, jak moc ho trápí, když děláme hloupá rozhodnutí, která nás od něho odvádějí.“

Kolikrát se upřímně snažíme o to nejlepší. Ale kde jsou naše plány a úmysly, a kde jsou Boží plány a Boží úmysly. On nás však může učinit svým nástrojem. Prosme o to.

Anna Hejlová

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 7. 4. 2016 v 19:00

- **Středisko Diakonie Praha**
 - nová DR složila slib, předsedkyní zvolena D. Caldová
 - na začátek října se chystá aukce uměleckých děl ve prospěch Diakonie Praha (organizují D. Caldová a T. Háčková z Diakonie)
 - aktuální informace o benefičním koncertu: termín 11. 5. od 19:30 na Vinohradech, uzavřena smlouva s P. Šporclem, do pražských sborů rozeslán zvací dopis s plakátem a informačním letákem, začal prodej vstupenek. Koncert pořádáme na podporu úpravy zahrady, kde z celkové částky 1 693 558,- Kč Diakonii chybí něco přes 400 000,- Kč.
 - sbírka z NŠ je nyní určena na koupi nového pianka do speciální školy ve Stodůlkách
- **Finanční záležitosti:**
 - celocírkevní sbírka na HDL celkem 13 355,- Kč (dodatečně doplněno na 13 455,- Kč)
 - sbírka darů JJ zahájena 3. 4., potrvá do konce května
 - pro křesťanskou službu schválen příspěvek sboru našim seniorům na celocírkevní vzdělávací akce do výše celkem Kč 15 000,- Kč

- br. J. Moliba je zpět v Praze, po domluvě s ním bude schůzka přispěvatelů na školné v Kongu
- Hospodářské záležitosti:
 - trvající úkoly (stavební úpravy naproti a v suterénu schváleny podle návrhu br. T. Černohorského a br. Hlavsy, práce v místnosti NŠ odloženy po bazaru, je zadána výroba speciálních klíčů podle finálního seznamu)
 - zřízení úklidové komory pro dům vně sborových prostor – jednat s UCK - br. kurátor
- Další úkoly
 - sebrány podněty na změny sborového webu, br. Sýkora připraví do 30. 6. návrh úprav
- Různé
 - bylo dodáno 500 nových ks DVD P. Pittra

O moudrosti

Když jsem přemýšlela o moudrosti, kladla jsem si tyto otázky. Souvisí moudrost se stářím? Se vzděláním? S chytrostí? S inteligencí?

Moudrý může být člověk. Moudrá může být kniha. Hodně moudrosti je v Knize knih – Bibli. Našla jsem, že slovo moudrost se vyskytuje v Bibli ve 179 verších. Nejvíce v knize Přísloví, Kazatel, Knize moudrosti a Knize Sírachovec.

Moudrost je *dar* od Boha.

Ž 111, 10: Počátek moudrosti je bát se Hospodina.

Ex. 35, 31: Naplnil ho Božím duchem, aby měl moudrost, důvtip a znalost pro každé dílo.

Kaz. 2, 26: Bůh totiž člověku, který je mu milý, dává moudrost a poznání i radost.

List Jakubův 3, 17: Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetvářky.

Šalomoun prosil o srdce vnímavé, aby mohl soudit lid a rozlišovat mezi dobrem a zlem. - 1. Král. 3, 12: Dávám ti moudré a rozumné srdce...

Moudrost je ve *stvoření*.

Kniha moudrosti 9, 9: S tebou je moudrost, která zná tvoje díla a byla při tom, když jsi tvořil svět. Ona ví, co se líbí tvým očím a co je správné podle tvých přikázání.

Sírachovec 1, 9: Hospodin sám stvořil moudrost, prohlédl a rozdělil ji, vлил ji do všeho, co vytvořil.

Moudrost souvisí s **rozumností**.

1. Král. 5, 9: Bůh dal Šalomounovi moudrost, převelikou rozumnost a takovou hojnost myšlenek, jako je písku na břehu moře.

Jób 12, 12: Což jen u kmetů je moudrost a rozumnost pouze v dlouhém věku?

Ž 49, 4: Moje ústa budou vyhlášovat moudrost, mé srdce bude rozjímat o rozumnosti.

Př. 3, 13: Blaze člověku, jenž našel moudrost, člověku, jenž došel rozumnosti.

List Jakubův 3, 13: Kdo je mezi vámi moudrý a rozumný? Ať ukáže své skutky dobrým způsobem života, v tichosti, kterou dává moudrost.

Moudrost souvisí s **poznáním, věděním a vzděláváním**.

Př. 2, 10: Neboť moudrost vejde do tvého srdce a poznání oblaží tvou duši.

Př. 8, 12: Já, Moudrost, bydlím s chytrostí, nalézám obezřetné poznání.

Př. 24, 14: Právě tak poznávej moudrost pro svou duši. Když ji najdeš, máš budoucnost, tvá naděje nebude zmařena.

Sírachovec 1, 27: Bázeň před Hospodinem je moudrost a vědění, ve věrnosti a mírnosti má Bůh zalíbení.

Sírachovec 6, 18 Synu, od svého mládí se věnuj vzdělávání, až do šedin tak budeš nacházet moudrost.

Sírachovec 20, 31: Lepší je člověk, který skrývá svou hloupost, než člověk, který skrývá svou moudrost.

Mat. 13, 54 (moudrost u Ježíše): Přišel do svého domova a učil je v synagóze, takže v úžasu říkali: „Odkud se u toho člověka vzala taková moudrost a mocné činy?“

Moudrost souvisí se **spravedlností**.

Ž 37, 30: Ústa spravedlivého pronášejí moudrost, jeho jazyk vyhláší právo.

Př. 10, 31: Ústa spravedlivého plodí moudrost, kdežto jazyk proradný bude vyřát.

Moudrost je základní **ctnost**, která souvisí se spravedlností, statečností, mírností, rozumností, poznáním, životní zkušeností a určitým duševním **bohatstvím**.

Př. 8, 11: Moudrost je lepší než perly, nevyrovňají se jí žádné skvosty.

Př. 16, 16: Získat moudrost je lepší než ryzí zlato a získat rozumnost je výbornější než stříbro.

Opakem moudrosti pak může být *pošetilost* nebo *zpupnost*.

Př. 13, 10: Ze zpupnosti vzniká jen hádka, kdežto u těch, kdo si dají poradit, je moudrost.

Př. 14, 8: Moudrost chytrého je v tom, že rozumí své cestě, kdežto pošetilost hlupáků je v záludnosti.

Kaz. 2, 13: Sledoval jsem, že moudrost nese více užitku než pomatenost, jako světlo dává větší užitek než tma.

Moudré rady a poučení můžeme najít v *mudroslovní*, v *příslovní* a také v *bajkách*.

Příklad z Bible – Př. 2, 16: Moudrost tě ochrání před cizí ženou, před cizinkou, která se lísá svými řeči...

Knih moudrosti 7, 21: Poznal jsem věci skryté i zjevné, všemu naučila mne strůjkyně všeho - moudrost.

Báruk (a List Jeremjášův) 4, 1: Moudrost, to je kniha Božích nařízení, zákon trvající navěky. Všichni, kdo se jí drží, dojdou života, kdo ji opustí, zemřou.

Řekla bych, že člověk se může narodit s určitou moudrostí – něco máme v genech, někdo má „selský rozum“, někdo je takový rozumbrada, „pálí mu to“, ale hodně moudrosti můžeme získat poznáním, vzděláním a životní zkušeností a dále jako dar od Boha. Moudrý a rozumný člověk by měl dobře vyučovat, laskavě pomáhat druhým, umět vysvětlovat danou problematiku, předávat dál své zkušenosti, ale také by měl někdy umět mlčet. Kdyby kazatel (farář) nebyl vzdělaný, neměl nastudovány texty, o kterých mluví, neměl by nám co říci.

Protože moudrost nám dává Bůh, můžeme a máme o ni prosit v modlitbě. A dále máme Pána Boha chválit za jeho dary, jak o tom mluví Daniel 2, 23: Tobě, Bože otců mých, chci vzdávat čest a chválu, neboť jsi mi dal moudrost a bohatýrskou sílu.

Doporučuji knihu od Blahoslava Pípala (tatínek Abigail Hudcové) „Moudrost knihy Přísloví“.

Ivana Hellerová

Jubilanti v květnu

Květa MALÁ	94 let	Růžena KLUSOŇOVÁ	75 let
Natalie BOHÁČOVÁ	91 let	Jan KRBLICH	75 let
Václav ŠIMON	90 let	Daniela CALDOVÁ	70 let
Jaroslava NĚMCOVÁ	80 let	Antonín HOBZA	70 let
Josef CIMPA	75 let		

Sestra **Jaroslava Svobodová** z Lysolají oslavila začátkem dubna své 101. narozeniny. Loni pracovník „Paměti národa“ nahrál a zpracoval některé její vzpomínky. Najdete je na webu www.pametnaroda.cz, kde stačí zadat jméno do vyhledávače.

Přejeme, aby našim jubilantům Pán Bůh žehnal a byl jim milostiv.

Další oznámení

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve na sobotu 4. června 2016 k účasti na již tradiční **Ekumenické bohoslužbě za krajinu** v pražském Suchdole na Sedleckých skalách. Začátek bohoslužby bude v 15 hodin, kázáním poslouží kazatel Církve bratrské Pavel Plchot. Hlavní vojenský kaplan plk. Jaroslav Knichal uvede besedu o Duchovní službě v Armádě České republiky. Bohoslužbě bude letos opět předcházet pout' z Dolních Chaber od kostela Štětí Sv. Jana Křtitele, odchod v 10 hodin, prohlídka kostela možná již od 9 hodin. Více na www.drahan.chabry.cz.

Zveme vás srdečně na **tradiční oděvní bazar** ve dnech 17. až 20. května 2016, vždy od 13 do 19 hod. Kvalitní zboží bude opět z Německa, ceny nízké. Těšíme se na vás, pozvete své známé a přátele.

Klub poznávání bude tentokrát až 28. května 2015. Sraz na tramvajové zastávce Pražský Hrad v 10 hod. Výstava Karel IV.

13. - 15. 5. jsou **seniorátní dny pražské mládeže**

11. - 12. 6. plánujeme **pobyt dětí z Dejvic a Střešovic ve Hvozdnici**

28. 5. **oslavy Jeronýma Pražského**

31. 3. jsme v Dejvicích připravili **120 chlebů pro bezdomovce** a odvezli je do parku před Hlavní nádraží.

Benefiční koncert Pavla Šporcla pro Diakonii Praha aneb Dejvice zase na Vinohradech

Nedlouho po tom, co dejvičtí Naši pěvci opanovali na dva dny sál Vinohradského sboru ČCE, aby nahráli nové CD, přibyl ve Vinohradském diáři pronájmů sálu další termín: **11. 5. 2016 od 19:30**.

Ano, už o tom dávno víte z ohlášek a plakátů, vzkřísili jsme našeho „bienálního“ ducha a po dlouhé době organizujeme větší **akci pro Diakonii Praha, koncert Pavla Šporcla**.

Možná by Vás ale zajímalo, jak se to celé semlelo a několik drbů ze zákulisí.

Všechno to začalo gradovat v prosinci minulého roku, kdy se finalizovalo slučování pražských středisek Diakonie. Přišlo mi to jako dobrá příležitost, jak uskutečnit delší dobu předkládaný nápad Dany Caldové a uspořádat nějakou větší benefici. Původně jsme měli mít ještě aukci uměleckých děl z domácích deponitářů, na tu však dojde řada později. V lednu jsem se vrhl do hledání vhodných hudebníků. Konzultoval jsem jejich seznam s Wandou Dobrovskou a postupně jej rozšiřoval. Nakonec jsem měl na seznamu 13 jmen interpretů a skupin. Počínaje Jarkem Nohavicou a konče Chinaski. Začal jsem je postupně kontaktovat tak, abych jim dal pár dní na odpověď.

Jenže žádné odpovědi nepřicházely. Následovalo kolo urgencí, ve kterých jsem se kromě jiného snažil vysvětlit, že „beneficí“ nemyslíme to, že bychom chtěli koncert zcela zadarmo.

A ejhle! Dočkal jsem se mnoha negativních odpovědí z různých důvodů. Tu se ozvala manažerka Pavla Šporcla a mně svitla naděje, že koncert přece jen budeme moci uskutečnit, přestože jsme museli změnit termín koncertu.

Každý den v napětí sledujeme, zda se už blížíme hranici počtu prodaných vstupenek, za kterou bude zisková bilance a dar na zahradu Diakonie Praha. Již nyní je však jasné, že se nám v Dejvicích a Stodůlkách podařilo dát dohromady partu dobrovolníků, kteří jsou ochotní táhnout za jeden provaz. Možná ani nevíte, v kolika pražských sborech někteří byli, aby koncert zviditelnili.

Kryštof Sýkora (redakčně zkráceno)

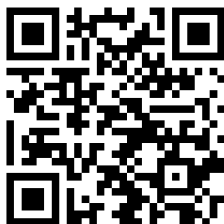
Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 22. 5. 2016.

Červnové číslo vyjde 29. 5. 2016

Doporučený příspěvek = náklady na tisk = 10 Kč

Kalendář na květen 2016

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	1. 5. s VP 8. 5. 15. 5. s VP, Svatodušní 22. 5. 29. 5.	Lenka Ridzoňová Daniel Henych Zdeněk Susa Jan Čapek Lenka Ridzoňová
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola: ZŠ Suchdol Náboženství	neděle v 9:30 pátek 14:00 12. 5. a 16. 5.
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	10. 5. 19:00	
Naši pěvci	Středa 18:30	
Křesťan. služba	porada 8. 5. po bohoslužbách	
Klub poznávání	28. 5. , 10 hod., výstava Karel IV., viz Další oznámení	
Hodina pohybu	2. 5., 16. 5. a 30. 5.	
Setkání s hostem	26. 5. v 19:00 Ota Pavlíček	
Staršovstvo	5. 5. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

SOUTERRAIN Červen 2016

Rezervovaný den

Už před mnoha lety udělala kterási americká firma zajímavý pokus: Při stavbě železnice rozdělila indiánské dělníky na dvě skupiny: První pracovala nepřetržitě celý týden, druhá měla dodržovat nedělní pracovní klid. Po nějaké době se ukázalo, že dělníci, kteří si nedopřáli nedělní oddych, podávali menší výkon a ani nedělní práce nebyla natolik efektivní, aby vyrovnala jejich zpoždění. Naopak se ukázalo, že ti, kdo měli příležitost důkladně si odpočinout (nikoli ovšem někde v kořalně), pracovali s lepšími výsledky.

Pravidelné střídání pracovních dní s dny pracovního klidu je velice starého data. Odborníci na starověk vystopovali tohle střídání již u Babyloňanů a jiných semitských národů. Podobný rytmus převzala také civilizace, ve které žijeme my. Každý z nás si na něj zvyká už od dětství. Jen některé skupiny lidí – třeba chroničtí povaleči, vězni v samovazbě nebo naopak nevyčísitelní workholici – mají všechny dny stejné.

Předpokládejme však, že patříme k tzv. pracujícím lidem. Pravděpodobně nám je jasné, čemu slouží dny práce. Obstaráváme si v nich prostředky potřebné k tomu, abychom měli co jíst a čím hradit i všechna ostatní nezbytná vydání. V Bibli najdeme odůvodnění, že je to přímo Boží vůle, abychom takto jednali: *Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci...*

Jaký je však pravý účel sedmého dne? Jak jej máme odlišit? Bible říká: *Nebudeš dělat žádnou práci...* S použitím novodobého termínu bychom snad mohli tahle prostá slova přetlumočit: Věnuj volný čas na relaxaci – to znamená na uvolnění napětí, v němž žiješ jiné dny. I přísný ženevský reformátor Jan Kalvín relaxoval, když prý v neděli odpoledne provozoval hod dřevěnými kroužky na terč. (Asi nehrozilo, že by tento sport mohl přerůst v modloslužbu jako fotbal nebo hokej.)

Obsah čísla:

1-Rezervovaný den | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Banka na ušetření času |
6-Jubilanti v červnu | 6-O koncertě a zahradě | 8-Aukce uměleckých děl |
9-FOTODĚNÍ v dejvickém sboru | 9-Starokatolická církev | 12-Hora křížů | 14-Další
oznámení | 16-Kalendář na červen 2016

Avšak sedmý den neslouží jen relaxaci. Totéž starozákonní přikázání, které nás vybízí, abychom přerušili tok pracovních dnů, zároveň připomíná, že sedmý den patří Bohu: ...*sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha*... Oblíbený papež Jan XXIII., známý svým laskavým, pozitivním postojem i k těm nejméně známým otázkám (podobně jako současný „svatý otec“), zdůraznil, že lidé mají dodržovat přikázání o svěcení sedmého dne, *aby se zachovala důstojnost člověka, který je Boží dílo* – jinými slovy: aby člověk nebyl jako hovádko, které žije ze dne na den, ale aby si udělal čas a zamýšlel se, jaký je jeho vztah k Bohu, k bližním, k životu.

Proto si část společnosti rezervuje sedmý den a shromažďuje se ve svých chrámech a modlitebnách. To rozhodně není nesmlouvavá povinnost, ale vzácná možnost skutečně pozvednout mysl z prachu všednosti a spláchnout to, co brání vnitřnímu životu zdravě si vydechnout.

Volný čas je tedy cenný čas a ne pouze nějaký odpad času, poněvadž zdánlivě je neproduktivní a nepřináší peníze ani jiný hmotný zisk. Nepodleháme klamu, který se vtírá někdy do našeho myšlení, že čas jsou peníze. Sami můžeme rozhodnout, jak bude náš volný čas probíhat a vypadat. Je to čas, za nějž neseme právě tak odpovědnost jako za hodiny a dny práce. A to, jak jej pochopíme, bude mimo jiné svědčit o tom, jak chceme žít před Boží tváří.

Daniel Henych

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 5. 5. 2016 v 19:00

- víkend 11. - 12. 6. výlet střešovických a dejvických dětí na Hvozdnici
- souhlas s přijetím do sboru Pavly Bělíkové a s křtem Pavla Hájička – 12. 6. L. Ridzoňová
- 11. 5. koncert Pavla Šporcla, čistý výtěžek přes 60 000,- Kč. Spolu s prodejem výrobků střediska nabídneme k prodeji ve prospěch Stodůlek 5 ks DVD o Př. Pittrovi. Na vydané vstupenky se nebude vystavovat potvrzení.
- příspěvek na pobyt dětí na táboře schváleno Kč 2 000,-
- křesťanská služba: příspěvek sboru našim seniorům na celocírkevní rekreační akce
- byly dokončeny stavební úpravy klubovny pro mládež a příslušenství u kanceláře i v suterénu, v letním období proběhne oprava stěn v místnosti

nedělní školy a dále položení dlažby u vchodových dveří do sálu modlitebny až k varhanám a v části předsálí

- K. Tichá a D. Molnár již v IKEA zakoupili nábytek do klubovny – ještě proběhne doplnění drobných předmětů
- poděkování L. Jílkovi, D. Molnárovi a M. Volnému za vyklizení sklepa a úklid dvorku
- v návaznosti na podaný návrh na zřízení domovní úklidové komory mimo prostory sboru tak, aby byla přístupná z domu, je z téhož důvodu třeba domluvit také přemístění uzávěru levé vodovodní stoupačky (nyní je rovněž nepřístupná v prostorách sboru).
- proběhlo dokumentární fotografování interiéru i exteriéru, které pro všechny sbory ČCE organizuje společnost VERITAS
- 17. - 20. 5. tradiční bazar šatstva – za účasti Hudcových (*dodatečně doplněná informace o výtěžku: pro Jičín 50 000,- Kč, pro Libštát 20 000,- Kč a pro Stodůlky 20 000,- Kč*)
- informace o schůzce přispěvatelů na školné dětí v Kongu 1. 5. – obměna dětí, příspěvky shromáždit do konce června
- v době synodu zde přespí kurátor z Křižlic br. Kužel
- NP získali grant od MČ Praha 6 ve výši 12 900,-
- nutno obnovit smlouvu na úklid sborových místností pro s. Alenu Sýkorovou
- s. Dobrovská: poděkování za kazatelskou službu br. Petra Jana Vinše ze starokatolické církve
- br. Molnár informoval o setkávání anglicky mluvících křesťanů v prostorách nádraží Dejvice. Webová adresa společenství je: <http://www.faithcommunity.cz>

Banka na ušetření času (podle knihy Michaela Ende: Děvčátko Momo)

Pan Figaro. Holič. Má rád svou práci. Je jich jen několik holičů ve městě, kteří holí muže pod bradou tak hladce...

Pan Figaro stojí před svým krámkem a čeká na zákazníky. Má je rád, těší se, že si s nimi bude povídat.

Přemýšlí o svém životě. Přece jen by chtěl nějaký opravdový život. Ne jen takový obyčejný. Neví přesně, co by se mělo změnit.

Před obchodem zastaví pěkná šedá limuzína. Vystoupí pán v šedém obleku. Pojďte dál, zve ho pan Figaro. Holení nebo stříhání?

Ani jedno. Jsem z Banky na ušetření času. Agent XYQ/384/b. Slyšeli jsme, že byste si u nás chtěl otevřít účet.

To je mi novinka. Ani jsem netušil, že taková banka existuje.

Tak. Teď už víte. Jste Figaro, že?

A-ano

Jste na našem seznamu zájemců. Ztrácíte čas, život vám utíká, pořád jen stříháte a holíte lidi. Až budete mrtvý, jak byste ani nikdy nebyl. Mohl byste žít úplně jiný život. Čas je to, co potřebujete, nemám pravdu?

Ano... zrovna tak nějak jsem před chvílí uvažoval.

Pojďme to spočítat. Hodina má 60 minut, minuta 60 vteřin, hodina je 3600 vteřin, 86 400 vteřin za 24 hodin... to je za deset let... Jak dlouho budete žít, pane Figaro?

Tak snad 70, 80 let, dá-li Bůh.

Nechme to na 70.. pak je to 2 207 520 000 vteřin - kapitál, který máte k dispozici. Tedy - část už jste spotřeboval. Je vám 42 let... Kolik hodin denně spíte ...A kolik hodin pracujete?... A kolik času strávíte jídlem?...

Agent počítá vyhozené vteřiny, pan Figaro je stále nejistější.

Pokračujme. Víme o vás, pane Figaro, že žijete se svou starou maminkou, že? Strávíte s ní každý den dobrou hodinu, tedy - sedíte u ní a povídáte si s ní, i když je úplně hluchá... A taky chováte papouška... a pojďme ještě k další věci, trochu soukromější...

Pan Figaro cítí, jak jím třese chlad.

Myslíte slečnu Darju?

Teď opravdu není čas na tajnosti. Podívejte se na to rozumně. Plánujete se s ní oženit?

Ne, to ne..

Jistě. To je jasné. Ochrunutá od pasu dolů, na vozíku... každý den u ní strávíte půl hodiny návštěvou, pečujete o její květiny.. Proč?

Ona mě vždycky tak ráda vidí...

Podívejte se na to objektivně, ze svého úhlu pohledu. Je to vyhozený čas. 27 594 000 vteřin doted'... A to bychom mohli pokračovat. Vaše vysedávání u okna...

Agent píše čísla šedou křídou na zrcadlo.

Pan Figaro se cítí zdrcen.

Co s tím? Poradíme vám. Ušetříte spoustu času. Pět let budete spořit, uvidíte, kolik budete mít. Dáme vám dvojnásobek... Až vám bude 62 let, budete mít naspořeno... Chcete tedy s tím něco dělat?

Jistě. Ale co?

Tak podívejte: na zákazníka nepotřebujete půl hodiny, stačí čtvrt, nemusíte si s ním povídat... Maminku dejte do nějakého levného domova pro seniory, chodte za ní jednou za měsíc, za slečnou Darjou také... Pověste si doma pořádné přesné hodiny...

Pan Figaro se podle rad zařídil. Na stěnu svého holičství umístil nápis: Ušetřený čas je čas zdvojnásobený. Slečně Darje to napsal dopisem, papouška prodal, maminku přesunul do domova...

Ten ušetřený čas pan Figaro nějak neviděl, ale vlastně ho ani nenapadlo se tomu divit... jako by ho halila nějaká mlha. (volně str. 49 – 58)

Modlitba Mojžíše, muže Božího.

Panovníku, u tebe jsme měli domov v každém pokolení!

Než se hory zrodily, než vznikl svět a země, od věků na věky jsi ty, Bože.

Ty člověka v prach obracíš, pravíš: "Zpět, synové Adamovi!"

Tisíc let je ve tvých očích jako včerejšek, jenž minul, jako jedna noční hlídka.

Jako povodeň je smeteš, prchnou jako spánek, jsou jak tráva, která odkvétá hned ráno: zrána rozkvete a už odkvétá, večer uvadne a uschne.

Pro tvůj hněv spějeme k svému konci zděšení tvým rozhořčením.

Před sebe si kladeš naše nepravosti, do světla své tváře naše tajné hříchy.

Pro tvou prchlivost naše dny pomíjejí a jako vzdech dozívají naše léta.

Počet našich let je sedmdesát roků, jsme-li při síle, pak osmdesát, a mohou se pyšnit leda trápením a ničemnostmi; kvapem uplynou a v letu odcházíme.

Kdo zná sílu tvého hněvu, tvou prchlivost, jak by se tě nebál?

Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.

Žalm 90,7-12

Pane Bože,

děkujeme za čas. Na začátku jsme ho dostali velký balík, který postupně spotřebováváme. Někdy nás až mrazí, jak z něj ubývá. Prosíme o moudrost, jak ten svůj čas trávit, jak ho dělit mezi sebe, své blízké, své povinnosti, práci, odpočinek i zábavu. Prosíme o velkorysost, když má náš čas být výrazem lásky.

Amen.

Lenka Ridzoňová

Jubilanti v červnu

Božena	HAASOVÁ	92 let
Růžena	FUKSOVÁ	91 let
Erhard	PUYMANN	80 let
Olga	TOMÁNKOVÁ	75 let

Naším jubilantům vyprošujeme Boží požehnání.

O koncertě a zahradě

K.S.: Mnozí již vědí, ale pro ty, kteří neměli možnost se na koncert přijít je to malé resumé.

Nejdůležitější bod na začátek - chvála Bohu, bylo vyprodáno. Díky tomu, po odečtení nákladů a honoráře můžeme poslat Diakonii Praha 65 020,- Kč

Myslím, že Pavel Šporcl publikum svou hrou zaujal a všichni ocenili i jeho komentáře k předneseným skladbám. Zejména Bachova Partita d moll byla ceněna dlouhotrvajícím potleskem. O úspěchu u diváků jistě hovoří i fakt, že si odnesli při autogramiádě téměř všechna prodávaná CDčka.

Celý koncert měl zvláště komorní a klidnou atmosféru. Kromě kultivovanosti publika k ní snad přispělo i organizační zvládnutí akce.

Jsme rádi, že jsme na ní mohli přivítat bratry a sestry z různých koutů pražského seniorátu, mnoho příznivců Diakonie Praha, ale také nemálo těch, kteří se s naší církví či Diakonií mohli setkat poprvé.

M.Š.: 11. května proběhl v kostele na Vinohradech benefiční koncert houslisty Pavla Šporcla ve prospěch Diakonie ve Stodůlkách. Rozhodli jsme se teprve na konci zimy, na přípravu nebylo moc času, jistě jsme mohli spoustu věcí udělat lépe (a také to příště uděláme :-)).

Máme radost, že i po odchodu tahounů manželů Hudcových se dílo podařilo, ve sboru i v Diakonii se našli potřební lidé a hlavně se našlo dost zájemců, takže sál jsme vyprodali. Pavel Šporcl byl mile civilní, už po první skladbě bylo cítit, že sál je „jeho“.

Ze Stodůlek nám po koncertě poslali tento milý obrázek.

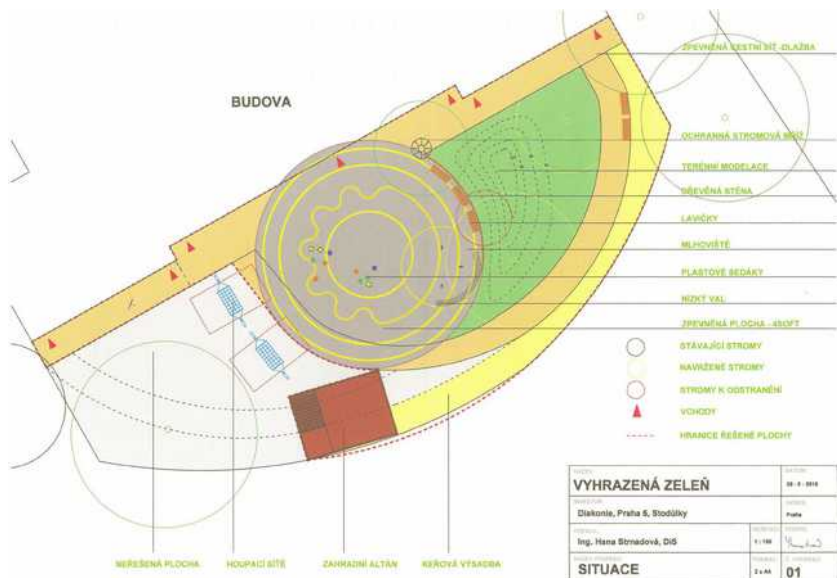
Kryštof Sýkora a Marta Študentová

O středisku a zahradě

Středisko Stodůlky podporuje rodiny dětí a dospělých s mentálním, pohybovým a kombinovaným postižením. Nachází se v typické sídlištní zástavbě s nepřiliš vzhlednou zelení. Objekt byl spolu se zahradou projektován na konci 70. let a svým uspořádáním i použitými sadovnickými prvky dnes již neodpovídá novému účelu a poslání. Zahrada je v majetku MČ Prahy 13, která nemá finanční prostředky pro úpravu ve vlastní režii. Diakonie má zahradu v dlouhodobém pronájmu. Vedení radnice souhlasí s úpravami, pokud bude zachována základní funkčnost - veřejná zeleň.

Proč zahrada?

Zeleň a prvky zahradní architektury hrají v životě lidí s postižením velmi významnou roli. Zejména když se tělesně postižená osoba může stát přímo aktivním účastníkem v prostoru, například při tzv. zahradní terapii nebo venkovní rehabilitaci. Samozřejmě i pasivní vnímání zeleně, její vůně a zvuky přírody mají nedocenitelný vliv na psychiku hendikepovaných.

V rámci projektu hodláme realizovat úpravu komunikací, dále instalovat nové herní prvky, vyvýšené záhony a odstranit nepotřebné křoviny.

Zahrada je v současné době plně oplocená. V rámci projektu v duchu otevřeného komunitního centra chceme zahradu otevřít širší veřejnosti, např. rodičům s dětmi, a umožnit tak integraci postižených klientů mezi širší veřejnost.

Na realizaci projektu můžete přispět i darem přímo na účet střediska:
182-0127747339/0800, variabilní symbol: 125.

Více o Diakonii Praha: www.diakonie-praha.cz

Aukce uměleckých děl

Aukce uměleckých děl z domácích depozitářů se již připravuje!

Milé sestry a bratři,

V květnovém Souterrainu jste již mohli číst o plánované aukci uměleckých děl z domácích depozitářů.

Nyní máme již termín, kdy by se tato akce na podporu Diakonie-Praha měla konat. Bude to v polovině října, přesný termín a místo konání bude ještě stanoveno podle možností pro zapůjčení prostor.

Naše představa o darování uměleckých děl, jak již napovídá název aukce, vychází z předpokladu, že mnoho lidí, hlavně těch starších, má doma různé

zásoby, pro které už nemá vhodné využití. Týká se to i různých uměleckých předmětů – obrazů, grafik, plastik, atd. Pokud jsou to kvalitní věci, je nám líto se jich jen tak zbavit. Teď byste mohli uvážit, zda by některá taková věc z vašich přebyteků mohla posloužit pro získání peněz Diakonii-Praha, která stále ještě bude potřebovat prostředky na doplacení rekonstrukce zahrady ve Stodůlkách.

Darované předměty bychom převzali prostřednictvím darovací smlouvy.

Prosíme, aby se dárci přihlásili během června a září na adresu: **caldovad@seznam.cz**, nebo tel.č. **776 014 200** – **nejlépe poslat SMS s textem: Dárce + vaše telefonní číslo**, na které se ozve sestra Caldová. Od 7. do 14. 6. bude v zahraničí, ale pak se hned ozve.

Naše možnosti ke konání dobrých věcí jsou nevyčerpatelné, zvláště, když k tomu máme podporu v našem Pánu, Ježíši Kristu, a proto hledejme společně cesty, jak toto poslání naplňovat!

Těším se na vaši podporu a radostnou spolupráci.

Daniela Caldová, členka staršovstva a dozorčí rady střediska Diakonie-Praha.

FOTODĚNÍ v dejvickém sboru

Před časem, kdy jsme přemýšleli jak využít nástěnky, které zbyly z výstavky fotografií k padesátému výročí samostatného dejvického sboru, mě napadlo, že by alespoň 1 nástěnku mohli členové sboru zaplnit svými fotografickými výtvy. Fotografie mohou dokumentovat nejen život sboru, současné dění, ale i naši historii. Mohou to být také fotografie z vašich cest, dovolených nebo rodinných archivů, témata nejsou omezena. Zapůjčené fotografie nejlépe s krátkým popisem rád zvětším na formát A4 a vytisknu. Mohou nám dělat radost třeba 1 měsíc a postupně budou nahrazeny dalšími nově dodanými. Přemýšlel jsem o názvu a zatím bych použil názvu FOTODĚNÍ, pokud budete mít i jiný nápad, můžeme jej použít, příp. můžete vzkazy vyvěsit též na nástěnku.

JiH

Starokatolická církev

„Zbloudí-li poutník na cestách a octne se v poušti, najde nejlépe pravou stezku, vrátí-li se po svých stopách tam, odkud vyšel, a dopljuje-li do kalných a rozvířených vod nebo do bažin, vrátí-li se k pramenům.“

Augustin Podolák, starokatolický biskup

Starokatolická církev patří mezi menší a méně známé křesťanské denominace

na našem území. Její vznik se bezprostředně pojí s 1. vatikánským koncilem, na kterém byla v (římsko) katolické církvi přijata dvě nová dogmata, tedy závazné nauky víry – dogma o papežské neomylnosti a dogma o univerzálním jurisdikčním primátu římského biskupa (papeže). Proti těmto dvěma dogmatům, která byla slavnostně vyhlášena papežem Piem IX. dogmatickou konstitucí *Pastor aeternus* v roce 1870, se zvedl značný odpor, zejména mezi liberálně smýšlejícími německými vzdělanci. Protože proti odpůrcům dogmatu začaly církevní orgány vystupovat silou a vylučovaly je z církevního společenství, zformovaly se převážně v německy mluvících zemích skupiny liberálně smýšlejících katolíků, kteří chtěli zachovávat katolickou víru bez těchto inovací a více se přimknout k tradici nerozdělené církve prvního tisíciletí – těmto skupinám věřících, kteří postupně vytvořily vlastní organizace a církevní struktury v čele s biskupy, se začalo říkat starokatolíci. Slovo „starý“ v názvu má vyjadřovat ducha původnosti, upřímnosti a důvěry – ducha prvních křesťanských společenství.

Liberální Sudety

Na našem území se starokatolictví uchytilo především mezi německy mluvícím obyvatelstvem v severních Čechách. Zde vznikly silné farnosti v průmyslových městech, jako byl Varnsdorf, Jablonec, Desná a podobně, na Moravě pak třeba Šumperk nebo Břidličná. Protože starokatolíci museli opustit své původní římskokatolické chrámy, pochází na severu Čech z této doby starokatolické sakrální novostavby, často krásně vyvedené v secesním slohu. Sídlem biskupství se stal Varnsdorf a odsud byla spravována celá starokatolická církev v Rakousko-Uhersku. Protože rakousko-uherské úřady byly úzce spjaté s římskokatolickou církví, nebyly starokatolíkům zrovna nakloněné a tak jim dlouho bránily ve volbě biskupa. Církev proto dlouho vedl pouze správce biskupství, jímž byl Miloš Čech, bratr slavného básníka Svatopluka Čecha. Starokatolická církev měla od počátku demokratické zřízení – ve farnosti měly hlavní rozhodovací slovo farní rady, které i volily faráře. Na celocírkevní rovině pak existovala synodní rada jako správní orgán a synoda, která byla shromážděním všech duchovních a laických delegátů z církevních obcí. Právě synoda měla také volit biskupa. To se ale kvůli státním obstrukcím podařilo až po založení Československé republiky.

Dědicové utrakvismu

Několik desetiletí bylo na našem území starokatolictví prakticky výhradně německý fenomén. Národnostní napětí, které mezi německy a česky mluvícími obyvateli českých zemí panovalo, bránilo v užší spolupráci. Proto také českojazyčné starokatolictví vzniklo až s třicetiletým zpožděním v prvních letech 20. století. U jeho zrodu stál český starokatolický kněz František Iška, který předtím

působil ve starokatolické obci ve Vídni a v Bernu. Jeho snem bylo ale realizovat vizi národní katolické církve, která by se vracela k myšlence utrakvistické církve podobojí biskupa Jana Rokycany, která sice vycházela z české reformace (nebo spíše reformy), ale zachovala si na rozdíl od jiných, radikálnějších proudů katolickou liturgii, věrouku i spiritualitu. K této myšlenkové návaznosti na českou církev podobojí se česká starokatolická církev hlásí dodnes. Jedním z projevů je i to, že v jejím církevním kalendáři najdeme – tak jako u utrakvistů 15. století – svátky sv. Jana Husa a sv. Jeronýma Pražského, mučedníků.

Komplikované dějiny

Dějiny 20. století nebyly ke starokatolické církvi u nás zrovna laskavé. Ve 30. letech začala ostře narůstat národnostní nevraživost mezi Čechy a českými Němci, což se promítlo i do církve, která měla výraznou německou většinu. Válka přinesla velké materiální i personální ztráty, ale ta největší rána měla teprve přijít. Protože zhruba 95 % všech českých starokatolíků bylo německé národnosti, museli v roce 1945 v důsledku dekretů prezidenta republiky zemi opustit. Zůstaly po nich prázdné farnosti, které jen díky obratné politice biskupa Aloise Paška, který sám byl Čech, unikly zrušení. Sotva se církev nějak vzpamatovala z této rány, přišla rána druhá – komunistická totalita. Biskup Pašek v červnu 1946 zemřel a po roce 1948 už

Secesní starokatolický kostel v Jablonci nad Nisou

komunisté volbu nového biskupa nedovolili. Světlo naděje svitlo v roce 1968, kdy v rámci uvolnění po pražském jaru mohla církev svolat synodu a zvolit si biskupem Augustina Podoláka. Ten však svůj úřad mohl vykonávat svobodně jen tři roky,

v roce 1971 byl zbaven státního souhlasu a vyhnán z vamsdorfské fary. Církev se rozštěpila na veřejně působící část, vedenou duchovními, kteří úzce spolupracovali s režimem, a podzemní ilegální církev, která zůstala věrná biskupovi.

Nový život

Po roce 1989 se situace obrátila k lepšímu. Synoda obnovy v roce 1990 nastolila se státním souhlasem opět staříčského biskupa Podoláka a vedení se chopili někdejší představitelé podzemní církve. Když biskup Podolák v roce 1991 zemřel, byl jeho nástupcem zvolen jeho generální vikář Dušan Hejbal. Nastalo období rekonstrukce téměř zničené církve. Do historických farností na severu Čech a Moravy se začal vracet život a jejich poničené chrámy se začaly opravovat. Navíc různě po Čechách i Moravě začala vznikat nová společenství, pro která byla přitažlivá liberální forma katolicismu, kterou starokatolíci reprezentují. Po 25 letech předá letos biskup Hejbal svůj úřad nově zvolenému biskupovi, kterým je zlínský farář Pavel Benedikt Stránský.

Starokatolíčtí duchovní se vzdělávají na Husitské teologické fakultě, kde existuje samostatný obor starokatolická teologie. V Praze se se starokatolickými kostely setkáte na několika místech. Jsou to chrám sv. Vavřince na Petříně, románská rotunda sv. Kříže na Starém Městě, kaple sv. Máří Magdalény pod Letnou, kaple sv. Rodiny u Nuselských schodů a kaple při sídle biskupství ve Střešovicích.

Petr Jan Vinš, starokatolický kněz a člen Našich pěvců

Hora křížů

Každý neseme v životě svůj kříž. Někdo větší a těžší, někdo méně náročný. Ale i toto srovnání je relativní. Každý z nás má jiné možnosti, vlastnosti, sílu a energii svůj kříž nést, unést, zvládnout, vyřešit. Je to něco jako úkol každého z nás. Vzájemně bychom si své kříže asi neradi měnili. I když se někdy porovnáváme s druhými a leccos jim závidíme, kdybychom opravdu pohlédli pod povrch věcí a poznali kříž druhého člověka, rádi bychom zůstali s vlastním břemenem.

V nesení kříže, nebo řekněme údělu, jsme všichni tak trochu podobni Ježíši Kristu. On také nesl svůj kříž, a to nejen obrazně, ale i doslova. Golgota je místem jeho ukřižování. Na celém světě se na místech s křesťanskou tradicí připomíná Ježíšova cesta na smrt, tzv. křížová cesta. Mám ráda tato místa. Jsou většinou někde stranou od města, vesnice, kláštera. Člověk se může ponořit do tiché meditace, modlitby, zastavit se a hledat útěchu, pomoc, porozumění. Myslím, že to není pýcha ani troufalost, když se někdy člověk ve chvílích vlastního

prožívaného utrpení srovnává s Ním. Nebo spíše od Něj čerpá sílu. On to překonal, zvládnou to i já.

K tomu jedna poznámka: Před pár lety jsem na jedné vernisáži výstavy obrazů mladých českých autorů objevila takové obrázky s vyobrazením Krista a s různými nápisy. Jakoby jimi Bůh promlouval k nám, návštěvníkům výstavy. Mně nejvíce oslovily dva nápisy:

„Chceš si to se mnou vyměnit?“

„To je mi líto“.

Cítila jsem to tehdy jako velkou podporu shůry.

A teď konečně k Hoře křížů. Ta totiž existuje. Nejen v životech některých z nás, tedy ta pomyslná, ale ve světě se nachází jedna opravdová.

Byla jsem vloni v červenci v Pobaltí. Třetí den zájezdu nás čekala návštěva Hory křížů. Vůbec jsem netušila, o co jde. Zájezdy vybírám spíše intuicí a nezaměřuji se až tak na detaily. O to více jsem pak překvapená, na jaká krásná místa mě Bůh poslal.

Hora křížů se nachází v Litvě asi 160 km severozápadně od Vilnius. Jedná se o malý pahorek v širé krajině, na který se lidé rozhodli v minulosti umisťovat

kříže za mrtvé v době odporu proti ruskému carovi. Kříže se později staly symboly odporu proti sovětské i německé okupaci.

Hora křížů se stala místem národní hrdosti a touhy po svobodě utlačovaného národa. V 60. a 70. letech nechaly sovětské úřady Horu několikrát rozválcovat buldozery. Ale obyvatelstvo se nedalo zastrašit, přes noc se tam objevily kříže nové a ty popadané byly znova vztyčeny. Při tomto vyprávění našeho skvělého průvodce jsem cítila dojetí a souzněla jsem se statečností lidí, kteří se nevzdali.

Dnes je to místo, kam přijíždějí lidé z celého světa a přinášejí nové kříže, které zde zanechávají se svoji vnitřní prosbou, vzpomínkou, modlitbou. Kříže se zde dají také koupit.

Je to silné místo. Máte pocit, jako byste navštívili tisíce Golgot najednou. Měla jsem problém se k Hoře vůbec přiblížit, jak silně jsem byla zasažena jejím působením. Nikdo už nedokáže kříže spočítat, prý se o to kdosi pokusil a nakonec to vzdal. Kříže jsou dřevěné, kovové, ale třeba také jen jednoduché plastové. Jsou velké, malé, s nápisy či bez nich, vyřezávané, soustružené, kované, malované, ale i zcela prosté. Jsou velmi působivé, každý kříž totiž představuje určitý lidský život, konkrétní lidské touhy a přání, prosby i naděje. V mém úžasu procházíte labyrintem a fotky zde pořízené nemohou dostatečně zachytit duchovní rozměr místa.

V r. 1993 zde papež Jan Pavel II. sloužil mši pro 100 000 věřících.

Jeďte se tam podívat, stojí to za to!

Jiřina Muzikářová

Další oznámení

Milí bratři a milé sestry, jak mnozí z vás již víte, výtěžek bazaru činil bezmála 100 000,- Kč. Byla to náročná akce, která se bez dobrovolníků neobejde. Děkujeme vám všem, kteří jste se do práce zapojili a pomohli, kde bylo potřeba. Na základě domluvy se staršovstvem byly po odečtení nákladů peníze rozděleny takto: 50 tisíc pro Jičín na splátku dluhu u JTD (Jičínu zbývá dluh už jen ve výši 100 tisíc), 20 tisíc Libštátu, kde provádíme náročné stavební úpravy, a 20 tisíc jde na Diakonii Stodůlky. Oba naše sbory jsou všem, kteří se na akci podíleli, i dejvickému sboru za propůjčení prostor ke konání bazaru, velmi vděční a považují si toho. Část věcí (nádobí a dětské oblečení) jsme odvezli ještě do Libštátu, kde chceme pořádat podzimní bazar, pokud to půjde, část věcí jsme ještě v poslední chvíli vytřídili pro 65 uprchlíků v táboře Jezová, kam věci poveze náš Jonatan. Zbytek (asi 250 pytlů) bylo věnováno Diakonii Broumov.

Pro nás to byla velmi náročná akce, neboť síly ubývají a povinností v našich obou sborech je hodně. Jak jsme již dříve předstřeli, bylo to naše poslední angažmá v dejvickém sboru. Na vás a vašem novém faráři tedy bude, jak se rozhodnete, zda budete s bazarem pokračovat či nikoli. Mějte ovšem na paměti, že je potřeba včas Míše Grimm oznámit, zda do akce půjdete, aby případně hledala odbyt jinde. Pokud bude zájem, můžeme poradit, dát kontakty apod.

Mějte se moc pěkně, ať se vám práce daří, ať sbor prospívá, jsme rádi, že se sbor aktivizuje, chválíme koncert P. Šporcla a přejeme, aby to všechno byla práce požehnaná k Boží oslavě. Na podzim 17. a 18. 9. budeme v Libštátě slavit 230 let od otevření kostela, určitě obdržíte pozvání a rádi vás tam uvidíme.

Abigail a Petr Hudcovi

Milý sbore, děkujeme za přijetí a všeliké společné příležitosti. Rádi jsme se účastnili a cítili jsme se příjemně ve tvých řadách. Odstěhovali jsme se do Velimi, ale na tebe a tvé členy budeme s láskou vzpomínat.

Jüptnerovi

11. - 12. 6. výlet s dětmi do Hvozdnice (spolu s dětmi ze Střešovic).

Zveme ostatní (dospělé i děti), kteří nepojedou v sobotu, aby si udělali výlet do Hvozdnice za námi v neděli 12.6. po bohoslužbách. Informace u L. Ridzoňové.

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 19. 6. 2016.

Červnové číslo vyjde 26. 6. 2016

Kalendář na červen 2016

Bohoslužby	5. 6.	Pavel Ruml
ve sboru -	12. 6. křest	Lenka Ridzoňová
neděle 9:30	19. 6.	Petr Sláma
	26. 6	Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30	
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	ZŠ Suchdol	pátek 14:00
	Náboženství	9. 6. a 23. 6.
	11.-12. 6. výlet s dětmi do Hvozdnice (viz Další oznámení)	
Mládež a dorost	14. 6. 19:00	
x-cátníci	14. 6. u Evy Javornické	
Naši pěvci	Středa 18:30	
	8. 6. v 19:30 Benefiční koncert u Klimenta pro Cestu domů	
Křesťan. služba	porada 5. 6. po bohoslužbách	
Klub poznávání	dle dohody	
Hodina pohybu	po prázdninách	
Setkání s hostem	po prázdninách	
Staršovstvo	2. 6. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčina 12, 161 00 Praha 6 - Libeň
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

SOUTERRAIN červenc a srpen 2016

Laudato si

Léto je čas cestování. Můžeme při něm nacházet lidi, krajiny a hlavně sebe. Do Assisi a do Říma jsem sice došel už před několika lety, ale teprve letos jsem o tom vydal knihu. Nazval jsem ji „Laudato si“ podle básně sv. Františka z Assisi „Bud' pochválen, můj Pane“. Uvádím tu část jejího úvodu – snad pro inspiraci.

V letech 1991 až 1996 jsem po etapách putoval do Santiaga de Compostela. Okouzila mě cesta Evropou k cíli, který je kdesi za oblakem a zdá se být nedosažitelný. Když jsem došel nejen do Santiaga, ale až na sám konec světa – mys Finisterre, pouť sice skončila, ale touha putovat zůstala. Po létech rozmýšlení jsem se rozhodl, že to zkusím ještě jednou.

Cíl své nové pouti jsem objevil kupodivu v Liberci. Ruprechtice jsou dnes jeho čtvrtí, dříve byly samostatnou vesnicí. Neměly kostel. Teprve v 19. století, kdy v Liberci a ve všech okolních údolích bujel průmysl a vesnice se rozrůstaly, uvážili ruprechtičtí, že si kostel postaví také. Zvolili si místo na pahorku s dalekým výhledem. Stoupám tam a překvapuje mě krásná secesní budova. Její dějiny jsou pozoruhodné. Ruprechtičtí se rozhodli ke stavbě roku 1892 a třináct let pak sbírali potřebné peníze. Stavba začala na jaře roku 1906 a už koncem příštího roku byl kostel hotov a začal sloužit. Říká se mu kostel Matky Boží u obrázku.

Mezi obyvateli Ruprechtic naprosto převažovali německy mluvící. Po druhé světové válce museli odejít do Německa a na jejich místo přišli noví dosídlenci, kterým zdejší tradice říkaly málo nebo nic. Kostel na pahorku se stal nepotřebným, konec konců byl mezitím dole v obci postaven další kostel sv. Antonína. Mezi novými obyvateli bylo málo věřících, dva kostely nepotřebovali. Horní kostel byl odsvěcen a začal pomalu chátrat.

Obsah čísla:

1-Laudato si | 3-Výtah z jednání staršovstva | 4-Boleslavský nález a tuchoměřický sbor Jednoty bratrské | 7-Ohlédnutí za Jeronýmem | 10-Prázdninová jubilanti | 11-Vzpomínka na bratra Hrabáka | 13-Historické okénko | 18-Hledání času ve Hvozdnici | 19-Oděvní bazar jako výzva | 19-Další oznámení | 20-Kalendář na červenec a srpen 2016

Po roce 1989 se v Ruprechticích u kostela sv. Antonína usadili františkáni. Postarali se o kostel, pomohli při něm založit denní stacionář pro seniory, oživilo farnost. Pak soustředili pozornost na kostel u obrázku. Od roku 1995 ho začali rekonstruovat, v roce 1998 byl kostel znovu vysvěcen a dnes světlou fasádou svítí do daleka a je jednou z dominant Liberce.

V úvalu na kraji lesa vedle kostela nacházím zastřešenou studánku, odedávna – snad už od 15. století – byla považována za léčivou. Visíval u ní mariánský obrázek. Ke studánce s obrázkem putovali zbožní lidé, byl tu postaven kříž, podél cesty vysázena alej a zřízena křížová cesta. Proto se později nedalekému kostelu začalo říkat „u obrázku“. Když františkáni obnovili kostel, upravili i studánku, restaurovali sochy a křížovou cestu doplnili nápisy. Čtu si modlitbu a uvědomuji si, že je dobrým předznamenáním nejen mé pouti:

Prosím Tě, Pane, dopřej mi setrvat v důvěře až do konce mé životní cesty. Pomoz mi, abych neztrácel naději ve chvílích, kdy nevidím na krok dopředu a mám pocit, že žádné řešení neexistuje.

Poznal jsem Tě jako Boha, který miluje lidi a vyvádí ze smrti do života, který dává na poušti vykvést stromům a vytrysknout pramenům na pustině. Nedopusť, abych někdy propadl zoufalství.

Věřím, že když Ty budeš se mnou, bude mít smysl i všechno těžké, co prožívám.

Těsně u studánky stojí kamenná kalvárie; tedy stála, protože kříž někdo s velkým úsilím urazil. Lom kamene je světlý, čerstvý; stalo se to nedávno. Není to poválečné vandalství, je to vandalství současné. Na místě kamenného kříže s Ukřížovaným je dnes pouze jednoduchý dřevěný kříž. Myslím na františkány. Obnovují kostely a naplňují je novým životem, tím pomáhají oživovat celou obec. Pěčí o studánku a křížovou cestu léčí celou devastovanou krajinu. A pak přijde někdo, kdo jejich práci ničí. Snad z nenávisti k církvi nebo ke křesťanství jako takovému. Snad mu vadí, že se obnovují památky, které mohou připomínat dřívější německé obyvatele. Františkáni se tím nedají otrávit. Navzdory všemu zůstávají a pokračují v práci. Jejich zakladatel František z Assisi byl prý pokorný a trpělivý. Oni pokorně a trpělivě hojí rány, kterými tuto zemi zranila minulá desetiletí, i ty, které jí z neznalosti a hlouposti zasazují dál její dnešní obyvatelé. Obdivuji se františkánům.

Čtu si další nápis, který umístili u studánky, je to citát sv. Terezie z Ávily: „Bůh je tak velký, že je hoden toho, abychom ho hledali celý život.“ I toto je výraz pokory a trpělivosti. Jestliže je naším cílem celoživotní hledání Boha,

přiznáváme tím, že nevíme, neznáme, nejsme si jisti, ale tušíme, že hledání má smysl, že to stojí za to.

Je rozhodnuto, připojím se k hledání, ke kterému zve svatá Terezie i františkáni. A cestou do Říma se zastavím v Assisi, abych pozdravil svatého Františka, který má tak sympatické následovníky.

Zdeněk Susa

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 2. 6. 2016 v 19:00

- Informace ze synodu a seniorátu: D. Heller, J. Mašek
 - 2. zasedání 34. synodu - mimo jiné: pravidla a 2 výzvy grantového systému pro diakonické a rozvojové projekty, nový evangelický zpěvník po obsahové stránce hotov, řešení bydlení kazatelů (bude nutno uzavřít nájemní smlouvy), situace v ústeckém seniorátu
 - setkání kurátorů pražského seniorátu – statistický přehled hospodaření sborů
- Náměty členů sboru na změny bohoslužebného pořádku: instrumentální doprovod některého z kol VP – zkusíme
- Středisko Diakonie Praha a charitativní akce našeho sboru
 - bazar: schváleno, že máme zájem o konání bazaru i v dalších letech
 - staršovstvo na podzimní schůzi projedná, kam budeme směřovat výtěžky z budoucích charitativních projektů našeho sboru. Je nutno zohlednit, že (i) jsme partnerským sborem střediska Diakonie Praha, (ii) seniorátní výbor pražského seniorátu zvažuje doporučení pražským sborům, aby převzaly patronát nad konkrétními potřebnými sbory např. ústeckého sen.
- Finanční záležitosti - T. Černoorský:
 - koncert Pavla Šporcla vynesl Kč 65.020,-- výtěžek z bazaru Kč 20.000,-- pošleme na účet střediska Diakonie Praha
 - na svatodušní neděli sbírka pro Diakonii: 3.350,-- Kč, sbírka na JJ celkem 48.665,-- Kč
 - přispěvatelům na školné dětem v Kongu připomenuto, aby pokud možno zaplatili do prázdnin
 - křesťanská služba: příspěvek sboru našim seniorům na celocírkevní rekreační akce se bude řešit za podmínek stanovených na dubnové schůzi, v příštím roce bude potřeba přihlašovat se s vědomím staršovstva.
- Hospodářské záležitosti – trvajících úkolů

- v létě proběhne mj. oprava stěn v místnosti nedělní školy a položení dlažby od vchodu do sálu modlitebny až po varhany, dodělávky v suterénu (lišty, rohy točitých schodů, ..)
- je vyhlášen generální úklid sborových prostor
- po jednání na UCK lze očekávat výměnu vložky u zámku domovních dveří. Zřízení domovní úklidové komory a přemístění uzávěru vody z prostor našeho sboru bude v plánu na příští rok.
- Z došlé pošty a různé
 - výzva D. Drápala (Generace 21) k pomoci 3 rodinám (bydlení, práce, osobní patronát) s doporučením seniora R. Mazura
 - na podzim u nás na setkání sborových sester, výstava fotografií K. Cudlína – obojí schváleno
 - varhany se budou uzamykat - br. Černohorský zajistí klíče

Boleslavský nález a tuchoměřický sbor Jednoty bratrské

Letos v létě uplyne deset let od nálezu, který má nemalý význam pro poznání života a fungování bratrských sborů v předbělohorském období. Jde o archiv Matouše Konečného, posledního mladoboleslavského biskupa Jednoty bratrské. Ten po bělohorské porážce uložil písemnosti sboru do dvou bedniček, jež ukryl do zásypu klenby pod podlahou bratrského sídla v bývalém minoritském konventu „na Karmeli“. Sám se pak s dalšími členy sboru uchýlil na bezpečnější místo v Brandýse n. Orl., snad v dobré víře, že se časem do Boleslavi vrátí.

Bedničky v úkrytu bez úhony přečkaly téměř čtyři staletí a byly nalezeny v srpnu 2006 při rekonstrukci budovy. Na jednom z našich Setkání s hostem nám tehdy o nálezu referoval dr. Jiří Just. Dokumenty jsou dnes uloženy v Muzeu Mladoboleslava.

Připomeňme si, o co jde. Velkou část listin tvoří korespondence. Jde o dopisy, které si Matouš Konečný vyměňoval s jinými biskupy a kazateli Jednoty v Čechách i na Moravě, ale také s osobnostmi mimo církev. Z nich se dozvídáme mnohé o běžném životě Jednoty, o problémech, které jednotlivé sbory musely řešit i leccos z osobního života respondentů. Další skupinu dopisů tvoří korespondence s bratrskými studenty na zahraničních učilištích, kam Jednota vysílala své mladé adepty kněžství, a rovněž s jejich učiteli. Studium v cizině mělo budoucím kazatelům poskytnout hlubší znalosti a širší rozhled. Vysílající biskupové přitom průběžně sledovali průběh studia,

o kterém je studenti museli pravidelně informovat. Nadto, Jednota v mnoha případech poskytla svým mladíkům na pobyt v cizině stipendium; v tom případě museli každoročně také podávat vyúčtování, na co poskytnuté prostředky použili. Jen na okraj poznamenejme, že jedním ze studentů podchycených v boleslavském archivu je i Jan Amos Komenský. Studenti podporovaní z Mladé Boleslavi se vzdělávali hlavně na gymnáziích v Brémách a Bytomi a na universitách v Marburgu a Herbornu.

Část této korespondence již byla zpracována a vyšla tiskem (Archiv Matouše Konečného, Svazek I, *Kněžská korespondence Jednoty bratrské z českých diecézí z let 1610-1618*, ed. Jiří Just; Svazek II, Studium a korespondence kněžského dorostu Jednoty bratrské v letech 1610-1618, ed. Markéta Růčková), zbytek na zpracování teprve čeká.

Další část dochovaných dokumentů představuje věcná agenda boleslavského sboru, případně dalších sborů, jež spadaly pod pravomoc mladoboleslavského biskupa. Nejprve se zastavme u tzv. itineráře vlastního boleslavského sboru. Ten totiž vypovídá o tom, jak sbory Jednoty bratrské (zřejmě nešlo jen o Mladou Boleslav) fungovaly. Jednota totiž neměla farní sbory v dnešním slova smyslu. V centru boleslavského sboru na Karmeli byla soustředěna skupina bratří a sester, kteří byli pověřeni duchovní i praktickou správou sboru, kteří se zde společně vzdělávali, vyučovali mládež, dohlíželi na život sboru a sloužili ostatním členům sboru slovem a svátostmi. Kázalo se přitom ve městě a v řadě obcí v jeho okolí. A zmíněný itinerář nám říká, a to pro každou jednotlivou neděli, kde kdo z karmelských bratří sloužil. Což nám dnes dává podrobný obrázek o rozsahu tehdejší boleslavské diaspory a významu jednotlivých místních center.

Neméně zajímavé, zejména z místního pohledu, jsou rejstříky, tedy seznamy členů boleslavského i dalších sborů. Nás z Dejvic budou logicky nejvíce zajímat sbory pražský a tuchoměřický, pro něž již důkladně zpracované rejstříky vyšly tiskem (Olga Fejtová, *Jednota bratrská v Městech pražských v době předbělohorské a rejstřík členů pražského sboru*, Praha 2014).

Nejprve několik slov o tuchoměřickém sboru. V polovině 16. století sice Bratří v Praze, zejména na Novém Městě, měli několik skupinek svých stoupenců, ale i při postupném otevírání se Jednoty dalším vrstvám společnosti (měšťané a šlechta) u nich stále přetrvávala nechuť k hlavnímu městu, jež zůstávalo doménou utrakvistické církve. Hlavní střediska Jednoty ve středních Čechách tak vznikala na venkově. Nějakou dobu to byl sbor v Brandýse n. L. Po jeho potlačení po roce 1575 se hlavním středočeským

centrem staly Tuchoměřice, odkud byla řízena i práce v Praze. Prvním doloženým správcem sboru byl v té době Václav Preis, V r. 1589 se správy Tuchoměřic i Prahy ujal biskup Jan Efraim, který měl k ruce dva kněží, jáhna a sedm učedníků, ti všichni se podíleli na duchovní péči o rozsáhlou diasporu sboru. Když se Efraim v r. 1596 přestěhoval do Mladé Boleslavi, jeho nástupcem se stal výše jmenovaný Matouš Konečný. Ten zde v roce 1607 zpracoval rejstříky členů jak pro vlastní tuchoměřický sbor, tak pro rozrůstající se pražské společenství.

Zatímco venkovských členů bylo v té době 155, městský rejstřík zaznamenal přes 400 osob, což ale nezahrnuje asi 50 členů „německojazyčného pražského bratrského sboru.“ Šlo o cizince, kteří by se doma hlásili ke kalvinistickým sborům, ale v Praze se přikláněli k Bratrům. Pražský sbor tak v této době představoval asi 1% pražského obyvatelstva (pro srovnání: katolíků byly asi 4%) a postupně, zejména po Rudolfově Majestátu, se osamostatňoval. Po r. 1609 užíval Betlémskou kapli a školu v přílehlé Nazaretské koleji a „cizojazyčný sbor“ si pro svou potřebu r. 1616 přestavěl kostel sv. Šimona a Judy na Starém Městě. Český bratrský sbor nadto v r. 1620 nakrátko získal také kostel sv. Salvátora v Klementinu.

Vraťme se ale k rejstříkům, které si biskup Matouš Konečný sebou odvezl do Boleslavi. Z nich vidíme, jaký byl rozsah vlastního tuchoměřického sboru i kazatelských služeb. Tedy, v Tuchoměřicích a pokud možno ve Středoklukách se kázalo každou neděli, taktéž v Praze, kam bývali vysílání dva nebo i tři kazatelé. V Odoleně Vodě, Bášti a Větrušicích (pozůstatek brandýského sboru) bylo plánováno kázání na každou druhou neděli. Jednou za 3 týdny byly vedeny bohoslužby v Nelahozevsi a také na druhé straně Prahy, v Dubči, Radonicích a Dobřejovicích, a méně často na několika dalších místech,

Lze shrnout, že evangelická (potažmo bratrská) tradice v Praze a okolí z předbělohorské doby je mnohem bohatší, než je všeobecně známo, a rozhodně není spojena pouze s dobře známou stavbou Salvátorského chrámu. Tuchoměřice, jedno ze sídel biskupů Jednoty, leží na území našeho sboru. Připomínejme si to a buďme na to hrdí.

S poděkováním dr. Pavlu Sosnovcovi z mladoboleslavského muzea za zpřístupnění archiválií.

Jan Mašek

Ohlédnutí za Jeronýmem

Bůh však vykoupil duši mou, aby nešla do jámy, a život můj, aby světlo spatřoval. (Job 33,28)

Tento verš z biblické knihy Job je heslem vylosovaným Jednotou bratrskou pro dnešní den.

Pravděpodobně to nebyl Jeronýmův křestní verš, ale docela dobře by být mohl. Jeroným totiž žil z takovéto víry. Moje duše, můj život je vykoupen. Nemusím se o něj strachovat.

Dítě štěstěny, které žije beze strachu, si můžeme povzdechnout. Ne dítě štěstěny, ale dítě, člověk víry.

Zastavím se u několika Jeronýmových životních etap a budu spolu s vámi přemýšlet nad tím, čím jsou důležité i pro nás.

Vezmu to víceméně chronologicky.

1. Nevíme přesně, kdy se Jeroným narodil. Bylo to někdy mezi lety 1378-1380. Někde na Novém Městě Pražském. Vychodil školu a na několika evropských univerzitách získal titul mistra. Toužil po vědění, měl rád filosofii, promýšlel argumenty, vášnivě diskutoval, obhajoval své názory. Nebál se hledat pravdu, která není na první pohled zřejmá. Obhazuje „hledání perel v blátě“. Snaží se těžko pochopitelné věci názorně vysvětlit. Když pomocí každodenních skutečností vysvětluje náboženský pojem svaté Trojice, narazí na odpor. (Jeronýmův štít víry) Nemůže se přece míchat svaté a světské!

„Evropan a vzdělanec“ stojí napsáno na pozvánkách na dnešní den. Na začátku 15. století toho procestoval hodně. Studoval a působil v Oxfordu, Paříži, Kolíně nad Rýnem, Heidelbergu. Navštívil svatou zemi. Byl na univerzitě v Budíně, zatkli ho ve Vídni, ale utekl odtud na Moravu. Odjel do Krakova, pak dál na východ do Litvy... V tomto ohledu dnešní člověk. Studuje po světě, cestuje, nebojí se neznámého, ciziny. V Anglii opisuje Viklefovy spisy. Aby domů přivezl něco cenného.

Pro nás: je dobré cestovat, poznávat, studovat. Nesedět doma za pecí. Nebát se jinakosti, lidé odjinud nás obohatí. Je dobré tříbit své názory v diskusi.

A ještě – snažme se i v církvi a v kostele být srozumitelní. Mezi svatým a světským nemusí být zeď.

2. Jeroným byl křesťan. (Jako skoro všichni tehdejší obyvatelé Evropy.) Měl rád Pána Boha, znal Bibli, žil ji. Svě filosofické přednášky samozřejmě prokládal

biblickými citáty, odkazy, příběhy (byť nebyl teolog ani kněz).

Před svojí obhajobou v Kostnici se modlí. Kritizuje církev, ale lidi vyzývá: Buďte křesťané. Modlitba je svobodná, nikdo, ani církev ji nesvazuje.

Pro nás: je dobré, když víra není jen věcí nedělní, kostelovou, sváteční. Je dobré znát Bibli, mít příběhy „v sobě“. Když budu mít zažitou tu větu o Bohu, který vykoupil mou duši, aby nešla do jámy... nebudu se té nastražené jámy tolik bát.

3. Jeronýmovi jde o církev. Kdyby mu byla lhostejná, tak by ji asi nekritizoval. V Oxfordu se seznámil se spisy Jana Viklefa, který byl k církvi hodně kritický. Jeroným nepřijímal z Viklefa vše, ale říkal, že v jeho učení je třeba hledat „zlatou žílu“.

Pravá církev není ta, kterou tady vidíme, říká Jeroným, její papežové, kněží, majetek, praktiky prodeje odpustků atd. Pravá církev je u Pána Boha, je neviditelná. Jejím obrazem nejnějnějším byla církev prvotní: chudá, pronásledovaná, nezajištěná. V tomto pak na Husa, Jeronýma a Jakoubka ze Stříbra navazovala světová reformace. Navazování na Viklefa a kritika církve je asi hlavní Jeronýmovo kacírství.

Pro nás - otázka: záleží nám na církvi? Přemýšlíme, jaká je a jaká by měla být? Modlíme se za ni? Snažíme se nejen kritizovat, ale i budovat?

Nejen církev, ale i my jako jednotlivci máme být odrazem a obrazem Božím. Co zobrazujeme, zrcadlíme?

4. Jaký je Jeroným člověk? Hodně mluví, je oblíbený, zábavný, má rád humor a vtip. Je chytrý a vzdělaný. Nebojí se. Dokáže strhnout dav. Má citlivé svědomí. Je věrným přítelem. Kvůli Husovi odejde do Kostnice, tam neohroženě volá po jeho ochraně. Je politik, osoba veřejně činná. Díky svému vzdělání a výřečnosti se dostane k nejvyšším politikům. Dokáže se rozčilit, je buřič (ta třetí charakteristika na pozvánce). V roce 1412 ho rozčílil prodej odpustků (který je o 100 let později „spouštěčem“ Lutherovy reformace v Německu). S přáteli uspořádají alegorický průvod městem, který prodej odpustků zesměšňuje, vyvolají velkou odpustkovou bouři.

Pro nás: Jeroným nesedí doma a nenadáva u televize, ale jde a své schopnosti, nápady, sílu, nakonec i život dá ve prospěch společnosti, dobré věci, pravdy. Jde s kůží na trh. Je bouřlivák, neklidná duše, ale myslím, že i v jeho buřičství ho posiluje víra, že díky Bohu bude „spatřovat světlo“, světlo věčné, naději. Jeho vlastní život na této zemi pro něj není nejvyšší hodnotou. To je výzva.

5. Jeroným ve vězení. Strávil tam rok, v podmínkách velmi krutých. Zpočátku měl ruce a nohy přikovány k sobě. Po upálení Mistra Jana Husa ho někteří představitelé koncilu chtějí obrátit na pravou víru – obrácený kacíř by byl cennější než další upálený kacíř. Nad Jeronýmem zvítězí strach z ohně a touha po životě, po svobodě. Odvolá. Na konci září 1415 vyzná pravou katolickou víru a proklíná Viklefovy a Husovy bludy.

Pro nás: Jeroným je člověk z masa a kostí. Podlehne slabosti, strachu. Svou lidskostí je nám blízký. I Petr, učedník Ježíšův, zapřel. Neodsuzujme druhé, kteří nevydrží nátlak, zradí, utečou, zapřou... Když sami zradíme, máme naději, že je cesta zpět.

6. Jaro 1416, soud v Kostnici. Jeroným se odvážně hlásí k Husovi a Viklefovi. I když nesdílí všechny jejich postoje, je věrný jejich odkazu. Odvolání vidí jako svou největší chybu. Lituje, že „zbaběle lpěl na životě“. Jidáš zradil a cestu zpátky nenašel. Apoštol Petr a Jeroným ano.

Pro nás: pokání je možné. Otevírá cestu zpět, byť v případě Jeronýma je to cesta na hranici, je to cesta pravdy, cesta pravá. Jeroným není dítě štěstěny, ale dítě pevné víry.

7. 30. května 1416. Jeroným je veden na místo, kde 6. července 1415 skončil Jan Hus. Cestou Jeroným zpívá. Z jeho úst je slyšet vyznání víry. I tady ho víra drží.

Foto k článku: J. Hlavsa

Nezachrání mu život pozemský, ale Jeroným věří a vyznává, že jeho život je už vykoupen, zachráněn. Vírou vstupuje do věčnosti. Na hranici vyzve kata, aby ho zapaloval zepředu. Slovy Ježíšovými se modlí: Odevzdávám svého ducha Bohu. To říká latinsky. Poslední slova jsou v češtině: Bože, odpusť mé hříchy.

Pro nás: víra může člověka držet až do konce. Když se budeme učit odevzdávat Bohu každý den, bude pro nás snazší odevzdat mu i ten den poslední.

Pane Bože, děkujeme za Tvé svědky, za lidi přímé a odvážné. Tobě, Bože, odevzdáváme svou duši, zachovej ji při životě, dej nám žít ve víře, že naše budoucnost je dobrá, protože je s Tebou.

Lenka Ridzoňová

Prázdninová jubilanti

Milena FRYNTOVÁ 92 let
Jan DUS 85 let

Bohumila HACHOVÁ 91 let
Libuše ŠIMONOVÁ 85 let
Jiřina NEKVASILOVÁ 80 let
Jitka VENDLOVÁ 75 let
Michal MICHOVSKÝ 70 let

Přejeme, aby jim Pán Bůh žehnal a byl jim milostiv.

Vzpomínka na bratra Hrabáka

Hrabákovy jsem znala od dětství, nejen z kostela. Naše rodiny se vzájemně navštěvovaly.

Nejvíce jsme chodili k Hrabákům v době našeho dospívání. V ulici Pod Vyhlídkou jsme prošli jejich vilou do útulného malého podkroví. Tam bylo vždy příjemně. Kromě jiného jsme dostali kafičko a něco dobrého k němu. Často jsme poslouchali vážnou hudbu z gramofonových desek a my holky (já a moje dvě sestry = „holčičky Jasných“) spolu s paní Hrabákovou jsme pletly z vlny koupené většinou v Písku (odtud p. Hrabák pocházel). Několikrát byli Hrabákovy u nás na chalupě a my u nich na chatě.

Po maturitě jsem rok pracovala ve Fyzikálním ústavu u bratra Nadrchala v Cukrovarnické ulici. Chodila jsem z Hanspaulky pěšky právě okolo Hrabáků. Tak jsem často po práci zašla k Hrabákům na návštěvu.

A v době mých vysokoškolských studií jsem někdy zavítala za p. Hrabákem na elektrotechnickou fakultu ČVUT, kde pracoval. Navštěvovaly ho i moje sestry, ale to už jsme většinou chodily každá sama. P. Hrabák mě vždy radostně vítal, uvařil kafe, připravil sušenky a povídali jsme si o životě. P. Hrabák mě vždy povzbudil dobrým slovem.

Po letech, když jsme měli velké děti, jsme navštěvovali Hrabákovy s Danem napřed Pod Vyhlídkou, pak na Barrandově, kam se Hrabákovy přestěhovali v důchodovém věku, a nakonec v Domově důchodců na Chodově.

U nás se traduje tato veselá příhoda:

Když jednou jeli Hrabákovy z naší chalupy, potřebovali se dostat z Vysočiny na dálnici. P. Hrabák předjel nákladní auto a vzápětí spatřil ceduli dálnice se

šipkou vpravo. Tudíž odbočil doprava. A pak si hned uvědomil, že mohl počkat, nemusel s velkým úsilím předjíždět nákladní auto a hrozně si nadával, co si o něm pomyslí řidič toho nákladního auta.

Od té doby tomuto místu na Vysočině říkáme Hrabákova křižovatka.

Budu vždy ráda vzpomínat na to, co jsem s Hrabákovými prožila. Bohu díky.

Ivana Hellerová

Vzpomínka na pana Doc. Ing. Jaroslava Hrabáka, CSc., bývalého pracovníka katedry měření, který zemřel 6. května 2016 ve věku 92 let

Pan docent Hrabák se významně zasloužil o rozvoj měřicí techniky, zejména v oblasti magnetických měření. Po studiu na reálném gymnáziu v Písku absolvoval elektrotechnickou fakultu ČVUT v Praze, kde promoval v roce 1949. Svou profesní dráhu začal ve vývojovém oddělení podniku Tesla Praha a později ve Výzkumném ústavu A. S. Popova, kde se věnoval vývoji magnetických záznamových prvků. V únoru 1965 nastoupil na katedře teoretické elektrotechniky a měření, kterou vedl prof. Zdeněk Trnka. Zde společně s Ing. Dufkem zajišťoval výuku i výzkum v oblasti měření magnetických veličin. Postupně po vzniku katedry měření v roce 1971 se jim podařilo vybudovat tým, který v této oblasti dosáhl (a stále dosahuje) vynikajících výsledků na světové úrovni. Jedná se např. o komparátory stejnosměrných, popř. střídavých proudů používané na úrovni státních etalonů, vysoce citlivé feromagnetické (flux-gate) sondy pro měření slabých magnetických polí, elektronické integrátory pro magnetická měření apod. Řadu let přednášel pan doc. Hrabák předmět „Elektrická měření“ studentům oboru Silnoproudá elektrotechnika a předmět „Magnetické prvky a měření“ v oboru Technická kybernetika. Je spoluautorem několika skript a knihy „Magnetická měření“.

V roce 1968 získal pan doc. Hrabák vědeckou hodnost CSc. a v únoru 1977 obhájil habilitační práci, ve které se zabýval měřením parametrů otevřených vzorků magnetických materiálů.

Během svého pedagogického působení vychoval pan doc. Hrabák jako vedoucí diplomových prací řadu inženýrů a jako školitel vedl disertační práce studentů. Mezi jeho úspěšné doktorandy patří i prof. Ripka, současný děkan elektrotechnické fakulty ČVUT v Praze. Všichni „jeho“ studenti na něj vzpomínají jako na respektovaného učitele – odborníka ochotného vždy poradit, pomoci, stále se učit něco nového a předávat to svým studentům.

U spolupracovníků byl pan doc. Hrabák velmi oblíben a vážen nejen pro své vědomosti a pracovní výsledky, ale zejména korektnost v jednání a možnost se

s ním kdykoli poradit, a to nejen v odborných otázkách, ale i v ryze osobních záležitostech. I po odchodu do důchodu často navštěvoval katedru, byl oponentem závěrečných prací, učebnic a skript a také byl aktivním členem spolku Elektra.

Pro každého z nás je důležité, koho v životě potkáme. Je to nejenom v životě soukromém, ale i v životě profesním. Já jsem měl to štěstí, že jsem ve své profesi potkal pana docenta Hrabáka a mohl s ním spolupracovat 20 let. Setkali jsme se v roce 1965 na katedře teoretické elektrotechniky pražské elektrotechnické fakulty. Od té doby až do odchodu do důchodu v roce 1989 byl jedním z mých učitelů, kolegů a nejbližších přátel. Pokud bych měl krátce povědět, co nás profesně spojovalo, pak to byla „práce s hmotou“ jak říkával pan Hrabák. Bavilo nás vyvíjet a realizovat přístroje, které nebylo v té době možné koupit. Tady uplatnil pan docent Hrabák svou dlouholetou praxi v konstrukci a designu přístrojů a jeho návrhy byly nejlepší, takže po nějaké době byl našim „dvorním designerem“. Jeho jemný sarkasmus mírnil ožehavé situace, a když jsme se nemohli dohodnout na řešení říkával: Nespíchat, víte, že já chápu pomalu, ale zato těžko. Pokud někdo ze studentů přinesl výsledky, které se zásadně lišily od reality, dostalo se mu rozhrěšení: Pokud by výsledky vašeho měření a výpočtů byly správné, máte velkou šanci na Nobelovu cenu.

V panu docentu Hrabákovi ztrácíme nejen kolegu a respektovaného učitele, ale zejména po všech stránkách váženého a dobrého člověka, kterého jsme měli všichni rádi. Závěrem bych chtěl vyjádřit jménem kolegů a celé řady studentů dík za vše, co jsme se od pana docenta Hrabáka naučili.

Čest jeho památce!

Bývalí kolegové z katedry měření

Historické okénko

Vzpomínky na setkávání dejvické mládeže s německými bratry a sestrami v šedesátých letech minulého století

První takové setkání v zimě 1963 pro mě vyvrcholilo asi po čtvrt roce, když mi jeden německý student bohosloví, se kterým jsem si začal dopisovat - posléze jsme se seznámili i se svými rodinami a naposledy jsme se sešli na nedávném Kirchentagu v Hamburku, tenkrát koncem jara napsal, abych si obstaral řecké vízum, že jedou tři bohoslovci po Pavlových misijních stopách, mají ještě jedno místo v brouku (VW), a za měsíc se pro mě staví. Hm... jistěže jsem nejel.

Proč to uvádím? Ti bohoslovci, spolu s jinými, byli na schůzce naší mládeže

několik měsíců před tím. Dovezli nám silonky, zřejmě punčocháče, ale hlavně košile, žvýkačky, zřejmě Milku, kakao, myslím, že i nějaký ten Spiegel (německé naše dnešní Echo 24), ale hlavně jsme kecali. O všem. Především, že tenkrát jsme takovou kvalitu jako Spiegel neměli, byly tu sice Literárky, rodil se Reportér, rýsovala se Tvář, Plamen či Světová literatura, ale již tenkrát jsem si uvědomoval, že to stále bylo v reformním duchu zpravidla těch zřejmě již natrvalo pomýlených intelektuálů. Avšak! Byla tu i Křesťanská revue, Český bratr, Kostnické jiskry byt' s dobovými mouchami, ale tyto časopisy - tenkrát jednou povedeně, někdy však žel i popleteně, ale tak už to chodí, ale každopádně v hluboké víře, psaly o slovu Božím a lidu, který se kolem Slova shromažďoval. S německými hosty jsme hovořili i o tom, jak se my, evangelická mládež, pravidelně scházíme - byli jsme společně i na výletech - i tomu se oni dost podivovali, oni tam prý, při schůzkách mládeže, až tak zaplněné sborové místnosti neměli, zprvu si mysleli, že mnozí z nás dorazili kvůli nim. A jen kroutili hlavami, když jsme naprosto přirozeně pronesli, že to je naše běžná účast. Ostatně se mohli přesvědčit v deníku naší mládeže, do kterého jsme podpisy týden co týden stvrzovali svou účast, a ten ležel na stole k nahlédnutí a oni v něm i zalistovali. (Doufám, že tomu je tak i dnes). Ale při tom rozhovoru jsme si mohli užít i legrace: oni - ale to byly již i jiné německé skupiny, díky širokému duchovnímu rozmachu faráře Jana Čapka se jich v Dejvicích v 60. letech vystříдалo nemálo, jen namátkou vzpomínám na skupiny z Mnichova, Berlína či Kolína/R., nás přesvědčovali o nezbytnosti třídního boje, o přerozdělování výrobních prostředků, o spravedlivém sociálním uspořádání společnosti: o tom posledním dnes velice důrazně hovořila i královna Alžběta II. ve svém projevu k britskému parlamentu při zahájení jeho letošního zasedání. A my víceméně mlčeli. Jak jsem se později od svého německého přítele dozvěděl, měli nás za neinformované, nevzdělané. Naše dnešní mládež by se měla otázat, proč jsme tedy mlčeli. Jednoduchá odpověď: Byli jsme šťastni, že se můžeme scházet při slovu Božím a na modlitbách, a věřím, že i mnozí z nás si již tehdy uvědomovali, že na řešení takových otázek tenkrát ještě zdaleka nebyla dostatečně zralá doba. Nicméně i to jsme zmínili, nenašlo to však pochopení na straně našich hostů. Ano, teprve dnes pro to nastává vhodná doba - a královna Alžběta to velice patřičně vystihla a to téma předložila své vládě. Jistě, ta témata jí přirozeně předestřel britský premiér. Věřím, že známe perfektní aktuální divadelní inscenaci jedinečné hry Audience u královně. Pak není nač se ptát. O vynikajícím výkonu paní Ivy Janžurové nemluvě.

O rozhovorech s německými sduženci jsem začal intenzivněji přemýšlet po západoberlínském 2. červnu 1967. A i v důsledku zvažování všech událostí ve světle našich hovorů, jsem na podzim 1967 ve velké posluchárně FFUK

vehementně tleskal vedoucímu katedry germanistiky na FFUK prof. Eduardu Goldstückerovi, který měl za sebou již kafkovskou Liblickou konferenci z roku 1963, a především letní sjezd čl. spisovatelů, kdy se skutečně hnuly naše politické ledy. V té posluchárně, nezvykle zaplněné do posledního místa, se my studentíci sešli k poradě, jak se postavit k neúměrnému policejnímu zákroku oddílů Veřejné bezpečnosti vůči protestům studentů ČVUT, kterým v době finišování před podzimními státnicemi na strahovských kolejích vypínali elektřinu - upřímně řečeno na tu dobu nic neobvyklého. Ovšem protože tehdy na Hradě právě probíhalo zasedání UV KSČ na téma jak naložit s obrodným procesem, a ve hře byly i kádrové změny přímo na vrcholu komunistické nomenklatury - nakonec to v novém roce postihlo Alexandra Dubčeka, tak komunistické bezpečnostní orgány rozhodly, studentský pochod ze Strahova Nerudovkou na Staroměstské náměstí tradičně rozehnat. Proto to následně shromáždění i na FFUK, kdy členové fakultní rady ČSM navrhovali demonstraci všech pražských vysokoškoláků někde v centru Prahy. Profesor Goldstücker tehdy pronesl významná slova, kterými to fanfaronské snažení mnoha dodnes pomýlených akademiků smetl se stolu: „Studenti, jste si vědomi své síly, ale musíte si uvědomit, že v dnešní době je v Československu v politickém zápolení více sil, a záleží jen na taktice, která síla zvítězí.“ To jsme si mnozí oddechli... Ale pozor, ne strachem! Jsem si jist, že těmi slovy i Goldstücker reflektoval onen západoberlínský 2. červen 1967. A jsem si jist, že i dnes se v naší zemi najdou politici, pamětliví té hrůzy a i oni, majíce ji na paměti, řídí svá politická rozhodování.

To v SRN, tehdejší NSR, na oficiální státní návštěvě dlel íránský šáh Réza Pahlaví s chotí. Tenkrát on disponoval, jak Němci tehdy ještě psali, perskou ropou. Pro Němce byl Írán ještě Persií, i když jsme se již důsledně učili der Iran. Pozor, je tam člen r. m.! Již od počátků 20. století se i perští šáhové snažili zemi sekularizovat a zavádět pokročilý evropský pořádek. Pak tam došlo k řadě pučů a převratů a ve 40. letech íránský trůn po svém otci zdědil šáh Réza Pahlaví, absolvent švýcarské internátní školy, který u vědomí politického chaosu v zemi a státoprávní ignorance jejího obyvatelstva, i přes svou demokratickou kvalifikaci, vládl despoticky, i když i on svou zemi pozvolna vedl k západoevropské demokracii s významným příklonem k USA. V Íránu tehdy měly své zájmy jak Velká Británie, tak SSSR - i proto se první spojenecká konference za 2. sv. v. konala v Teheránu, a zvláště silně se však prosazoval vliv SSSR. Zřejmě právě proto vůči Íránu nedošlo k žádné mezinárodní intervenci – i když by si na Pahlavího politice kterákoliv strana velice ráda smlsla. I v tehdejší ČSSR byl šáh Pahlaví uvítán se vši pompou. Dejvičtí školáci i jemu mávali na

počest na tehdejší Lenince (Evropská). A slavnostně a s pompou byl vítán počátkem června 1967 i v SRN.

Ovšem: v polovině 60. let se, i pod vlivem vietnamské války, bezmezně neomarxisticky radikalizovalo německé studentské hnutí. To podhoubí tu již bylo, viz témata, která naši hosté při svých návštěvách nastolovali. Bylo to ale doslova legrační: oni z kapitalistické země, nám, kteří jsme žili v zemi, kde se uplatňovaly ony marxistické floskule, vozili „dárečky“, o kterých nám se tehdy mohlo jen zdát!

A k prvnímu radikálnímu protestu německého studentského hnutí došlo právě při šáhově státní návštěvě v Západním Berlíně. Ten toho 2. června 1967 večer s chotí navštívil představení v západoberlínské Německé opeře. Spolu se svou manželkou vykonal oficiální akt návštěvy již kolem poledne na Schönebergské radnici, před níž však již v to poledne došlo k vážným konfrontacím radikalizujícího se neomarxistického studentského hnutí s „objednanými a placenými“ stoupenci šáha. Ti západoberlínské studenty údajně ohrožovali železnými i dřevěným tyčemi – i za přítomnosti západoberlínské policie. Radikální skupina v udávaném počtu 800 studentů se sešla i večer před Německou operou. Šáhova perská gerila tam také byla přítomná. Za násilných potyček obou skupin vešel šáh se svou chotí do opery a sotva za nimi zapadly brány budovy, mikrofonem se rozneslo klamné hlášení, že v davu byl zabit jeden z policistů. Tu bez jakéhokoliv varování policie na studenty zaútočila a v několika minutách došlo k řadě vážných poranění. Z nastalé vřavy se snažil dostat i student germanistiky a aktivní člen univerzitní evangelické mládeže Benno Ohnesorg. Nicméně ještě se pokusil na zemi ležícího kamaráda postavit na nohy, aby ho odvedl s sebou. V tu chvíli však byl poraněn policejním výstřelem zezadu, a i když byl vzápětí převezen do nemocnice, tam svému zranění podlehl. Až šetření po převratu 1989 odhalila, že policista, který na Benna Ohnesorga vystřelil, byl agent Stasi, komunistickým režimem v NDR infiltrovaný do západoberlínské policie. Po představení byl Réza Pahlaví informován, k čemu došlo, představitelé města se mu omlouvali za ty události, ten však jen lakonicky odpověděl, že v Íránu je taková násilná smrt na denním pořádku. - Já si však dodnes pamatuji, že i jednoho z mládenců berlínské evangelické mládeže, která v těch dobách byla v našem dejvickém sdružení na návštěvě, jeho přátelé oslovovali Benno...

Šáh Réza Pahlaví nebyl jednoduchá osobnost... Zaváděl významné íránské státní vazby i na západoněmecký průmyslový a obchodní svět – ale i soukromé! vědělo se o jeho pohádkových amerických kontech. Usiloval však, ekonomicky

i civilizačně, o nastolení západní politické kultury v zemi. A to mu zlomilo vaz. Podcenil opoziční, především fundamentalistické náboženské síly své země! Jeho proamerické postoje - i to byl důvod západoberlínské protišáhovské demonstrace ! a snaha o sekularizaci, pro níž však íránská společnost nebyla tehdy ještě zralá, navodily další z řady pučů v zemi a Réza Pahlaví musel uprchnout do exilu - tedy vlastním Boeingem 707, který sám pilotoval, i se svou početnou rodinou odlétl do USA. I když Pahlaví byl diktátor a odpor vůči sobě likvidoval násilím, do své země vnášel nový duch, který však naprosto vymizel po jeho svržení ajatolláhem Chomejmím, a země posléze upadla do politického i duchovního teroru, který víceméně přetrvává do dnešních dnů, a jak víme, představuje vážné nebezpečí pro mezinárodní společenství. Pamětníci si vzpomenou, jak občané USA působící v Íránu (především na velvyslanectví) byli vystaveni pronásledování, a my u Hlasu Ameriky bez dechu a se zařatými palci naslouchali zprávám, jak probíhá vojenská mise zvláštních oddílů vojsk USA, které ty pracovníky velvyslanectví USA měly osvobodit.

Uvádí se, že právě ty berlínské události představovaly zelenou pro revoluční radikalizaci neomarxistického německého a vůbec západoevropského studentstva, „osmašedesátník“. Jedná se o účastníky následných studentských revolucí, především té pařížské: Kdo viděl medailónek Olgy Sommerové o Martě Kubišové, jistě si všiml hrozivých revolučních záběrů z Paříže - ostrá střelba, barikády, bojové manévry tanků, davy, bojující davy v ulicích apod., když tam v pařížské Olympii na jaře 1968 Marta Kubišová hostovala. Dokonce i jedna mimořádně nebezpečná německá levicová teroristická banda ze 70. let nesla označení „Hnutí 2. června“. Ta pařížská studentská revoluce se odehrávala na jaře 1968, kdy my tu usilovali o vymanění se z Říše zla - SSSR, a tam ti revolucionáři, kteří si, v nemalé míře, za svou pravdou stojí až do dnešních dnů a v tom duchu dodnes, i u nás, školí své stoupence, tehdy usilovali o rozšíření té Říše zla až po Atlantik!

Letošní vládní prohlášení britské vlády, přednesené královnou, ve mně zanechalo hluboký dojem. Pocítil jsem z něho van ducha - ducha který se, jak věřím, nese po celou dobu lidstva. Ale lidstvo dosud ne dostatečně důvěřovalo božímu zaslíbení o vylití ducha i na tělo člověka, a svou představu o dni či věku Hospodinova ducha (Joel 3,1 ČEP) prosazovalo a mnohdy i nadále prosazuje pouze svévolně jen zlovolným násilím, nenávistným pomlouváním, sudičstvím, či i přestupováním zákona.

Marek Světlík
18. května 2016

Hledání času ve Hvozdnici

Sobota 11. června, na Hlavním nádraží se scházejí děti z dejvického a střešovického sboru. Seznamují se, nasedají do vlaku. Po cestě se k nim přidává ještě jedno děvčátko, Momo. Vystoupilo z knížky Michaela Ende Děvčátko Momo a ukradený čas. Bude nás provázet až do neděle.

Vlak jede do Bojova, dál musíme po svých. Cestou od vlaku pro záhadné děvčátko stavíme domečky. Pak už dojdeme do Hvozdnice. V podkroví zdejšího sborového domu je příjemný prostor na přespání. Kolem domu je zahrada s hřištěm na míčové hry a velké pískoviště s klouzačkou. Už cestou většina dětí odložila boty a bosé nohy se v pískovišti krásně obalují pískem.

K obědu máme jídlo zvané kašpárek, bramborovou kaši (s kukuřicí) a párek.

Po obědě pokračuje příběh o děvčátku Momo. Dvě družstva v lese hledají čas. Na vyznačeném území jsou rozházené vteřiny, děti se je snaží sesbírat a poskládat co nejvíce minut. Vedoucí se jim v tom snaží zabránit. Je to boj o čas, o každou vteřinu.

Podvečer patří hrám na hřišti, pak pokračujeme v příběhu, v noci děti záhadně získají bílý květ času. Nedělní dohady o tom, jak probíhala noční hra, neberou konce. Ale co je důležité, čas byl díky dětem a děvčátku Momo zachráněn. V neděli se účastníme bohoslužeb a náš čas ve Hvozdnici se krátí. Obědváme těstoviny se zeleninou, dojídáme zbylé buchty a koláče, kterými nás vybavily

maminky, balíme a odcházíme na vlak.

Cestou k vlaku strašně prší.

Náš společný čas vypršel. Tak někdy příště?

A kdo knihu Děvčátko Momo a ukradený čas neznáte, určitě si ji přečtěte. Dospělí především. Nebude to promarněný čas. Vlastně, psala jsem o ní už v minulém čísle Souterrainu.

Lenka Ridzoňová

Oděvní bazar jako výzva

Je to již 7 let. Tehdy jsem zašla za našimi faráři Hudcovými s otázkou, zda by do toho šli. Hudcovi jsou stateční, řekli ano.

Naše přítelkyně Míša Grimm, rozená Hejzlarová, dělá oděvní charitativní bazary mnoho let. Oděvy vozí z Německa, kde má mnoho přátel. Zbylé oděvy nám přenechává.

První náš bazar byl napínavý, nevěděli jsme, zda vyděláme aspoň na benzín. Každým rokem se výtěžek zvyšoval, letos to bylo téměř 100 tisíc. Navštívilo nás kolem 500 lidí. Výtěžek jsme rozdělili mezi Jičín, Libštát a Diakonii Stodůlky. Zbylé věci dostali uprchlíci v Jezové, bezdomovci v Praze a Diakonie.

Bazarová činnost je podnětná i pro život v našem sboru, lidé se zde více poznávají a sblížují. Zároveň se otevíráme lidem z ulice. Někteří lidé přicházejí několikrát, máme i stále zákazníky. Potěšilo nás, že přišla i řada maminek s dětmi.

Velké poděkování za úspěch náleží Hudcovým, mladší generaci našeho sboru, střední generaci i dříve narozným. Zvláštní poděkování zaslouží Marta Petříčková, která po celou dobu měla na starosti náročnou a únavnou práci s financemi.

Tak ještě jednou dík všem, kteří pomohli. Platí stále „Člověče přičiň se, Pán Bůh ti pomůže“.

Jana Kohoutová

Další oznámení

Zástupy za Lenku Ridzoňovou v létě:

18. - 24. 7. Pavel Pokomý, 731 314 689, 25. - 29. 7. Marta Zemánková, 737 922 950

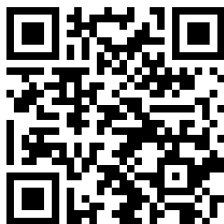
1. - 5. 8. Elen Plzáková, 776 600 650, 15. - 26. 8. Pavel Ruml, 601 580 216

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 28. 8. 2016.

Zářijové číslo vyjde 4. 9. 2016

Kalendář na červenec a srpen 2016

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	3. 7. Jakub Malý 10. 7. Lenka Ridzoňová 17. 7. Jaroslav Vetter 24. 7. Pavel Ruml 31. 7. Lenka Ridzoňová	7. 8. Zdeněk Susa 14. 8. Martin Prudký 21. 8. Pavel Ruml 28. 8. Daniel Henych 4. 9. Lenka Ridzoňová
Biblická hodina	po prázdninách	
Děti	Tábor dětí: Nedělní škola: ZŠ Suchdol Náboženství	Strměchy 31. 7. - 7. 8. po prázdninách po prázdninách po prázdninách
Mládež a dorost	po prázdninách	
x-cátníci	po prázdninách	
Naši pěvci	13. 7. v 18:30 prázdninové pozpívání	
Křesťan. služba	porada 26. 6.a 4. 9. po bohoslužbách	
Klub poznávání	po prázdninách	
Hodina pohybu	po prázdninách	
Setkání s hostem	po prázdninách	
Staršovstvo	8. 9. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	po prázdninách	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
 Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.
 Adresa redakce:
 Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
 tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz
 Adresa sboru:
 Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
 tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)
<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

Kdo usne, bude stát

Prázdninové putování nás zavedlo do Velké (Hrubé) Lhoty na Valašsku. Na kopečku, obklopen hřbitovem, jehož náhrobní kameny pokojně hledí na protější valašské stráně, stojí dřevěný toleranční kostel z roku 1783. Ten patří k nejkrásnějším, které v naší Českobratrské církvi evangelické máme.

Sem přišel roku 1875 devětadvacetiletý Jan Karafiát (mimochodem: od jeho narození uplynulo letos 170 let). Hrubolhotečtí si jej zvolili za kazatele, aniž by ho předtím slyšeli: mezi reformovanými vešel totiž Karafiát už dříve ve známost spiskem o Husovi. Na Valašsko přišel také proto, aby tu hledal klid k práci vědecké i literární. A našel. Dokonce rok po příchodu na Lhotu vydal anonymně své Broučky.

Karafiát byl známý přísností a kázní. V první řadě sám k sobě. Ale ani své ovečky nešetřil. Do kostela chodili v neděli evanjelíci ze široka z daleka, někdy i několik hodin. A Jan Karafiát (možná proto, aby jim ta cesta stála zato) kázal prý i dvě hodiny. Není divu, že občas někdo upracovaný a ušlapaný při kázání usnul. Tu přiběhl kostelník, provinilce vzbudil a ten pak musel v lavici stát...

Pán Bůh oddělil sedmý den. Můžeme odpočinout, můžeme Pána Boha chválit a děkovat mu spolu s ostatními, můžeme načerpat novou energii z nedělního setkání, sdílet se, být spolu. Navíc v Dejvicích nehrozí žádné kárné opatření, když bychom při bohoslužbách „odpočinuli až příliš“. Věřím, že i ten, kdo na Hrubé Lhotě při Karafiátově kázání ztratil nit, protože se propadl do sladkého nevědomí, načerpal v kostele posilu do dalších tvrdě odpracovávaných dní: z oslovujícího biblického čtení, z písní zpívaných ze srdce, ze společenství bratří a sester, které spojuje jeden duch.

Pane Bože, díky za tvé slovo, za sbor, za církve. Díky za sedmý den a za všechny dny našeho života.

Lydie Härtelová

Obsah čísla:

- 1-Kdo usne, bude stát | 2-Společná sborová dovolená na horách v Tyrolsku |
- 4-Sborová dovolená v Alpách očima Josefíny a Julie Susových | 5-Nsango malamau v Budapešti | 8-Středoevropské setkání křesťanů v Budapešti 2016 | 9-Tábor ve Strměchách | 11-Nové CD Našich pěvců: Dvořákovy Biblické písně pro sbor |
- 12-Lidé a zvířata | 14-Jubilanti v září | 15-Další oznámení | 16-Kalendář na září 2016

Společná sborová dovolená na horách v Tyrolsku

Cesta a ubytování

Tentokrát jsme se setkali v Tyrolsku v městečku Hochfilzen. Je to na kraji Tyrolska. Sousedí s krajem Strasbourg. Blízko je známé město St. Johan. Kousek dál je význačné horské středisko Kietzbühel.

Do městečka Hochfilzen jezdí vlak a někteří tuto možnost využili. Většina však přijela auty.

Zájezd byl dlouhou dobu pečlivě připravován mladými manželi Tichých.

Do určeného horského objektu Hochfilzen – Hof (normálně funguje jako restaurace s jednodušším ubytováním - tentokrát byl určena jen pro nás) jsme se sjížděli v sobotu 25. června a končili v sobotu 2. července 2016.

Ubytování bylo celkově pěkné. Pokoje byly s příslušenstvím a různé velikosti, podle počtu osazenstva od dvouúžkového do šestilúžkového s palandami. Věci jsme měli svoje, včetně ložního prádla.

V budově bylo k dispozici jedno místo, kde bylo možno napojit se na WiFi (pro kontakt s domovem či pracovní kontakt).

Jako u dřívějších zájezdů večere byly společné a zajišťovala je určená služba. Snídaně a obědy jsme si zajišťovali sami.

Ubytovna byla proti nádraží a téměř na konci vesnice. Nedaleko byla továrna pravděpodobně na zpracování rudy, nebo kamene s vysokým komínem. Nebyl však cítit žádný zápach, ani hluk nebyl rušivý. Komín byl takový orientační bod při rozhledu na vyhlídkách. Nedaleko také byla autobusová zastávka a konečná místních autobusů. Autobus jezdil každou hodinu a pro nás jako pro hosty kraje zadarmo. Každý dostal kartičku, která ho opravňovala po stanovenou dobu pobytu jezdit bez placení. Stačilo kartičku jen řidiči ukázat.

Je možno jen opakovat, že v Rakousku je vše praktické a promyšlené. Všude informace, vše uspořádané s větším či menším vkusem. Vlastní centra tyrolských sídel jsou poměrně malá, ale všude typické tyrolské domky rozesteté v okolí po kraji. Občas i na zdánlivě nepřístupném místě.

Sborový život

Pohybové aktivity

Snídaní si účastníci připravovali samostatně, ale jedlo se většinou ve velké hale, kde byly podlouhlé stoly a lavice. Po přípravě na túru, každý podle svého

plánu vyrazil za krásami přírody tyrolského kraje. Někteří vyrazili pěšmo, nebo popojeli místním autobusem na vzdálenější místo.

V okolí byla v provozu řada kabinkových nebo sedačkových lanovek pro ty, kteří měli zájem si užít vyhlídkových pohledů na okolní horskou krajinu.

Lze uvést na příklad:

- Jakobkreutz s novou velkou rozhlednou ve tvaru kříže. Kdo nechtěl zpět jet lanovkou mohl využít pěšího sestupu, a to strmou cestou blíže Hochfilzenu nebo povlovnější, ale dlouhou cestou dolů k autobusu.

- Waitdrink (tam rovnou prodávali zpáteční jízdenku). Nahoře kromě vyhlídky byl hlavně pro děti jakýsi druh rozsáhlého jurského parku s maketami různých praživočichů (dinosaurů, želv apod.)

- lanovkou bylo možné vyjet na Lärchfilzkogel z Fieberbrunnu. Z vrcholu byl překrásný výhled (typicky pohlednicový) na kraj kolem Hochfilzenu včetně pohledu na projíždějící a krajem se vinoucí vlak (z té výšky a dálky jako vláček).

- Někteří také jeli na druhou stranu do Leogangu. Tam už se nedalo jet místním neplaceným autobusem. Byl tam další z krásných výhledů. Kromě výhledu zde byla zajímavá hospoda (Die Alte Schmiede) s dobovými artefakty jako starodávný sporák na vaření, stará lednice, ... atd. Nahoře bylo také stádo volně se pohybující ovcí, krav, umělé jezero pro zadržování vody na umělé zasněžování. Odpoledne tam začalo silně pršet.

- Někteří, ti zdatnější, vytrénovaní a odvážnější, prostě vylezli po horách nahoru, případně i dolů jen po svých.

Z túry se většina vracela kolem 17. hod. a vždy v pořádku.

Sborové aktivity

Každý den byla krátká ranní a večerní pobožnost. Kdo vedl pobožnost, bylo stanoveno rozpisem.

Pak byla snídaneň.

Ti, co měli službu, přišli tak o hodinu dříve, aby pomohli při přípravě večeře. Co se bude vařit, bylo na každý den rozepsáno. Starší se obvykle ujali vlastního vaření, mladší se věnovali přípravě, a pak podávání i uklízení. Byla polévka i hlavní jídlo.

Poznámka.

Co je třeba zdůraznit, že kuchyně byla tak čistá a opečovávaná, že se nepoznalo, kde ta kuchyně je, jak se to obvykle pozná podle kuchyňského pachu. Prostě nebyl.

Před zahájením večere se zazpívalo.

Pobožnost byla až po večeři, když se odklidilo použité nádobí.

Večerní pobožnost byla delší a byla s promluvou. Kdo povede pobožnost, bylo dáno předem rozpisem (Zdeněk Susa, Světlana Dobešová, Wanda Dobrovská, Kryštof Sýkora, Kateřina Tichá, Dan Heller)

Jeden den byla i dětská pobožnost, kterou vedla Kateřina Tichá. Tato pobožnost končila zpěvem, při kterém jsme se drželi všichni za ruce.

Poslední den v pátek byl po pobožnosti rozlučkový večer, který končil rovněž kolem, držením za ruce a zpěvem.

Kromě večerní pobožnosti byly ještě další programy:

- Zdeněk Susa vyprávěl o své cestě do Itálie za sv. Františkem z Asisi
- Alenka Sýkorová a Tomáš Baxa spolu s Ivanem Prachenským vedli taneční večer
- Jarda Nezbeda nás poučil, jak to vypadá ve spalovně a jak správně a efektivně třídit odpad
- Ciara Matthews promítla film Hanin kufřík o osudech dvou židovských sourozenců z Velkého Města na Moravě

Co říci na závěr

Pobyt připravovali Kateřina a Marek Tišší. Už při přípravě se ukazovalo, že tomuto zájezdu věnují velkou pozornost. Příprava byla výborná. Informace jsme dostali včas, dostatečně srozumitelné i podrobné. Taky pobyt byl moc dobrý a vše dopadlo dobře. Skutečně, pobyt byl disciplinovaný, bez konfliktů a dětem se také moc líbil.

Děkujeme Pánu, že nad námi držel svoji přízeň. Nikomu se nic nestalo a všichni přebývali i opouštěli sborový zájezd v pohodě.

Děkujeme též Pánu za dobré počasí v horách.

Josef Cimpa

Sborová dovolená v Alpách očima Josefíny a Julie Susových

My, Julie a Josefína, jsme dostaly výbornou příležitost, jak se vyhnout škole, užít si prarodiče Zdeňka a Marii, vidět krásnou přírodu a ještě poznat milé lidi. Tak jsme se dostaly do rakouských Alp. Základna byla zvolena v Hochfilzen. Pension byl vybrán podle internetové stránky, kde byla budova popisována jako pěkný hotýlek bez paland, s rozlehlou zahradou s atrakcemi pro děti a vůbec tak nějak idylicky. Cesta s babičkou a dědou byla příjemná až na její velmi

dramatický konec. Takové krupobití jsme jaktěživ neviděly! Myslely jsme si, že chudák autíčko z toho nevyvázne celé, ale je to držák a vše dobře dopadlo. Když jsme pak přijely na místo, trochu jsme se divily, i když vážně jen trochu, protože evangeličtí mládežníci se jen tak něčeho nepolekají, žejo. Náš "Hochfizener Hof" byl zasazen v malebné krajině nádraží, továrny s velkým komínem a silnicí. Do pokojíčku jsme byly uvedeny Ciarou. Sotva jsme se tam všichni čtyři s kuframa vešli. Pokoj byl totiž plný paland (celkový počet dvě), které tam vlastně být neměly. Ale nevádí, náladu nám spravil guláš a vegetariánský paprikáš od Bondí, potom jsme si něco zaspívali a byli jsme šťastní, pension nepension. Ale to jsme ještě nevěděly, co nás čeká druhý den. S dědou Zdeňkem, babičkou Marií, Bondou, Wandou a Evou jsme vyrazili na procházku po okolí. Tedy spíše po tyrolských hospůdkách. Pak jsme si okneipovali nožičky a šli si pro jistotu odpočinout. Aby se neřeklo, že jsme byly v Alpách a ani jsme nevyšly nad 1602 m. n. m., tak jsme přijali milou nabídku Káti a Marka, abychom se připojily k jejich výšlapu. Vydali jsme se na krásnou horu Spielberghorn. Často jsme byly tázany, jakou cestou bychom si přály jít, ale my jsme tak úplně nevěděly. Asi to bylo proto, že to byl náš první pořádný výstup v životě, což vplynulo na povrch až nahůře. Výhledy byly naprosto uhrančivé. Zpět dolů jsme běželi skoro jako kamzíci, protože služba je neúprosná a 64 hladových krků, to není jen tak! Myslím, že by bylo spravedlivé tady naši skupinu veřejně pochválit za ty boloňské špagety! Všechny ostatní dny byly podobně krásné, nové a různorodé, tak jsme si odpočinuly a užily si je a z večerních programů jsme si odnesly nové vědomosti a dovednosti. Nechyběl totiž třeba taneční rychlokurs či přednáška o třídění odpadů. Nejkrásnější bylo to, že jsme poznaly nové lidi a zažily atmosféru sympatického společenství. Moc se nám vše líbilo a doufáme, že příští rok znovu!

J a J

Nsango malamu v Budapešti

Česko-affrický pěvecký soubor Nsango malamu existuje už nějaký pátek, ale za hranicemi se představil poprvé v pátek 8. 7. 2016. Ten den se v rámci Středoevropského setkání křesťanů v Budapešti konal večer pěveckých sborů. Náš soubor koncertoval se dvěma dalšími z Maďarska a Slovenska v Reformovaném kostele Pozsonyi utca pod vedením Jacqua Moliby, asistovaným Janou Matěkovou. Jacques Moliba byl také jediným zástupcem těch, kteří náš soubor nově zakládali v roce 2006.

Ani už nepočítám, kolikátou jsme generací NM, ale všem předchozím

generacím jsme vděční za to, co nám předali a co jsme zažili a užítkovali v Budapešti. Zdaleka nemyslím jen náš koncert a par vystoupení. NM je uskupení radostného prožívání společného času, a tento duch radosti se traduje od jeho založení. Čtyři dny společného pobývání na cestě byly plné příjemných zážitků. Že sem tam něco neklapne? To nám nebere radost. Skoro bych řekl, že NM je lékem proti blbé náladě. Stačí správná dávka písni, uvolňující tanec a zloduch je pryč. A je to jedno, jestli stojíme, nebo sedíme, tančit se dá vždycky. O zpěvu nemluvě, rádi zpíváme všude, kde se nás sejde par.

Proto naše zážitky začaly už v autobuse cestou do Budapešti. Záměrně jsme se v autobuse natlačili do zadních sedadel, abychom nerušili spolucestující. No, abychom nerušili... Spíš aby ostatní nenarušili náš záměr. Někoho jsme možná rušili, ale snažili jsme se, aby to bylo decentní. My nemůžeme nezpívat, jsme na hudbě a zpěvu zdravě závislí. Jak říkám, stačí, když se nás sejde pár. Díky tomu náš zpěv v Maďarsku nebyl slyšet jen tam, kde jsme se sešli všichni, ale i jinde, kde se pohybovala jakákoliv sestava členů souboru při objevování krásy Budapešti.

Že se ne jeden pozorovatel nechá nakazit naším zpěvem a tancem, jsme se o tom přesvědčili, např. když jsme s Patrikem hlídkovali jako správní gentlemeni před obchodem, kde nakupovaly dvě naše členky, Eliška a Kamča. Znáte to, když nakupují ženy, to je vždycky na dlouho. Abychom se nenudili čekáním, spontánně jsme spustili zpěv a tanec, a nedaleko nás postával kluk, který se ochotně přidal tancem v rytmu našeho zpěvu. Také čekal asi na dlouze nakupující slečnu. Ta se záhy objevila, a kdyby nespěchali pryč, mohlo vzniknout obdivuhodné kvarteto, protože zdálo se mi, že už se chytali i ve zpěvu.

Tihle dva nebyli jediní instantní (možnost volit pojem „improvizování“) zpěváci, kteří nás v Budapešti začarovali. Potkávali jsme jiné v centru města, na ubytovně, na lodi, v hlavním areálu středoevropského setkání křesťanů. Tam jsme to spustili v sobotu, 9. 8. před zahájením večerního programu. Byli jsme po skvělé večeři. Za to se opravdu nedalo neděkovat Bohu zpěvem a tancem. Pravý okamžik na to nastal, když většina účastníků setkání vycházela z velké jídelny a mířila do haly na program. Kdo měl náladu, prožil s námi to skromné díkůvzdání, tancoval a zpíval. Kdo neměl náladu, ten tam vůbec nebyl.

Na závěr jen malý výčet zážitků z každého dne. Ve čtvrtek po příjezdu, registraci a ubytování, jsme se zúčastnili zahajovacích bohoslužeb. Potom byl čas pro fotbal. Kluci ze NM fandili Francii v zápase z Eura 2016 proti Německu. Holky se šly projít. Co přitom dělali Flori a Patrik, nevím... V pátek večer jsme

zachránili svého průvodce, který se málem zabil nezodpovědným pádem, když šel pozpátku a zapomněl, že oči má jen dvě a obě vpředu. V sobotu se většina z nás šla koupat do lázní, menšina šla tančit a zpívat do kopce nad městem.

Foto: autor textu

V neděli jsme se zúčastnili bohoslužeb u maďarských luteránů, kde jsme také zpívali, a byli zde všude přijatí. Po bohoslužbách nás mile překvapila čiperná seniorka, která na nás mluvila česky. Narodila se v Podkarpatské Rusi, teď léta žije spokojeně v Maďarsku. Byla plná vzpomínek, bohužel málo času. Na rozloučenou žehnala každému z nás. Byla to více než jen symbolická tečka za naším pobytem v Maďarsku, příjemná chvíle, která nás posílila snad nejen na zpáteční cestu do Prahy, kde náš autobus přistál krátce před půl osmé večer. Zatlaskali jsme řidiči a každý spěchal domů na finálový zápas Eura.

S Bohem, Budapešti, snad se někdy zas potkáme. Děkujeme Synodní radě ČCE a zahraničnímu oddělení ÚCK, že nám umožnily účast v Budapešti a hradily náklady s tím spojené. „Bozala malamú“ - mějte se dobře.

Leonardo Teca, zpěvák NM, farář FS ČCE v Kladně

Středoevropské setkání křesťanů v Budapešti 2016

„a föld sója...“

Víte, když jsme hned po příjezdu zašli na první společné bohoslužby, byla jsem z toho nejdřív trochu zklamaná. Tedy, abych byla přesná, byla jsem zklamaná a taky našťvaná. Chápu, že se jednalo o středoevropské setkání křesťanů, ale vypadalo to, jako kdyby nikomu z pořadatelů nedošlo, že angličtina se mnohem víc hodí pro překlad, než němčina. Rozhodně by jí rozumělo víc lidí. Já jsem se učila německy několik let ve škole, takže jsem dokázala chytat, o co se jednalo, ovšem, když jsem pohledem přelétla po ostatních, jejich výrazy v tvářích mluvily za vše. Vypadalo to, že kázané slovo v maďarštině přeložené do němčiny jim neříká vůbec nic. Někteří vytahovali mobily, nebo foťáky a fotili halu s lidmi kolem, dole běhaly děti, hlasitě si hrály, a řada lidí raději listovala zpěvníkem, než aby vnímala svoje okolí. Vždyť to ani nevypadá jako bohoslužby, ale jako nějaká rodinná sešlost...

Večer jsem nad tím dlouze přemýšlela. „K čemu je takové setkání, když někdy ani netušíte, o čem je řeč?“. Tuto otázku jsem si kladla, dokud jsem neusnula. „Proč jsou lidé ochotni strávit tolik hodin v autobuse, jen aby se sem podívali?“. Myslím si, že mi to postupně došlo až druhý den.

Odpoledne jsme zašli na další program. Chvíli jsem se rozhlížela po lidech a pak jsem si uvědomila, že když se zadíváte pozorněji, a oprostíte se od těch pár (zato hodně výrazných) rušivých elementů, vidíte to. Nebo lépe řečeno cítíte. Nerozumíte ani slovo. Ale dokážete vnímat ten pocit, atmosféru. Když se rozhlédnete kolem a vidíte ty stovky, možná dokonce i tisíce lidí, kteří sedí a sledují bohoslužby. Kdo ví, jak moc rozumí, ale jsou tady, teď, všichni spolu s jediným cílem - být blíž Bohu.

Někdy je to možná i lepší. Když jednou za čas vypnete a oprostíte se od kázaných slov a soustředíte se na to, jak se cítíte. Na ten jemný pocit a mravenčení, když vidíte tolik lidí pohromadě odřikávajících vyznání víry v nejrůznějších jazycích a přeci si navzájem rozumějících. V tu jedinou chvíli se cítí stejně a vyjadřují stejnou věc jako vy. Neříkám, že jsou slova zcela zbytečná, to zase ne. Ale ten vnitřní pocit někdy dokáže povědět víc, než si myslíte.

Poslední den jsme se zúčastnili bohoslužeb v krásném kostelíku na kraji Budapešti. Do ruky jsme dostali sice přeložené čtení, ale kázání bylo v maďarštině. Pro někoho to mohla být nuda, když prolétl verše z Bible a pak jen tupě zíral do zdi. Na kázání ani nepřišly davy lidí, bylo jich pár a kdybyste

zprůměrovali jejich věk, dostali byste se někam hodně blízko důchodu, ale přece. Stačilo se rozhlédnout kolem a na celkový obraz bohoslužeb. Nejen slovo, ale všechno... poslouchající lidi, sluneční paprsky deroucí se skrz okna, tmavé, dřevěné lavice, kazatelna, velkolepé varhany nebo dokonce květiny v květináčích poskládané kolem. Stačilo nasát tu atmosféru a člověk věděl, že se může cítit blíže Bohu a na slovech v tuto chvíli nezáleželo. Stačilo cítit tu přítomnost. Stačilo být teď a tady...

EFox

Tábor ve Strměchách

Ciara si zlomila nohu a na tábor nejede. Mezi Strměchami a Pelhřimovem je zavřená silnice, musí se jezdit objížděkou. Farářovi Ondřejovi se cestou z Nosislavi rozbilo auto. Autobus z Prahy má na příjezdu do Pelhřimova zpoždění. Večer dost prší. Je neděle 31. července. Začíná společný tábor dejvického a nosislavského sboru. Tématem je Putování s Ehúdem, Jáel a Samsonem. (To byli bibličtí soudci.)

28 dětí běhá po domě, snaží se získat jeden z nafouknutých balónků a prasknout ho (některým to dá docela práci). Uvnitř je ukrytý lísteček. Ten pomůže dětem najít družstvo, ke kterému patří. Družstev je 5: Ašer, Gád, Isachar, Rúben, Zabulón. Velká táborová hra (VTH) začíná.

Budíček, rozcevička, snídaně. Služba pomůže připravit jídlo a umyje pak nádoby. Kuchyni skvěle obhospodařuje a živí nás nosislavská pastorační pracovnice Iva. Vedoucích z Dejvic je letos pět: Karolína a Magdalena Härtelovy, Kateřina Tichá, Eliška Hencychová (zdravotnice), Lenka Ridžoňová. Spolu s dalšími z Nosislavi, Brna a okolí tvoří silný tým.

Po snídani se sejdeme k biblickému vyprávění a zpívání. *Sílu nám dáváš k životu každý nový den...* začíná táborová píseň.

Ehúd zabije tlustého moábského krále Eglóna a opustí místnost záchodem.

Soudkyně Debora sedává pod palmou. S Bárakem jdou do boje proti kenaánskému Síserovi, který padne rukou ženy. Jáel mu nabídne teplé mléko a pak ho zapíchne stanovým kolíkem.

Udatný bohatýr Gedeón mlátí pšenici ve vinném lisu, když k němu přijde muž Boží a sdělí mu, že on vysvobodí lid z rukou nepřátel. Nejdřív zbourá Baalův oltář a pak, aby si byl jist svým posláním, pokládá Gedeón před Hospodina ovčí rouno. U řeky drasticky redukuje počet vojáků a se zbylými třemi stovkami zvítězí nad velkým midjánským vojskem.

Soudce Jiftách cestou do boje s Amónovci slíbí Hosodinu toho, kdo první vyjde ven z jeho domu. Dva měsíce pak jeho dcera se svými družkami oplakává své panenství.

Silák Samson vyráží na území Pelištejců a škodí jim, pelištejská kráska Dalila z něj pak vymámí tajemství jeho dlouhých vlasů a ostříháním ho připraví o Boží sílu. Na konci života se Samson opře do sloupů Dágonova chrámu a pod jeho troskami skončí na 3000 nepřátel.

foto: Kateřina Tichá

Pamatujete si ty příběhy z nedělní školy? Budou si je pamatovat děti z tábora? Mají pro nás nějaký význam? V lese za Strměchami dva vedoucí postavili obrovský Baalův oltář. Cestou k němu děti zpívaly nekonečnou odrhovačku (kterou na melodii písně Pec nám spadla složili křesťanští táboroví vedoucí): Baal nám vládne, Baal nám vládne, my žijeme podle něj, Baal nám vládne... nikdo na něj nesahej. Povídáme si o tom, co je to totalita, jací lidé v historii se chovali jako bohové a despoti. Čemu stojí za to se vzepřít, jaké (pomyslné) oltáře zbourat. V lese se nám to daří. Z oltáře nezůstane nic.

Jednotlivé části VTH se vztahují k soudcovským příběhům. V rámci týmu musí všichni spolupracovat, někdy jsou důležitější ti starší, někdy ti menší.

Každý večer jedno z družstev předvádí tzv. rekapitulaci, přehraje příběh uplynulého dne. Děti samozřejmě neopominou (zcela vedlejší) detaily.

Některá dopoledne se koná výcvik izraelských bojovníků v různých sportovních disciplínách nebo zdravotědě. Jiná dopoledne jsou zaměřena výtvarně. Skládáme origami, vyrábíme odznaky z víček od lahví nebo obrázky z kytek, děláme keramiku, děti si malují batůžky.

Samozřejmě nejde opomenout fotbal, pletení náramků z bavlnek a plnění bobříků. Taky noční hru, večerní čtení v kostele, noční stezku odvahy a bojovku, kterou chystají děti pro vedoucí. A spoustu her. Čtvrteční celodenní výlet vrcholí koupáním v rybníku Kladiny. V okolních lesích je hodně hub. Večer není ve sprše teplá voda.

V sobotu večer jsme kolem táboráku, vypadá to na pořádný liják, ale nějak se to rozejde, prší jen trochu a nad námi se objeví duha. Postupně říkáme, co si z tábora odvážíme, co se nám líbilo. Dostáváme diplomy. Vyhlašuje se pořadí družstev.

A děti zazpívají úžasnou píseň, kterou (s pomocí Kateřiny) složily o vedoucích. V neděli po bohoslužbách uklízíme a jedeme domů. Na D1 je (jako obvykle) zácpa. Máme čas vzpomínat na prima kamarády. Bylo nám spolu dobře.

Ještě něco?

Nejoblíbenější písně byly *Dej mi, Pane víru, lásku a sílu, dej mi, Pane, naději a pokoru*. A druhá: *Před tebou, Pane, temno ztrácí sílu svou, noc odchází a den jasně září*.

Tak jestli nám ty písně budou znít v uších i dál, tábor měl smysl.

Lenka Ridzoňová

Nové CD Našich pěvců: Dvořákovy Biblické písně pro sbor

V polovině června vyšlo nové CD Našich pěvců, „dvořákovské“.

Biblické písně napsal Antonín Dvořák za svého pobytu v Americe (byl ředitelem konzervatoře v New Yorku). V té době byl plný stesku po domově, přicházely zprávy o úmrtích jeho blízkých. Hluboce věřící skladatel nacházel útěchu v Knize žalmů, některé zhudebnil nejprve pro nižší hlas a klavír. Biblické písně získaly velkou oblibu, byly transponovány i pro vyšší hlas, později Dvořák začal (ale nedokončil) instrumentaci klavírního doprovodu pro orchestr.

Antonín Dvořák

Biblické písně Žalm 149

Jiřina Dvořáková Marešová: Improvizace

Naši pěvci Lydie Härtelová

Na našem CD uslyšíte Biblické písně v úpravě pro sbor, která vznikla přímo pro Naše pěvce. Na varhany Pěvce doprovází skvělá Jiřina Dvořáková Marešová, stejně tak jako v málo známém Dvořákově Žalmu 149 „Zaplesejte Bohu v novém pění“. CD je doplněno dvěma improvizacemi této laureátky několika soutěží ve varhanní improvizaci, a to Improvizací na témata Dvořákových Biblických písní a Improvizací na témata ze Dvořákova Žalmu 149. Je neuvěřitelné, co vše se podařilo Jiřině Dvořákové a jejímu manželovi, mistru zvuku Aleši Dvořákovi, „dostat“ z varhan v evangelickém kostele v Korunní ulici na Vinohradech!

Nové CD je k dispozici v našem sboru. Přáli bychom si, aby potěšilo vaše srdce.

Za Naše pěvce Lydie Härtelová

Lidé a zvířata

I když se lidé pokládají za korunu tvorstva, nelze přehlížet, že tu je řada dalších živočichů, kteří jsou také obdivuhodně vyspělí a v některých ohledech nás občas i předčí. Jaký máme k nim poměr?

Máme doklady, že lidé kdysi některé tvory pokládali za posvátné. Pestrá

zoolatrie (uctívání zvířat) je nám známa ze starověkého Egypta, ale u indických hinduistů přežívá uctívání krav dodnes. Pro své nevšední vlastnosti se některá zvířata dostala i na totemy, rodové erby a dokonce na státní znaky - většinou jako obraz síly.

U biblického Božího lidu bychom našli jen ojediněle případy, kdy Izraelci pěstovali tento druh pohanství. Uctívání zlatého telete (býčka), které bylo vzýváno na poušti a později ve svatyních v Bétel a Dan, bylo spíše jen naivním pokusem zobrazit si viditelným způsobem samotného nedostizného Hospodina. Jinak byla některá zvířata vybírána za obětní tvory, ale sama o sobě uctívána nebyla. Občas byla zvířata v Písmu zmiňována jako alegorie některých dobrých nebo špatných vlastností (orel, bazilišek, vlaštovka, ...).

Jestliže žalmista vytýká, že se někteří panovníci *honosí koňmi*, pak jde o válečné koně. Jejich uvádění mělo asi podobnou roli, jako když se dnes při vojenských přehlídkách politici a generálové chlubí počtem moderních tanků a raketami s mimořádným dostřelem. - Co snad ještě stojí za připomenutí, je, že v Desateru bylo pamatováno na to, aby si také domácí zvířata přes víkend náležitě odpočinula.

O Ježíšovi víme, že ve svých kázáních občas mluvil o drobných vrabečcích nebo o havranech jako o předmětu Boží péče. Také se zmiňuje o oslu, který může spadnout do jámy a má být z ní vytažen, i kdyby to bylo v den pracovního klidu. Rozhodně však v těchto tvorech neviděl Ježíš své bratry a sestry jako svatý František.

Celkem lze říct, že bible nemluví o zvířatech s přehnanou sentimentalitou. To, že už na počátku Písma člověk dává ostatním druhům živočišstva jména, znamená, že jde o zcela jinou, nižší kategorii tvorstva než jsme my.

Úzký vztah lidí k některým druhům zvířat pramení zřejmě z toho, že patří jako my do skupiny obratlovců a něčím jsou nám podobná. Některá se navíc dala už před tisíciletími ochočit, čímž se navázalo s lidmi další pouto. Zvláštní oblibu si vysloužila zvláště ta zvířata, která byla pro člověka prospěšná a pomáhala mu (ovčácký pes, tažný kůň a jiná „užitková“ hovádka).

Dnes ustupuje otázka užitečnosti jiných tvorů pro člověka před samoučelným chovatelstvím a pěstěním zvířecích „mazlíčků“. Nemůžeme popřít, že „němá tvář“ může připravit člověku zajímavou podívanou a zábavu. Se svou inteligencí se může zvířecí partner stát pro osamělého člověka částečnou náhražkou za blízké osoby nebo předmětem péče pro ty, kdo byli zvyklí starat se o své lidské bližní.

Smutné však je, mají-li někomu posloužit k zaplnění prázdného života a bezradnosti, na co jej nasměrovat. Zvířata mají nepochybně význam i při citové výchově dětí - aby v nich děti neviděly jen tvory, kteří netrpí bolestmi a které je možno beztrpně trápit, kdykoli opustit nebo dokonce zabít.

Není však určitě dobré, když se člověk z nedostatku jiných zájmů přehnaně upne na zvíře nebo zvířátko. Celovat psí čumáky nebo papouščí zobák nejen že je nehygienické, ale někdy působí dost výstředně. Také dlouhodobé oplakávání uhynulých tvorů připomíná občas někdejší modlářství.

Sympatický pohled na vzájemný poměr lidí a zvířat přibližují mimořádným způsobem knihy **MVDr. Jamese Herriota**. Tento Angličan (vlastním jménem J. A. Wight) se narodil právě před 100 lety (3. 10. 1916) a několik desetiletí strávil jako venkovský veterinář v drsném, vřesovitém yorkshirském hrabství jižně od Skotska. Teprve kolem padesátky začal psát s humorným realistickým nadhledem o svých zážitcích a zkušenostech. Z knih se rázem staly bestsellery. Velice známý je český překlad knihy „Když se zvěrolékař ožení“. Historiky o kočkách a psech vyšly u nás jako audioknihy (CD).

Z Herriotových knih přímo vydechují dvě vlastnosti: obětavost a empatie (umění se vcítovat). Svou práci konal totiž vždycky s plným nasazením. Nelitoval uprostřed noci vstát a putovat deštěm a blátem do zapadlého ovčína. Vždyť se přece dobrovolně rozhodl pro toto náročné a nepohodlné povolání. A pokoušel se vcítovat nejen do pohledů a nářku nemocných zvířecích pacientů, ale s nevšední laskavostí i do zjevného nebo skrývaného rozpoložení jejich pánů a paniček. Sám sebe ve svých vzpomínkách nehodnotil zvláště vysoko, ale naopak dovedl bez hořkosti sledovat ty, kteří to dotáhli jako zvěrolékařští odborníci až na všeobecně uznávané odborníky. To, co nám po sobě zanechal, však působí na čtenáře opravdu jako účinný balzám. Zemřel r. 1995.

heda

Jubilanti v září

Vladimír ŠABATA	93 let	Jana ZICHOVA	65 let
Jiří SLANINA	75 let	Jan Blahoslav HRUBEŠ	65 let
Jan RUŽIČKA	70 let		

Přejeme, aby jim Pán Bůh žehnal a byl jim milostiv.

Další oznámení

2. 9. svatba Jardy Nezbedy

4. 9. bude rodinná neděle

11. 9. je seniorátní neděle v Berouně, více informací na nástěnce

16. 9. slavnostní otevření zahrady v diakonii ve Stodůlkách

29. 9. odpoledne budeme připravovat chleby pro bezdomovce, kdo byste mohli pomoci s mazáním cca 120 chlebů, hlase se Lence Ridzoňové nebo Martině Študentové.

Na sobotu 1. 10. plánujeme Noc v kostele, přespání pro děti ze soboty na neděli, v neděli 2. 10. bude díkčinění.

Přejeme vám dobrý začátek nového školního roku!

Když se Mistr setkal se skupinou učitelů, hovořil dlouze a názorně, protože i on sám býval učitelem. Potíží u učitelů, říkával, je to, jak neustále zapomínají, že cílem vzdělání není učení, ale život.

Vyprávěl, jak jednou natrefil na chlapce, chytajícího v řece ryby.

„Ahoj! Krásný den na rybaření!“ řekl chlapci.

„Jo,“ ozvalo se.

Po chvíli Mistr řekl: „Proč dneska nejsi ve škole?“

„No, jak ste řek, pane – je krásnej den na rybaření.“

A vyprávěl o poznámce, kterou do notýsku dostala jeho dcerka: „Meena si ve škole vede dobře. Vedla by si ale mnohem lépe, kdyby jí v jejím rozvoji nebránila přirozená radost ze života.“

Anthony de Mello, SJ: minutové nesmysly

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 18. 9. 2016.

Říjnové číslo vyjde 25. 9. 2016

Kalendář na září 2016

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	4. 9. Lenka Ridzoňová s VP 11. 9. Pavel Ruml 18. 9. Petr Jan Vinš 25. 9. Pavol Bargar
Biblická hodina	Úterý v 17:30
Děti	22. 9. v 17:00 náboženství Suchdol od října
Mládež a dorost	Úterý po dohodě
x-cátníci	Po dohodě
Naši pěvci	Středa 18:30
Křesťan. služba	Porada 4. 9. po bohoslužbách
Klub poznávání	8. září 2016 komentovaná prohlídka židovského hřbitova pod žižkovskou TV věží a návštěva věže.
Hodina pohybu	Po dohodě
Setkání s hostem	V jednání
Staršovstvo	8. 9. v 19:00
Zpívání - Stodůlky	Pátek v 9:30

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

Vděčnost

V obchodě ke mně přišla stará paní, v ruce držela krabici s mraženou pizzou a prosila mě, jestli bych jí přečetla návod, jak si to má připravit. Přečetla jsem, na kolik minut vloží pizzu do trouby. Paní mi děkovala, asi jako kdybych jí nepřečetla návod na krabici, ale jídlo bych sama uvařila, připravila hostinu, obsluhovala a pak umyla nádobí. Moc vděčná byla. Až moc. Přemýšlela jsem proč. Jistě je „od přírody“ slušná a vděčná. Je to hezké. Možná má také zkušenost odmítnutí prosby o pomoc. Není to snadné být v pozici potřebného nebo nemohoucího. Stále žádat o pomoc i se základními životními úkony. A ještě děkovat! Obdivuji, jak to někdo umí.

Ještě jeden obrázek. Na setkání maminek s malými dětmi jsem udělala pokus. Malé děti, jedno až tříleté, seděly v kroužku na zemi, každému z nich jsem dala sušenku. Dostaly těžký úkol, aby ji ještě nejedly. Byla jsem zvědavá, kolik dětí poděkuje. Ani jedno... Asi myslely na ten těžký úkol, takže není vlastně za co děkovat. Zase jsem si od nich sušenku vzala (zlá paní farářka, ale nakonec se k sušence přece dostaly...).

Zde se svými pokusy na lidech končím.

V Lukášově evangeliu (Lk 17) je příběh o deseti malomocných, kteří přišli k Ježíšovi a prosili, aby se nad nimi smiloval. Poslal je, aby se v chrámě ukázali kněžím. Tam zjistili, že jsou zdraví. Jeden z nich se pak za Ježíšem vrátil a poděkoval. Byl to Samařan. Ježíš se podivil, kde je těch zbylých devět. Nevšimli si, že se s nimi něco změnilo? Spěchali zpátky do života, dohnat všechno, co jim za dobu nemoci uteklo?

Ten jeden, který se za Ježíšem vrátil, dostal něco navíc. Hodně navíc. Ježíš mu řekl: Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila. Ten jeden se nespokojil „jen“ se zdravím. Vděčnost otevírá náruč pro dávání i přijímání v plnosti.

Obsah čísla:

- 1-Vděčnost | 2-Zápis z jednání staršovstva |
- 4-230. výročí tolerančního kostela v Libštátě | 5-Ekumenická bohoslužba za stvoření | 5-Reformační kamion | 6-Vernisáž ve sboru | 7-Další oznámení |
- 8-Kalendář na říjen 2016

V epištole Koloským (2,6-7) se píše: *Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána. V něm zapustíte kořeny, na něm postavte základy, pevně se držte víry, jak jste v ní byli vyučeni, znovu a znovu vzdávejte díky.* Když někde zapustíme kořeny nebo vyhloubíme základy, budeme tam pevně stát, budeme někam patřit, nebudeme plandat ve větru. Těch devět odešlo uzdravených, ale kořeny nezapustili. Asi dál zůstalo jejich tělo bez malomocenství, ale jejich duše je bez vláhy, dům nemá základy, špatně se bude stavět. Vzhůru rosteme vděčností. Děkování nás zvedá vzhůru. Člověku se podívám do očí, k Pánu Bohu se pozvednu v srdci. Obrazně zvednu vděčností hlavu od země, od sebe, narovná se.

Martin Heidegger někde napsal: *Nauč se děkovat. To tě naučí myslet.*

Vděčnost dává životu ještě jinou perspektivu. Nestáčím si na všechno sám, ale nehroučím se proto, beru to jako fakt, jsem vděčný za pomoc.

Děkujeme, Pane Bože. Za možnost podívat se nahoru, k Tobě. Za možnost nebýt sami sobě mírou věcí, pravdou. Za pozvání k nadhledu děkujeme. Za nabídku jiné perspektivy.

Dal jsi nám smysly, kterými poznáváme krásu i bolest. Dal jsi nám srdce, abychom nebyli sami, aby nás s druhými spojovala láska. Dáváš nám svého ducha, který nás směřuje k Tobě.

Z Tvé milosti žijeme, dýcháme, myslíme, jsme. Děkujeme, dobrý Bože.

Lenka Ridzoňová

Zápis z jednání staršovstva

8. 9. 2016 v 19:00 hod.

* Přijetí Elišky Härtelové do sboru – 2.10. při bohoslužbách

* Změny církevního zřízení: (a) povolávání náhradníků, (b) strategická kazatelská místa, (c) odstranění podmínky členství ve staršovstvu pro funkce v JJ, (d) poslanci synodu za Diakonii ČCE: se všemi změnami vysloven souhlas

* Náměty členů sboru na změny bohoslužebného pořádku: odloženo z červnové schůze, definitivní rozhodnutí až po nástupu nového faráře

* Konvent pražského seniorátu 12. 11. v Dejvicích. Připomenutí delegátů našeho sboru, zajištění občerstvení s. M. Jílková, br. F. Härtel požádá mládež o asistenci,

* Středisko Diakonie Praha

- bude konkurs na nového ředitele střediska, současný ředitel Suchel se do něj přihlásí,

- br. K. Sýkora podal informace o střediskem chystané aukci obrazů na jaře 2017.

* Finanční záležitosti - T. Černohorský:

- výtěžek sbírky na EA 3.340,- Kč

- příspěvek na školné dětem v Kongu odeslán - 1700 USD

- revokace rozhodnutí o poskytování příspěvku na PF potřebným sborům: původní rozhodnutí staršovstva považujeme vzhledem ke změněné situaci za bezpředmětné, podle možností sboru ale chceme i nadále pomáhat sborům v nouzi.

* Hospodářské záležitosti

Tomáš Černohorský, Petr Hejl - zpráva o opravách z léta. Staršovstvo děkuje všem, kteří se do oprav, úprav a úklidu zapojili.

- probíhá výměna klíčů, až klíče převezmou všichni klíčníci, budou vyměněny zámky

- bratr Hlavsa zajistil revizi plynového kotle.

- na říjnovou schůzi třeba připravit připravit nájemní smlouvu na farářský byt podle nových řádů

* Další úkoly: úprava sborového webu – K. Sýkora provedl požadované změny

* Z došlé pošty a různé:

- základy evangelické teologie – 3letý kurs Pražského seniorátu (trvání I/17 – XII/19), přihlášky během září a října t.r. Přihlásit by se měli především ti, kdo by chtěli být výpomocnými kazateli

- benefiční koncert islandského pěveckého sboru na Vinohradech 25.9.2016 od 17 hod (200 Kč)

- výstava fotografií Karla Cudlína je domluvena na 16.10., potrvá do začátku adventu.

- propůjčení sbor. prostor s. L. Vernerové na výuku zpěvu – zkušebně od října.

- hledáme vhodného kandidáta na jednorázové uspořádání a průběžnou správu sborového archivu a rovněž pomocníka pro pokladníka br. Jenčka

- br. D. Molnár získal souhlas s konáním výtvarné litografické dílny v Komenského síni.

- br. farář P. Ruml informoval o přípravách na svůj nástup v listopadu

Vzpomínka na Vráťu

Dobry den, pane prokurátore,

tak mne oslovoval Vráťa Študent při častých setkáních. Vráťu jsem měl moc rád. Byl upřímný, laskavý a veselý. Vzpomínám na mnohé pěkné rozhovory, které jsme spolu vedli. Obdivoval jsem jeho spisovatelskou, zejména básnickou erudici, a využíval jsem to při přípravě sborových silvestrovských posezení. Říkal: „Připravíme zase nějakou pěknou silvestrovskou taškařici“. Žel, už ho to říkat neuslyšíme. Bude nám chybět. Neznáme trasu jeho cesty, ale víme, že jeho cílová situace je v těsné v blízkosti Boží, jak to vyjádřil prof. Pokorný při pohřebním shromáždění své milované ženy. A to je evangelium a útěcha pro tuto chvíli..

Pavel Prosek

230. výročí tolerančního kostela v Libštátě

O víkendu 17.-18. září si libštátský sbor, kde je nyní farářem Petr Hudec, připomněl 230. výročí položení základního kamene kostela tamějšího reformovaného sboru. Oslavy začaly již sobotním Bachovským koncertem Ireny Troupové, Jana Širínka a Lukáše Vendla.

Při nedělních bohoslužbách kázal synodní senior Daniel Ženatý a shromážděné pozdravili mj. dřívější kazatelé sboru. Zájemci pak měli možnost účastnit se autobusového výletu ke dvěma modlitebnám původně luterského sboru, nyní úsilím libštátských zachráněných a renovovaných. Nejprve jsme navštívili kostel z r. 1842 na Hořením konci, kde nás po krátké hudební vložce Filip Susa seznámil nejen s historií kostela, ale také s postupem jeho nedávných oprav. Kostel je dnes, stejně jako oba dva ostatní i fara, ve velmi pěkném stavu, a byl prohlášen za národní kulturní památku. Návštěvu jsme zakončili společným zpěvem Lutherovy písně „Mocný Bože, při Kristovu“. Další kostel na Spálově (dnes část Semil) je menší, místní o něm mluví jako o kapli. O jeho historii nám pověděl libštátský kurátor Jiří Kotas, i zde jsme si Lutherův odkaz připomněli písní „Hrad přepevný jest Pán Bůh náš“.

Opoledne byla na programu přednáška Ondřeje Macka o evangelické zbožnosti s připomenutím jejích tolerančních kořenů. Po přednášce již byl volný program s příležitostí pro mnohé rozhovory, které začaly již při společném obědě.

Z Dejvic nás bylo v Libštátě celkem dvanáct (včetně br. synodního seniora). Ocenili jsme perfektně připravený program, příjemné prostředí, bohaté pohoštění, a v neposlední řadě milé přijetí od Hudcových, jejichž pozdravy celému dejvickému sboru rádi tlumočíme.

Jan Mašek

Ekumenická bohoslužba vděčnosti za stvoření

Ekologická sekce České křesťanské akademie pořádá řadu akcí. Jsou to pravidelné besedy každé druhé úterý v měsíci v sídle akademie v Emauzích ve Vyšehradské ulici. Tyto besedy mají široký záběr od teologie stvoření a křesťanské etiky po zajímavá témata přírodních věd, ekologie, dopravy apod. (www.krestanskaakademie.cz)

Dále tu jsou každoročně čtyři ekumenická bohoslužebná shromáždění. Začátkem ledna modlitební podvečer zpravidla v Emauzích, kde se letošní promluvy ujal Marek O. Vácha. V dubnu bohoslužba ke Dni země, vždy v kostele Nejsv. Salvátora. Na přelomu května a června bohoslužba za krajinu na Sedleckých skalách. Letos byla již devátá, kázala při ní farářka Obce křesťanů Stanislava Veselková a hostem besedy byl hlavní vojenský kaplan Jaroslav Knichal.

Konečně říjnová bohoslužba vděčnosti za stvoření se koná střídavě v různých pražských sborech nebo farnostech. Letos bude jejím hostitelem náš sbor ČCE v Praze Dejvicích a Bubenči, a to v **úterý 11. října od 18 hod.** Kázáním poslouží farář **Jiří Ort** z Uhříněvsi. Během bohoslužby zazpívá pěvecký sbor Obce křesťanů, která sídlí nedaleko v ulici Na Špejcharu. Po bohoslužbě následuje beseda s **Janem Čížinským**, starostou městské části Prahy 7.

Anna Hejlová

Reformační kamion v Praze

Od pondělí 21. listopadu 2016 do večera dne následujícího město navštíví, v rámci projektu Reformace na cestě, „reformační kamion“...

...Zároveň Vás, sbory, zveme ke spolupráci! Hledáme „reformační příběhy“. Co do žánru i obsahu zde vládne naprostá svoboda; možná máte nějaké vlastní záznamy (fotografie, videa) z oslav, které jste ve sborech k Husovu či Jeronýmovu výročí pořádali, mohou to být i úvahy, svědectví – cokoli se týká reformace a Vašeho

vztahu k ní. Také děti v nedělních školách či na biblických hodinách mohou něco sepsat, namalovat, zahrát...

Z Vašich nápadů a jejich realizací vybere k tomu určená komise ve třech kategoriích (děti, mládež a dospělí) po pěti nejlepších kusech, jejichž autoři budou symbolicky odměněni a jejich dílo bude interaktivně k nahlédnutí v kamionu v Praze a na všech jeho dalších zastávkách, včetně světové reformační výstavy ve Wittenbergu v květnu roku 2017. Prosíme a povzbuzujeme Vás, abyste se do věci zapojili a své výtvary (v jakémkoli počtu a kategorii) nám elektronicky zaslali do poloviny října tohoto roku.

Srdečně Vás zdravíme a těšíme se na případnou spolupráci!

Gerhard Frey-Reininghaus a Jonáš Plíšek
oddělení pro ekumenu a zahraniční vztahy

(Z dopisu sborům, o Reformačním kamionu více v příštím čísle)

Vernisáž ve sboru 16. 10.

Od 16. 10. se v našem sboru můžeme těšit na výstavu fotografií Karla Cudlína, z projektu **Gruzie**.

Třiletý projekt Střediska humanitární a rozvojové spolupráce „Podpora integrace dospělých lidí s mentálním postižením v Gruzii“ v roce 2015 skončil. APNSC bude v Tbilisi nadále pracovat samostatně.

V denním centru Association for People in Need of Special Care (APNSC) je nyní pro **55** klientů v provozu **8** dílen. Dílny plní nejen socioterapeutický účel, ale přinášejí centru také vyšší příjem díky prodeji výrobků.

Organizace APNSC poskytuje služby dospělým lidem s mentálním postižením, podporuje jejich individuální rozvoj a integruje tyto lidi do společnosti. Současně působí jako modelové centrum pro jiné gruzínské organizace i pro širokou veřejnost. Pořádá kurzy pro studenty, sociální pracovníky i laické pečující. Při svém jednání s úřady a politiky hájí práva lidí s postižením a prosazuje zlepšení jejich podpory státem.

Jsm rádi, že naše Středisko humanitární a rozvojové spolupráce Diakonie ČCE mohlo gruzínské kolegy tři roky doprovázet na jejich cestě k samostatnosti.

Karel Cudlín

Karel Cudlín fotil klienty organizace APNSC v Gruzii a také klienty Střediska Zvonek v Česku v roce 2012. Cudlín je český fotograf, zabývající se dokumentární fotografií. Do povědomí veřejnosti se dostal především jako

jeden z osobních fotografií prezidenta Václava Havla. Byl šestnáctkrát oceněn ve fotografické soutěži Czech Press Photo.

Jubilanti v říjnu

Věra Pražáková 91 let

Vojtech Boška 80 let

Jiřina Staňková 80 let

Miloš Rejchrt 70 let

Pro naše jubilanty vyprošujeme Boží požehnání.

Rozhovor s naším bývalým farářem M. Rejchrtem otiskneme v listopadovém čísle.

Další oznámení

V sobotu 1. října – Noc v kostele pro děti tentokrát dohromady se střešovickými dětmi v Dejvicích. Některé děti už se potkaly při společném víkendů ve Hvozdnici, ostatní se seznámí na místě. Podrobnosti zájemcům sdělí Lenka Ridzoňová.

7.-9.10. sjezd mládeže v Třebíči

11.10. ekumenické bohoslužby ČKA v Dejvicích 18 hodin (viz str. 5)

26.-30.10. podzimní prázdniny, náboženství nebude

9. 10. Po bohoslužbách se uskuteční **tradiční podzimní bazar** plodin a květin.

16.10. Po bohoslužbách vernisáž fotografií K. Cudlína (viz str. 6)

Klub poznávání půjde do Veletržního paláce na komentovanou prohlídku Muchovy Slovanské epeje ve čtvrtek **13. 10., sraz je v 10 hodin** před Veletržním palácem.

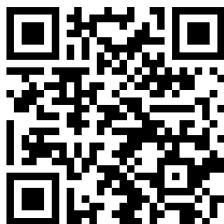
Setkání s hostem bude v neděli 23. října od 17 hodin, hostem bude naše nastávající paní farářová **Marie Rumlová**. Prosíme, kdo můžete, přineste něco ke společnému občerstvení.

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 23. 10. 2016.

Listopadové číslo vyjde 30. 10. 2016

Kalendář na říjen 2016

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	2. 10. Neděle díkčinění, Lenka Ridzoňová s VP 9. 10. Zdeněk Susa 16. 10. Pavel Ruml 23. 10. Lydie Härtelová 30. 10. Lenka Ridzoňová, rozloučení
Biblická hodina	Úterý v 17:30 (není 11. 10.)
Děti	v Dejvicích 13. 10
Mládež a dorost	Úterý po dohodě
x-cátníci	11.10.2016
Naši pěvci	Středa 18:30, 9. 10. v 17 hodin koncert NP v evangelickém kostele v Jičíně
Křesťan. služba	Porada 2. 10. po bohoslužbách
Klub poznávání	13. 10. komentovaná prohlídka Muchovy Slovanské epopoje
Hodina pohybu	3. 10., 17. 10., 31. 10.
Setkání s hostem	23. 10. v 17 hodin Marie Rumlová
Staršovstvo	6. 10. v 19:00
Zpívání - Stodůlky	Pátek v 9:30

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú **2400319773/2010**

Příběh dvou emigrantek

Požehnáán buď Hospodin, který tě od dneška nenechává bez zastánce, jehož jméno se bude ozývat v Izraeli.“ (Rút 4,14).

O nás křesťanech se často říká, že jsme konzervativní, staromódní, usazení ve svých farnostech. Je tomu tak? Nemělo by. Bible nám sděluje radikální zvěst evangelia a vypráví o svědcích víry, kteří uposlechli Boží výzvy a odvážně se vydali na cesty do neznáma. Nemám zde na mysli jen cesty apoštola Pavla po východním Středomoří. Znamé je Abrahamovo putování z východní Mezopotámie do Cháranu v jižním Turecku a pak, s odbočkou přes Egypt, do Palestiny.

Méně si putování spojujeme s Noemi, třebaže její příběh dobře známe z knihy Rút. Příběh má čtyři, možná pět aktérů. Všichni jsou kladnými hrdiny, v jejich konání rozpoznáváme Boží záměr, Boží vedení.

Noemi je vůdčí postavou. I když není přímo začleněna do davidovského rodokmenu jako Rút a Boáz, je hlavní hybatelkou děje – s určitou nadsázkou bychom mohli říci, že zde zastává roli Hospodinova anděla. To ona se se svým manželem Elímelekem rozhodla odejít z Betléma za lepším do moábské země, tedy dnešního Jordánska. To ona zřejmě vybrala nevěsty svým dvěma synům. To ona si získala jejich lásku a, můžeme se domnívat, také jim, pohankám, dokázala vštípit aspoň nějaké povědomí o Hospodinu, o tom, že to je on, kdo řídí naše životy a do jehož péče se svěřujeme. A pokračujeme. Noemi se rozhoduje pro návrat do Betléma, ona radí snachám, aby zůstaly ve své zemi a znovu se vdaly. A když s Rút dojdou do Betléma, posílá ji paběrkovat na pole Boázovo, nikoli na pole bližšího příbuzného nebo dokonce svá vlastní, která Elímelek s Noemi v Betlémě zanechali. A nakonec to je opět Noemi, která posílá Rút v noci na humna za Boázem, aby si vyžádala jeho zastání.

Obsah čísla:

1-Příběh dvou emigrantek | 2-Výtah z jednání staršovstva | 4-Lenka | 5-Ciara se ptá Lenky | 7-Vzpomínka na dědu Vráťu | 8-Užívám si podzimu života a jde mi to | 10-Zpráva o konferenci ve Wittenbergu | 13- Jubilanti v listopadu | 14-Jde to i jinak | 14-Panenka ze Stodůlek | 15-Životní zkoušky | 16-Reformační kamion | 18-Noví členové sboru se představují | 19-K Bibli jako k mobilu | 19- Další oznámení | 20-Kalendář na listopad 2016

Pak tu máme obě snachy, Orpu a Rút. Obě měly svou tchyni upřímně rády a chtěli ji doprovázet zpět do jejího domova. Rút je titulní hrdinkou knihy, je to však spíše pasivní postava. Miluje Noemi a je jí plně oddaná, koná podle jejích pokynů. Když jsem Noemi přisoudil roli Božího posla, pak cizinka Rút je vzorovým obrazem příslušníků Božího lidu. Je starozákonním předobrazem Ježíšovy matky Marie, ostatně sama je Ježíšovou prapra...babičkou.

Posledním z hrdinů knihy Rút je Boáz. Bible toho o něm moc neříká. Byl to poctivý muž a měl laskavé srdce. Ke vzdálené příbuzné Noemi, o jejímž návratu vědělo celé městečko, se sice nijak nehlásil, ale když se na jeho poli objevila paběrkující Rút, vlídně s ní promluvil a poskytl jí svou podporu. A když za ním Rút v noci přišla na humna s žádostí, aby se stal jejím zastáncem, dal průchod právu a teprve když jiný, bližší Elimelekův příbuzný Rút odmítl, vzal si ji za ženu. Pak se jim narodil syn, Obéd, dědeček budoucího krále Davida.

Knihy Rút je jednou z nejkratších biblických knih, přesto nám vedle poutavého příběhu sděluje dvě důležité věci. Především nám ukazuje nevypočitatelnost Božích záměrů: Rút přicházející z pohanské země se stane pramáti izraelského královského rodu. A za druhé, může nás inspirovat dobrou vůlí, již je celá prochnutá. Ať již jde o Moábské, kteří mezi sebe přijali Elimeleka a Noemi, o obě její snachy či Boáze.

Knihy Rút je v bibli jediným místem, kde se líčí narození některého z Ježíšových předků, už z toho důvodu patří příběh Moábkyně Rút do předadventního období. Je to ostatně vidět i na zlomu v životě Noemi. Jestliže dosud jsme ji mohli vnímat jako zprostředkovatelku Božího záměru, nyní se její perspektiva mění, stává se příjemcem budoucího zastání ze strany právě narozeného dítěte Obéda. Stává se z „anděla“ jedním z nás, kteří spoléháme na lásku a zastání od Pána Ježíše.

Jan Mašek

Výtah z jednání staršovstva **– čtvrtek 6. 10. 2016 v 19:00**

1. Úvodní pobožnost P. Geier z knížky Srozumívání od L. Rejchrt
2. Schválení zápisu minulé schůze, datum příští porady - čtvrtek 3. 11. 2016 v 19 hod.

3. Duchovenská práce a další shromáždění ve sboru - vše v Souterrainu a na sborovém webu
23. 10. nedělní setkání s hostem – Marie Rumlová
30. 10. po bohoslužbách rozloučení s L. Ridzoňovou
13. 11. a 20. 11. – křty ve sboru, další během Adventu
4. Konvent pražského seniorátu 12. 11. od 9:00 hod. v našem sboru - příprava
5. Příprava na příchod br. Pavla Rumla na sbor: nutno provést: nový výpis z rejstříku MK, seznámení P. Rumla s hospodařením sboru za účasti revizorů, předání sboru za účasti zástupce sen. výboru, dořešit nájemné z farářského bytu. Úvazek sbor. sestry se bude řešit po nástupu faráře, předběžný termín instalace 19. 2. 2017.
6. Středisko Diakonie Praha: k připojení Střediska Zvonek asi nedojde k 1. 1. 2017, L. Ridzoňová rezignuje na funkci náhradníka DR, pokračuje sběr uměleckých děl do aukce někdy na jaře 1917 ve středisku
7. Finanční záležitosti:
 - celocírkevní sbírky: 2.10. na Fond sociálních a charitativních potřeb (3.400 Kč), 30.10 na JTD
 - sbor uhradí účastnický poplatek SCHEA 3.000 Kč za br. Víta Henycha, ten zajistí účetní doklad
 - sbor uhradí cestovné a zápisné účastníkům semináře učitelů NŠ – 5. 11. v Brně
8. Hospodářské záležitosti a další úkoly
 - nové klíče jsou rozdány a br. Hejl provede výměnu vložek
 - po pořízení dalších kopií klíčku se budou zamykat varhany (br. Černohorský)
 - trvale: hledáme dalšího pokladníka a archiváře
9. Z došlé pošty a různé
 - Základy evangelické teologie – 3-letý kurs Pražského seniorátu I/17 – XII/19 - netýká se jen zájemců o funkci výpomocného kazatele
 - souhlas s cvičením br. Víta Henycha na varhanách
 - souhlas s pokračováním lithografické „dílničky“ (D. Molnár) někdy v říjnu, opět v pondělí
 - je již k dispozici med (po 130 Kč)

- 30. 10. v 15:00 hod. na Vinohradech ordinace nových kazatelek a kazatelů.
- Syringa – koncert v sobotu 10. 12. 2016 od 17 hod., schváleno
- Hesla JB již objednána, v Kalichu možno k nim koupit Denní čtení 2017 - viz nástěnka
- jarní bazar v týdnu od 15.5.2017
- s ohledem na využití sborových prostor pro naše vlastní akce nebylo vyhověno žádosti Faith Community Church (americký presbyteriánský sbor) o pronájem modlitebny pravidelně v neděli odpoledne, nemůžeme nabídnout ani pravidelný sobotní termín, v případě nouze nabízíme jednání o jednotlivých nedělích. Schváleno poskytnutí našich prostor (sál, JAK, kuchyňka) na jejich vánoční besídku v sobotu 2. 12. odpoledne.

10. Rozloučení staršovstva se s. f. Ridzoňovou.

Lenka

Když je někde nebo za něčím Lenka, znamená to, že určitě nebudete zívát nudou, že nebudete svědky klasických postupů, zbožných fráží, že se setkáte s laskavým humorem - ale hlavně s pravdivou a osobní vírou.

Lenka vyrostla v evangelické rodině Nadrchalových spolu se dvěma bratry. Otec Jaroslav byl dlouholetým dejvickým presbyterem, maminka Eva „oslovila“ svou laskavou povahou a dobrotou řadu lidí z necírkevního prostředí, kteří pak také začali chodit do sboru.

Už v mládeži jsme se těšili na Lenčiny originální programy. Po gymnáziu začala Lenka studovat medicínu. Rok pracovala v Anglii v Arše mezi postiženými lidmi. To pak na mládež chodily veselé dopisy psané barevnými pastelkami v okreslených obálkách. Touha studovat teologii byla ale tak silná, že Lenka absolvovala i evangelickou teologickou fakultu a později se, už jako matka tří dětí, stala druhou farářkou ve Střešovicích.

Když jsme potřebovali ve sboru nějak překlenout období mezi odchodem Hudcových a příchodem nového faráře Pavla Rumla, padla volba na Lenku. Toto „nouzové“ řešení se ukázalo jako velmi požehnané. Lenčina kázání, v nichž se jednoduše, lidsky a většinou z neotřelého úhlu pohledu zabývala biblickými tématy, nadšená práce s dětmi (výlety, tábory, přespávání v kostele, pečení chleba va večeri Páně...), čas na povídání s lidmi...

To, s čím jsme se ne moc úspěšně snažili v Dejvicích léta vypořádávat, totiž s jistou anonymitou velkého nedělního shromáždění, kde se nově příchozí či hosté mohou cítit osamoceni, Lenka zvládla za hodinu: na začátku bohoslužeb nás všechny vyzvala, ať se seznámíme se sousedy po levici a po pravici a řekneme si křestními jmény. A na konci jsme se měli pozdravit pozdravením pokoje a říci si opět křestními jmény. Od té doby se na sebe usmíváme s Hankou z Teplíc a s Tomášem z Nosislavi, pokaždé když se v neděli v Dejvicích vidíme.

Po Lence se nám bude na jednu stranu stýskat, a na druhou víme, že člověk s jiným člověkem ujde jen část života. Viděno z ptačí perspektivy, ušla Lenka (jakožto farářka) s dejvickým sborem možná jeden dva kroky, ale ten pomyslný otisk Lenčina chodidla je důkladný.

Těší nás, že Střešovice jsou co by kamenem dohodil, že se s Lenkou budeme v Dejvicích tu a tam opět setkávat. Těší nás, že Lenčin manžel Peter, řečený Doktor Sympaťák, zůstává dál členem Našich pěvců, těší nás, že každý měsíc můžeme otevřít nové číslo Českého bratra a najít tam několik Lenčiných oslovujících článků či modliteb.

Milá Lenko, přejeme ti všechno dobré a děkujeme!

líh

Ciara se ptá Lenky

Jak ses k nám do Dejvic dostala?

V Dejvicích jsem bydlela od narození do skoro 30 let. Do sboru mě vzali rodiče, nechali mě tam pokřtít v necelém jednom roce.

Pak jsme se odstěhovali do Střešovic, bydlíme tam kousek od kostela, kde teď taky dělám farářku.

„Podruhé“ jsem do Dejvic přišla jako farářka, když odešli Hudcovi, a začala jsem sbor administrovat a pak tam i byla na rok a půl zvolena farářkou.

Co se ti tady nejvíc líbilo?

Lidi, atmosféra, rozsvícené vitráže, zpívání, bohoslužby, velká sborová kuchyň se sporákem a troubou, tábor, sborová sestra, všetečné děti, spousta aktivních lidí, spolupráce s diakonií, sborová dovolená v Alpách, facebook, výlety, divadlo mládeže, společné obědy, koncerty Našich pěvců, oslavy narozenin, práce křesťanské služby, ochota spousty lidí se nasadit - třeba pro bazar...

Mám pokračovat?

Znala si někoho z našeho sboru před tím než ses k nám přidala?

Znala jsem docela dost lidí, třeba tvoji babičku a dědečka, maminku a mnohé další, kteří už tam chodili dřív. Jsem ráda, že jsem se s nimi mohla po letech zase víc setkávat.

Když jsi u nás poprvé kázala styděla ses?

Myslím, že moc ne.

Kdy tě začala tvoje práce zajímat?

Mám ráda lidi, Pána Boha, příběhy a slova a nějak se to dalo postupně dohromady.

Můžeš si svoje kázání vymyslet?

Přípravu kázání si představuji jako vaření polévky ve velkém hrnci. Přidávají se tam různé přísady, míchá se to velkou vařečkou, až se to v jednu chvíli prohlásí za připravené k jídlu. Ty přísady, z kterých se vaří, jsou částečně moje a částečně odjinud, věřím, že i od Pána Boha.

Základ pro kázání je biblický text. Někdy delší příběh, někdy třeba jen jeden nebo několik veršů, ze Starého nebo z Nového zákona. Tomu textu se snažím nějak rozumět, třeba ho čtu i v jiných jazycích, hledám k tomu vysvětlení v knížkách. Vedle textu je důležitá modlitba, prosba, aby to bylo srozumitelné pro mě i pro lidi, kteří to budou poslouchat. Já do toho vkládám nějaké svoje porozumění, znalosti, vnímání lidí a světa, oblékám obrazy a myšlenky do slov.

A doufám, že Pán Bůh dopomůže, aby ten celek byl k užítku.

Co máš nejradši k jídlu?

Teď bych si dala třeba nadýchané meruňkové knedlíky se zakysanou smetanou.

Jaký biblický příběh máš nejraději?

Jednou za Ježíšem přijde otec, který má nemocné dítě. Nejdřív prosil Ježíšovy učedníky, aby chlapce uzdravili, ale oni to nedokázali. Ježíš se toho otce zeptá, jestli věří. On vykřikne: Věřím! Pak dodá: Pomoz mé nedověře. Líbí se mi to vyhrknutí a pak domýšlení, co to vlastně znamená a že i s tou vírou potřebujeme pomoci. Ježíš toho kluka uzdraví. Až potom začne kritizovat učedníky, že to dělali špatně. Měli se modlit. (*Marek 9*)

V čem se Dejvice a Střešovice liší?

Střešovice jsou na kopci. Asi proto lidi chodí do kostela pozdě.

Z nedělní školy se v Střešovicích děti vracejí zpátky na bohoslužby, po přímělné modlitbě přijdou dopředu před stůl Páně a vyřizují posláni, říkají nahlas biblický verš, který se naučí v neděle.

V Dejvicích lidé chodí víc na biblickou hodinu. Víno při večeři Páně se nalévá taky do malých kalíšků. Sbírká ve Střešovicích je během bohoslužeb, obcházejí se lavice s košíčkem.

Těch rozdílů bych našla hodně, jako se liší třeba zvyky v rodinách dvou dospělých sourozenců. Ale vnímám to jako zvyky, to hlavní je stejné. V Střešovicích je na čelní stěně kostela nápis: *Jeden jest Mistr váš, Kristus. Vy pak všickni bratři jste.* Tak to platí pro oba sbory společně. A nejen pro bratry, ale i pro sestry.

Pomáhá ti někdo vybírat žalmy z bible?

Proč se ptáš zrovna na žalmy?

Třeba pro úvod bohoslužeb často hledám inspiraci v Heslech Jednoty bratrské, tam je na každý den jeden starozákonní a jeden novozákonní verš, ten nedělní si často půjčím odtamtud.

Chceš nám ještě něco sdělit?

Že se mi bude po vás stýskat. A těším se, že nejste daleko.

My děti ti chceme říct že nás to s tebou moc bavilo!:-)

Mě s vámi taky. Bylo to prima na táboře a posledně při spaní v kostele jsem zjistila, Ciaro, že ty dokážeš hrát sardele ve sklepě i s nohou v sádře.

Ciara Matthews se ptala Lenky Ridzoňové

Moc děkuji sestře farářce Lence Ridzoňové za krásný rok a půl, který jsme s ní mohli prožít. Na spolupráci s ní jsem se velmi těšila a hodně jsem si z tohoto času odnesla. Lenka má úžasný cit pro každého člověka, který má trápení, navíc to opravdu hodně umí s dětmi a dnes profláknuté slovo *komunikace* s ní je radost. Také bych ráda připomněla slova Pavla Proska, která řekl při staršovstvu (velmi volně!), že Lenčiny modlitby jsou opravdové, silné a prožité. Doufám, že se i nadále budeme potkávat s ní i se střešovickým sborem při různých příležitostech.

Lenko,

děkujeme Ti za ten čas a přejeme Ti ze srdce, aby Tě práce, kterou ani jako práci nebereš, stále těšila a naplňovala, aby Tě Pán zahrmoval novými podněty a Tvoje hravost nevysychala. Prosíme také o požehnání pro celou Tvoji rodinu.

Tvoje sborová sestra

Vzpomínka na dědu Vráťu

Já a Tyge jsme si našeho dědy opravdu vážili. Byl to náš děda Vráťa! Děda měl rád svou zahradu. Vysázeli jsme spolu: růže, afrikány, dýně, mrkve, hrášek, ředkvičky, levanduli a tak dále... Taky s námi hrál hry např. kloboučku hop. A teď se budeme muset smířit, že už ho nevidíme. Je mi líto, že tu už s námi nebude moc být. Nikdy nezapomenu na jeho výborný knedlíky s vajíčkem. Mňam, to byla dobrota! Nezapomenu na jeho vtípky: Ciara je opice z Korálový ulice, zlý pes Alík, Tygeus Maximus, je ho velký kus a nebo pižulina permanenta. Ještě říkal zlá koza Andula, Marfuša Študentová, Filip = hlíst, Alánek banánek. Také si sám sobě říkal „děda vševěda“. Ráno jsem se ho třeba zeptala, jestli by mi povídal pohádku o zlaté rybce, to mi hrozně chybí. Proto tady o něm píšu, abyste to věděli, jaká s ním byla legrace.

Ciara Matthews

Chtěla bych vám všem poděkovat za obrovskou podporu při Vráťově nemoci i potom. A také vám říci, že sbírka pro speciální školu Diakonie Praha vynesla 28 953,- Kč. Moc vám všem i jménem pana ředitele Černého děkuji.

M. Študentová

Užívám si podzimu života a jde mi to

rozhovor s **Milošem Rejchrtem** k jeho kulatým narozeninám

Rozhovor, který jsme spolu vedli v Souterrainu před dvaceti lety ke tvým padesátinám, končí: „...To, že devětačtyřicítka bude nahrazena padesátkou, pro mě neznamená žádné neštěstí, žádnou bolest. Horší je třeba, že ta kolena se už tak nehejbou. Nestěžuji si na tento věk. Moudrost se sice nedostavuje - pořád ještě - ale dostavuje se taková větší shovívavost, taková nějaká schopnost nést sebe sama. Když už člověk sám se sebou 50 let vydržel, tak si na sebe tak trochu zvykl, už je se sebou smířený. Je to docela dobrý pocit, že si rozumím. Jsem na sebe takovej hodnej, sám k sobě velkorysej, taky trošku vím, co od sebe můžu čekat. A snad jsem trochu shovívavější i vůči svým bližním. V tomto ohledu není věk špatná okolnost. Takže já se ani těch dalších čísel s nulami nebojím.“

Miloši, platí to stále? Neděsí tě blížící se kulatiny?

Kdepak, neděsí, ale překvapuje mne, že už jsou tady! Nečekal jsem, že se dostaví tak brzy. Bývaly časy, kdy od začátku školního roku do Vánoc to trvalo věčnost. Když jsem byl ve věku starců na chmelu, pociťoval jsem těch sedmnáct let života jako epochálně dlouhou dobu, zatímco dnes mám pocit, že jsem své

padesátiny slavil především. Vypadá to, že s přibývajícímí lety se všechno zrychluje, což ovšem je optický klam, to my zpomalujeme a všechno nám déle trvá. Ale proč ne, však není kam spěchat.

Jak tráví čas náš nezapomenutelný dejvický farář Miloš Rejchrt? Předpokládám správně, že ne na výměnku?

Čas tráví mne, řekl bych, čímž naznačuji, že potěšení ze všelijakých slovních hříček a jazykových her mne neopouští. Čas travič zatím jen tak cvičně vypouští kapky jedu tu do kolen či bederní páteře, tu do slinivky břišní a cukruje mi krev. Prostě klasika začínajícího sedmdesátníka, nic dramatického. Vymíňovat jsem si nemusel nic, neb jsem se před nedávnem (pouhých čtyřicet šest let tomu nazad) šťastně oženil, navíc výhodně, takže teď si spokojeně spolumajetnický předu v rodinném domku. Odtud často vyrážím na samotářské výpravy do lesů na jih a západ od Prahy, tam zhluboka dýchám a asi medituji, neboť se po návratu vždycky cítím tělesně fit a duchovně částečně znovuzrozen.

Pevný úvazek mám jediný, členství v Etické komisi České republiky, což je ale název trochu matoucí, jsme cosi jako odvolací správní orgán, který vyřizuje Ministertvem obrany zamítnuté žádosti o přiznání statutu odbojáře proti komunismu. Tu a tam někde někdy kážu, ale opravdu zřídka (např. před rokem v katedrále sv. Petra v Ženevě při rozhlasovém přenosu). Kázání ve sboru v Kobylicích ale rád a s užitkem poslouchám, též se účastním biblických hodin. Poměrně dost se věnuji zpěvu s dětmi na základce Bratrská škola v Holešovicích, kam chodí můj vnuk Eliáš. Občas mne vyzvou z Českého rozhlasu, abych něco pověděl na mikrofon. Nenudím se ani trochu.

Vždycky jsi byl všestranný - byl jsi farářem, topičem, hercem, překladatelem, disidentským aktivistou, redaktorem rozhlasu, učitelem, skladatelem i textařem ... Čím jsi teď nejvíc?

Cha chá, to je slušný výčet, víc toho stihl snad jen Cimrman! Kdybych měl bilancovat, tak o spoustu vyjmenovaných činností jsem jenom zavadil, snad jen jako topič jsem byl nadprůměrně zdatný a ceněný. Teď jsem ponejvíce osoba samostatně výdělečně nečinná. Prostě užívám si podzimu života a jde mi to, vždycky jsem měl podzim ze všech ročních období nejraději.

*Napsal jsi v poslední době nějaké nové písničky?
Která byla vlastně tvá zatím poslední?*

Nenapsal. Možná tou poslední byla jednoduchá dvanáctitaktovka pro Berany z počátku devadesátých let „Otče Abrahame“. Ta byla myslím docela prorocká, neboť se v ní prosí o restituci víry, nikoli cenných papírů a jiných majetkových

hodnot. Ostatně výskyt mých písniček v oficiálním zpěvníku ČCE považují za drobné nedorozumění. Já je páchal v představě, že se někde s kytarou párkrát zazpívají a brzy zapomenou. Spíše jsem očekával, že svými neumělými popěvkou vyhecují jiné, kdo to budou umět, aby napsali písničky svoje a lepší. To se taky moc nepovedlo...

Vzpomeneš si někdy mezi smrtí dalších a dalších životních událostí a množstvím úkolů, které jsou na tebe nakládány, na své působení v Dejvicích?

Ale ovšem, setkávání a společné konání v dejvickém sboru mne ovlivnilo, až i formovalo. Stále si nesu z dejvického suterénu povzbuzení, že křesťané, aby žili jako církev

Páně, nepotřebují latifundie, katedrály a vůbec jakoukoli okázalost, to důležité je dění mezi nimi. V dejvickém sboru se děly věci nenápadné, přitom veliké a krásné. Když jsem před rokem v městě Kalvínově stoupal v neděli ráno k bohoslužbám, vybavilo se mi, jak jsme těmi uličkami jednou stoupali s Našimi pěvci a přitom čtyřhlasně zpívali a Ženevané nám mávali z oken. To je něco víc než vzpomínky, to je kus života bohatého a naplněného a ten ve mně zůstal.

Jak vidíš ze své životní perspektivy naši církev: jaký by měl být její úkol, co by měla přinášet?

Nedávno jsem slyšel v rádiu přítele biskupa Václava Malého, ten citoval výrok bývalého papeže Benedikta XVI., že církev by měla být kreativní menšinou. Myslím, že právě pro naši ČCE je to přání ušitě na míru. Kreativita je vždycky záležitostí jedinců, ale jedinci potřebují prostředí, kde mohou svou nápaditost posilovat a korigovat ji nápady druhých, kde se jim poskytuje střecha nad hlavou a jiné vhodné vnější podmínky. Českobratrská evangelická církev

Foto: J Hlavsa

nechť je shromaždištěm kreativních pozitivních deviantů. Více a méně od církevní instituce nečekám.

Co bys nakonec vzkázal čtenářům Souterrainu?

Pozdvihněte srdce a věřte, že od lásky Boží nás neodloučí nic, ani zima ne, natož podzim!

Za rozhovor děkuje Lydie Härtelová

Zpráva o konferenci ve Wittenbergu

Jiskra - plamen - oheň? K evropskému charakteru reformace

O Kirchentagu jsem v Souterrainu již psal. Nyní německé evangelické církve budou Kirchentag v roce 2017 pořádat v Berlíně a ve Wittenbergu. <http://www.lutherstadt-wittenberg.de/luther2017/deutscher-evangelischer-kirchentag/> Celé Německo v tom roce slaví výročí 500 let od Lutherova přibití jeho 95 tezí na vrata wittenberského zámeckého chrámu. Proto i ten Wittenberg. Začátkem října jsem se tam zúčastnil konference na téma: **Jiskra - plamen - oheň? K evropskému charakteru reformace.**

Konferenci pořádala Sasko-Anhaltská Evangelická akademie. Byla to jedna z prvních vlastovek oslav, i když přípravy na pětisté výročí německé reformace jsou již v plném proudu po celém Německu. A samozřejmě i ve Wittenbergu, který leží přibližně 100 km jižně od Berlína. Tam se však ještě rekonstruuje o sto šest. Dodnes je vidět, že ta oblast patřila do tehdejší NDR. Pravda, živá a výstavní je již dnes hlavní třída, ano i spodní oblasti směrem k Labi, ale jinak město je dodnes žalostně pusté. Uvědomoval jsem si tam, jak hrozné dědictví po tom marxistickém socialismu dosud společně neseme na svých bedrech. A je nezbytné být obezřetný před jakýmkoli formami marxismu...

V programu konference bylo uvedeno: Reformační hnutí je evropské hnutí, které s Lutherem ani nezačalo, ani s ním nekončí.... Jiskry reformace vykřesaly Valdenští v Itálii, Lolardi či Viklef v Anglii, ty přerostly v plamen a oheň za české reformace a pak i za Martina Luthera, jakož i Johanna Calvina ve Švýcarsku... Konference si má uvědomit evropský důraz dějin reformace a poskytnout inspiraci pro budoucí zpracovávání historie v kontextu evropské budoucnosti. Intensivním zpracováním evropské dimenze dějin reformace se má přitom současně probudit vědomí, že dnešní chápání národů má velice málo společného s tehdejšími národy, vymezenými jazykem...

Konferenci uvedl bratr Gerhard Frey-Reininghaus, který byl spoluorganizátorem

konference. Ze strany Akademie mu byl vysloven dík za prosazování osobnosti M. Jana Husa.

První přednáška byla svěřena profesorovi systematické teologie dr. Michaelovi Welkerovi z Heidelberské univerzity. Hovořil na téma evropská reformace od 13. do 16. století. Látku probral systematicky zevrubně a v následné diskuzi byla navozena i tematika mezináboženských vztahů, o kterých také krátce pohovořil, jakož i o velmi otevřené diskuzi na témata bohoslovná, která na univerzitě probíhají či i o studentech i vyučujících muslimské orientace jiných univerzitních oborů a o vzájemně otevřené a vstřícné diskuzi, která tam probíhá mezi těmito dvěma myšlenkovými světy. Při těch větech se mezi posluchači nesl polohlasitý hovor, nikdo však nevznesl žádnou poznámku.

Dalším tématem večera byla přednáška o výzdobě zámeckého chrámu - tedy toho chrámu, na jehož vrata Martin Luther, wittenberský mnich 31. října 1517 přitloukl své teze. - Zámecký chrám si taky zažil své - především za sedmileté války byl vypálen a poničen, jakož i zámek, takže po těch vratech již není ani památky. Téma programu znělo: Walhalla po prusku - Hledání evropských stop v zámeckém chrámu. Pojednána byla především novodobá výzdoba chrámových oken. V oknech jsou zobrazeni jednotliví evropští reformátoři. Jako reprezentanta české reformace si komise a tvůrci vyobrazení vybrali bratra Jana Augustu (byl Lutherovým žákem). V rámci té přednášky byly promítnuty i jednotlivé obrazy či sousoší evropských reformátorů, zpravidla německých autorů 17. až 19. století, tam je Jan Hus vyjádřen urostlou postavou, vždy s elegantním plnovousem. To uvádím jen pro hnidopichy, kteří kritizují Šalounovo pojetí Husa. Na závěr dne jsme se zúčastnili večerní pobožnosti v zámeckém chrámu, na jejímž ukončení jsme zpívali píseň Jezu Kriste, štedrý kněže.

V sobotu přišly na řadu české přednášky: PhDr. Eva Doležalová pronesla velice živým přednesem zásadní slova na téma Český utraquismus v evropském kontextu - Vítězí pravda? Dr. Doležalová působí jako vedoucí vědecká pracovnice v Historickém ústavu Akademie věd a je členkou modřanského sboru ČCE. Představila vývoj české reformace od jejích historických počátků ve 13. století až na začátek pobělohorského období. Upozornila na některé jevy a vlivy, které ranou reformaci v Čechách (mnohem méně na Moravě) vyvolaly. Bylo to zejména kritické kazatelství, obracející se k širšímu městskému obyvatelstvu a poukazující na špatný život společnosti i církve, ale také epidemie a jiné katastrofy – zejména vlna černé smrti v polovině 14. století a s nimi spojené očekávání příchodu Antikrista a Posledního soudu. Církevní reforma v Čechách prošla bouřemi husitských válek a vyústila ve zrod utrakvismu jako (aspoň

dočasně) uznané větve římské církve, ale také v odtržení samostatné církve, nejprve tábořské a poté bratrské. Za vrchol české reformace lze považovat pokus o ustanovení České konfese (1575), formující se zejména pod vlivem luterské reformace a augsburské konfese, ale zahrnující i tradici českého utrakvismu. Náboženskou toleranci, potvrzenou ještě nakrátko Rudolfovým majestátem (1609), však ukončily nejprve domácí boje o právo na svobodnou víru a v posledku restituce katolictví.

Odpoledne probíhaly semináře v pracovních skupinách: Valdenští a První reformace - teologie a politika, Unitas Fratrum - model ekumenicko-reformační svobodné církve, Švýcarská reformace, Reformace na britských ostrovech a Ženské rysy reformace. Večer obšírně promluvil ThDr. Peter Morée, docent Evangelické teologické fakulty na téma Národní paměť a reformace – o nacionalizaci reformace v 19. století. Jistě, k nacionálním otázkám toho časového vymezení, včetně první půle 20. století, se kriticky stavěli všichni posluchači, opět ale v plénu převládal názor i o pozitivním smyslu národního vnímání reformace i v dnešní době (soudím podle potlesku). Ovšem na můj vkus se velice málo hovořilo o Janu Husovi, i když, během konference, byl mnohokrát zmiňován, i jako Viklefův stoupenec. S respektem byl zmiňován Jeroným Pražský. A když se hovořilo o reformačním školství, jen spoře jsem zaslechl jméno Jana Ámose Komenského.

V neděli dopoledne se konala bohoslužba v Městském chrámu Panny Marie, kde kázal Martin Luther. Kmenovým kazatelem chrámu tehdy byl Lutherův současník a přítel farář Johannes Bugenhagen. V duchu reformátorových Invokavitních kázání (kázání o postních předvelikonočních nedělích), jimiž Luther vykládal své reformační cíle, tam dnes byla obnovena řada Proslovů z kazatelny, kdy jsou na Lutherovu kazatelnu (již ne původní) zváni významní kazatelé či osobnosti. Luthera k oněm invokavitním kázáním před velikonoce 1522 přiměl stav reformace ve Wittenbergu. Bezmála rok před tím papež na něj uvalil klatbu a kurfiřt Fridrich Moudrý se reformátora ujal a ukryl ho na svém hradě Wartburg - tam Luther za tu dobu stihl přeložit Nový zákon do moderní němčiny - nicméně donesly se mu zprávy o radikalizaci reformního hnutí: bohoslužby bez ornátů, kázání v němčině, vysluhování pod obojí (sic) a proto Luther, i přes odpor kurfiřta, před postní dobou opustil své útočiště a vrátil se do Wittenbergu, kde se v postních kázáních snažil uvést stav věcí podle svých představ.

Tu neděli při konferenci na Lutherově kazatelně promluvila Claudia Roth, místopředsedkyně německého Spolkového sněmu (21. srpna 2016 z kazatelny

kázal spolkový prezident Joachim Gauck). Po proslovu Claudie Roth následovala debata mezi protestanskými a katolickými teology. A posléze ukončení konference.

Myslím, že tato zpráva může být i pozvánkou na Kirchentag 2017, který se koná 24. 5. - 28. 5. 2017, věnovaný německé reformaci. Doporučuji.

Marek Světlík

Jubilanti v listopadu

Miloslav NEKVASIL 86 let Petr MIŇOVSKÝ 75 let

Dagmar ŠIMONKOVÁ 80 let

Přejeme, aby jim Pám Bůh žehnal a byl jim každodenní posilou.

Jde to i jinak

V devadesátých letech minulého století se u nás v táborech pro uprchlíky ocitlo několik afgánských rodin.

Já jsem tehdy byla členkou staršovstva u Salvátora. Po besedě s paní Danou Němcovou a paní Věrou Roubalovou, které nám vylíčily jak to v uprchlickém táboře vypadá, se několik salvátorských rozhodlo třem afgánským rodinám pomoci.

Od té doby uplynulo 16 let. První rodina se uplatnila celkem brzy. Také díky faráři Karáskovi, který jim dopomohl k bydlení. Otec rodiny (6 dětí) našel zaměstnání ve Svobodné Evropě, dívky chodily do školy, šesté dítě – chlapeček jako miminko dostal leukémií, ale díky péči našich lékařů a obětavosti rodiny vše dopadlo dobře.

Druhá rodina se bohužel rozdělila. Otec rodiny nezacházel s manželkou v rukavičkách. Rozvedli se. Matka s dcerami zůstala v Česku. Otec se synem se vrátili do Afganistánu.

S třetí rodinou Rakinů jsme stále ve styku. Nedávno si otevřeli afgánskou hospůdku. Vaří výtečná jídla. Ceny jsou srovnatelné s našimi restauracemi. Můžete se o tom přesvědčit v ulici V Tůních 14. (Blízko náměstí I. P. Pavlova.) Budete spokojeni s kvalitou jídla i odbornou obsluhou. Je zde možno slavit svatby i promoce.

Co říci na závěr? Je možno pomáhat potřebným migrantům začleňovat se do naší společnosti. Pro církve je to výzva. Jestliže zde selžeme –jsme potom solí?

Jana Kohoutová

Panenka ze Stodůlek

V sociálně terapeutické dílně Diakonie ČCE jsem v loňském roce měla možnost krátký čas v rámci praxe rekvalifikačního kurzu být a společně tvořit s klienty. Drobné výrobky, které se v dílně vyrobí, jsou příležitostně nabízeny k prodeji. Třeba o Velikonocích nebo před Vánoci v našem sboru. Letos se prodávaly též při benefičním koncertu Pavla Šporcla.

Vedoucí terapeutické dílny a její kolegyně za mnou po koncertě zašly a do ruky mi podaly panenku, „Tady máš od nás dárek!“

Koukám, ó já, vždyť držím panenku, které jsem já sama vyráběla vlásky z oranžového chemlonu do tvaru drdolu!

Divadlo Bez zábradlí má ve svém repertoáru představení Římské noci autora France D'Alessandra. Hra diváka přenese do Říma padesátých a šedesátých let 20.století. Zde se konečně setká americký dramatik Tennessee Williams s italskou herečkou Annou Magnani, o které touží psát. Do titulních rolí obsadil americký režisér Gregory Abels Simonu Stašovou a Oldřicha Víznera. Simona Stašová patří k mým oblíbeným herečkám, proto jsem si pro ni přichystala dárek, který jsem se chystala při „děkovačce“ předat. Stojím pod podiem a čekám na příležitost. Herci se klaněli a odcházeli a zase přicházeli... Byla jsem rozčilená, kdy bude má pravá chvíle vyrazit... tu si mne paní Stašová všimla a pokynula, abych přišla, jejda, na jeviště! a blíž a ještě blíž až úplně k ní... podala jsem jí tu diakonickou panenku s rezavým drdolem, stejným jako nosí i Ona... Paní Stašová zářila, usmívala se a POLÍBILA mne a pak mne postrčila směrem k panu Víznerovi, ten se také usmíval a políbil mne... Lidi, já byla jak ve zjevení!!!

Že zdravím do dílny ve Stodůlkách, teď už budou vědět, kam se poděla jejich panenka!

Eva Javornická

Životní zkoušky

Všichni jsme na cestě. Jdeme odněkud někam. Nebo jinak. Někam směřujeme. I když nás okolní svět pomocí médií a jiných prostředků přesvědčuje o tom, že naše cíle spočívají v dosažení postavení v práci, v politice, zkrátka kdekoli ve veřejném životě nebo v získání vzdělání, v pořízení majetku apod., všichni nějak podvědomě cítíme, že toto vše je jen šalba a klam.

Měli bychom se přednostně zajímat o jiné cíle. Jaké? No přece o ty, které berou v úvahu hodnoty, které nepomíjejí. Měli bychom se snažit o svůj duchovní růst. To neznamená samozřejmě, že musíme být k tomu nevzdělaní, nemajetní a bez účasti na veřejném životě. Měli bychom si jen jinak uspořádat své hodnoty, své priority.

A týká se to nás všech. Je to o poctivosti si ty věci přiznat. Je dobré, že chodíme do kostela a účastníme se sborového života. Je dobré, že se pravidelně společně modlíme. Je dobré, že se podílíme na charitativních akcích a podporujeme potřebné. Ale jen toto nestačí.

Myslím si, že jen každodenním postojem k životu, jeho hodnotám, k bližnímu svému, můžeme obhájit své lidství a tím duchovně růst. K tomu nám dopomáhají životní zkoušky. Jen jejich překonáváním můžeme postoupit dále. Je to jako ve škole. Obhájíme jeden ročník a hle – jsme ve vyšším a naše zkoušky jsou těžší. Ale stupeň dosaženého vzdělání je vyšší a my rosteme.

Co je to životní zkouška? Je to nepříjemná, někdy přímo krizová situace v našem životě. Někdy jen banální nedorozumění s našimi nejbližšími, někdy tvrdá rána osudu. Nejde o to, jak se zkouškám vyhnout, ale o to, jak se s nimi vypořádat, když nastanou. Důležité je, jak se zachováme. JAK SE Z NICH POUČÍME.

Mám takovou zkušenost, že když se situace opakuje, různá nedorozumění s bližními, různé bolavé situace, ještě jsme nepochopili, co nám daná situace chce sdělit. Možná proto, že jsme ještě k pochopení nedozráli. Možná také kvůli vlastní zatvrzelosti pochopit nechceme.

Život nám nabídne další příležitost a my dostáváme novou šanci zachovat se správně a konečně obstát.

Nezlobte se na své bližní, na jejich chování. Neobviňujte je. Možná díky konfliktu s nimi si uvědomíte něco důležitého pro Váš život, na co byste jinak nepřišli. Vyřešte ten problém, čelte mu, ale neobviňujte. Obviňováním ztratíte mnoho sil a sami nic nezískáte.

Tam, kde na řešení nestačíte, požádejte někoho o pomoc. Obráťte se na své přátele. Ale pokud i toto selže, obraťte se na Nejvyššího. Modlitba má sílu. Upřímná modlitba a prosba láme skály, ledy tají, srdce plesá. On je ten největší režisér Vašeho života.

Doporučuji všem otevřít se změnám. Změnám jakéhokoli druhu, které povedou ke zkvalitnění Vašich životů, vztahů, postavení v životě. Jen odhozením

svých předsudků, zatvrzelých postojů a neodpuštění se můžete osvobodit a být opravdu šťastni.

Všichni jsme na cestě. Různě se setkáváme, míváme, křížíme si cestu. Přeji všem, aby se dokázali poučit z nepříjemných životních situací a překonávali je s lehkostí, hravostí a úsměvem. I když vím, že je to někdy skoro nemožné, přesto věřím, že nedostaneme od Pána Boha naloženo více, než dokážeme zvládnout.

A pamatujte si:

„RADOST NENÍ LUXUS, JE TO POVINNOST !!!“

Jiřina Muzikářová

Reformační kamion

Milé sestry, milí bratři,

rádi bychom Vás pozvali na zajímavou podzimní akci v Praze. Od pondělí 21. listopadu 2016 do večera dne následujícího město navštíví, v rámci projektu Reformace na cestě, „reformační kamion“. Parkovat bude v tuto dobu na Palachově náměstí, před Rudolfinem. Akce je pořádána Evangelickou církví v Německu (EKD) a zodpovědným partnerem pro pražskou zastávku je ČCE ve spolupráci s Ekumenickou radou církví v ČR. Kamion bude od počátku listopadu 2016 do května 2017 projíždět Evropou a zastavovat se v místech, která jsou nějak spjata s reformací:

viz <https://r2017.org/europaeischer-stationenweg/>

Účelem akce je zdůraznit, že reformace se nevyčerpává pouze Martinem Lutherem a není jen německým fenoménem. Svoji cestu kamion započne v Ženevě na začátku listopadu a zakončí ji ve Wittenbergu v květnu roku 2017 na světové reformační výstavě. Celkově se zastaví na 68 místech v 19 zemích, v každém místě pak bude stát zhruba 36 hodin. Jsme velmi rádi, že Praha se stala jednou z jeho zastávek. V rámci pražské zastávky bude zřejmě též Praze udělen titul Evropské město reformace: viz <http://reformation-cities.org>

V kamionu se budou promítat krátké filmy ze všech míst jeho cesty (včetně filmu o Praze, jež nyní natáčíme) a různé podoby (knižní, divadelní, ústní) svědectví jednotlivých lidí o tom, jak se v jejich životě projevila transformující síla reformačního příběhu. Vedle samotného kamionu plánujeme stan s občerstvením, kde v průběhu akce mj. promluví vybrané osobnosti z politiky, církve a akademické obce. Na večer v úterý 22. listopadu je pak naplánováno slavnostní zakončení na ambasádě Spolkové republiky Německo.

Předběžný program pražské zastávky:

Pondělí 21. 11. 2016

18:00 - přivítání na Palachově náměstí, pozvání k událostem následujícího dne

Úterý 22. 11. 2016

10:00 - úvodní fanfáry, pobožnost

10:15-14:00 - beseda s hosty (např. prof. Milenou Bartlovou, historičkou umění a pedagožkou VŠUP)

15:00-17:45 - rozhovor s Margot Käßmann, zmocněnkyní EKD pro reformační jubilea, a Thiesem Gundlachem, viceprezidentem úřadu EKD, a dalšími hosty

17:45-18:00 - závěrečné požehnání

Ve stanu v sousedství kamionu bude probíhat doprovodný program - besedy s hosty z církví, akademické obce a politiky.

19:00 - program na ambasádě SRN (Vlašská 347/19, Praha 1) s tématem „Od české ke světové reformaci“ za účasti zástupců ekumeny, kultury, vědy i místní samosprávy.

Srdečně Vás zveme na tuto událost! Věříme, že půjde o pěknou, ekumenickou, mezinárodní akci, která nám připomene naše vlastní výročí a propojí je s reformačními výročími evropskými.

Pokud byste se chtěli zúčastnit slavnostního večera na ambasádě SRN, sdělte to, prosíme, ekumenickému oddělení Ústřední církevní kanceláře (ekumena@e-cirkev.cz), protože k účasti je nutné pozvání.

Gerhard Frey-Reininghaus a Jonáš Plíšek
oddělení pro ekumenu a zahraniční vztahy

Noví členové sboru se představují

Zdravím čtenáře Suterrainu,

jmenuji se Pavla Běliková, je mi 36 let, s přítelem Petrem jsme šťastní rodiče ani ne ročního Pavlíčka. Do Prahy jsem se přistěhovala z Pardubic, kde jsem byla 10 let členkou tamního sboru pod laskavým „vedením“

manželů Ženatých. Velkou část dětství jsem strávila na Moravě v Trstěnicích (Křtěnca) u Moravského Krumlova, ve vesničce, do jejíž historie se zapsala činnost novokřtěnců. Původně jsem středoškolská učitelka dějepisu, ZSV a němčiny, ale poslední léta jsem pracovala také jako sekretářka nebo průvodkyně. Jsem členkou hudebního uskupení Paduana Hispanica a přispěvatelem do časopisu Český bratr.

Mgr. Pavla Běliková

K Bibli jako k mobilu

Co by se stalo, kdyby ses k Bibli choval jako ke svému mobilnímu telefonu?

- * Co kdybys ji nosil všude ve svých taškách a kapsách?
- * Co kdyby ses pro ni vracel, pokud bys ji někde zapomněl?
- * Co kdybys do ní nahlížel několikrát denně?
- * Co kdybys přijímal její textové zprávy?
- * Co kdyby ses k ní choval tak, jako bys bez ní nemohl žít?
- * Co kdybys ji dával jako dar svým dětem?
- * Co kdybys ji používal během cestování?
- * Co kdybys ji používal v naléhavých případech?
- * Co kdybys ji vyměňoval, abys sehnal nejnovější verzi?
- * Co kdybys...?

... to je něco, co tě snad nutí říci: „Kde je moje Bible?“

Na rozdíl od mobilního telefonu se nikdy nemusíš obávat přerušení spojení, navíc máš neomezený tarif – Pán Ježíš za tebe již účet zaplatil.

(z knihy Angela Scarana: Modlitba s Bibli v ruce)

Další oznámení

Naši pěvci:

ne 6. 11. v 9:30 - zpívání při bohoslužbách v Dejvicích

st 16. 11. v 19:30 - zpívání při ekumenické bohoslužbě v kostele v Nebušicích (káže P. Ruml a P. J. Berka)

ne 27. 11. v 17:30 (1. advent) - adventní koncert v České televizi

Pavel Ruml nový mobil 739 373 924

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 20. 11. 2016.

Prosincové číslo vyjde 27. 11. 2016

Kalendář na listopad 2016

Bohoslužby	6. 11. s VP a NP	Pavel Ruml
ve sboru -	13. 11. křest	Pavel Ruml
neděle 9:30	20. 11. křest	Petr Hudec
	27. 11. 1. adventní s VP	Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30 (Martin Prudký, Genesis)	
Děti	ve sboru 2. a 4. čtvrtek, Suchdol - pátek	
Mládež a dorost	8. 11. a 22. 11. v 19. hodin	
x-cátníci	8.11.2016	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	porada 4. 12. po bohoslužbách	
Klub poznávání	10. 11. v 9:30 ve sboru - Židovské svátky II. (Šavuot, Sukot, Chanuka...) M. Študentová	
Hodina pohybu	14. 11. a 28. 11. v 15. 00	
Setkání s hostem	24. 11. v 19:00 - ThDr. Petr Jan Vinš, přednášející na FF a HTF UK, starokatolický kněz a generální sekretář Ekumenické rady církví v ČR a člen Našich pěvců	
Staršovstvo	3. 11. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

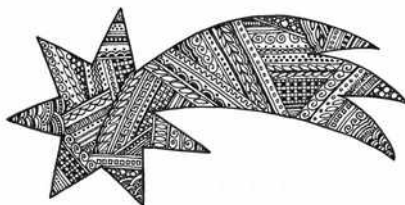
<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal...“

(Jan 3,16 a)

Co k nám do Dejvic v listopadu a prosinci přišlo? Čtyři křty a celkem pět pokřtěných. Že to nevychází? Při jednom křtu bude křtěno miminko i maminka současně. Stručně řečeno, kromě mnoha jiných událostí, které se dějí v rušném sborovém životě, můžeme nyní prožívat mimořádně radostné chvíle.

Hodí se dobře k přicházejícímu adventu. Není to divné spojení? Znamená-li advent příchod, pak jsem česky napsal „přicházející příchod“. To je jako napsat odcházející odchod, vycházející východ, zacházející zá... Tak znovu lépe. **S blížícím se adventem**, prožíváme ve sboru mimořádné chvíle radosti v souvislosti s opakovanou svátostí křtu svatého.

Nevydržel jsem to během jedné neděle, abych se nepodělil s dětmi i s ostatními o radostnou informaci, že se nám narodila první vnučka. Rozesílal jsem nádherné fotky nádherného miminka a psal slova o dosud nepoznané radosti. Není krásné i na stará kolena, po dlouhém životě s mnoha radostmi, zažívat něco, co jste dosud nikdy nezažili? Prožívat radost ještě nepoznanou? Novou? Bohu díky za to. Držívám to miminko v náručí, její malou ručku ve své tlapě a jsem plný emocí a všelijakých myšlenek.

Nebyl bych farářem, aby mi nad miminem nešlo hlavou, že Bůh přišel do světa takto, jako dítě. Způsob služebníka přijal, stal se jedním z lidí. V teologii jako vědě najdete nejrůznější nápady, teorie, geniální myšlenky i trochu směšné spekulace. Ale o tom Božím Dítěti čteme v bibli, je to slovo inspirované Duchem svatým, to si jen tak nikdo z palce nevyucal.

Obsah čísla:

1-„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal...“ | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Karafiátovi Broučci | 4-Veruna | 6-Nové členky sboru se představují | 7-Lk 9,57 - 62 | 10-K čemu slouží salár | 12-Historické okénko Česti Muzikáře | 13- Jubilanti | 13- Další oznámení | 15-Prosba | 16-Kalendář na prosinec 2016

Vlastně v takovém příchodu jen hledám Boží zázrak a prožívám paradoxy víry. Ten nejmocnější si klidně přijde v bezbrannosti, dárce života obětuje svůj vlastní život v bezmoci na kříži. Králů Král a pánů Pán. Pochopíte to?

Jedině tehdy, když si např. s Janem uvědomíme, že to všechno bylo z lásky Boží. Prý taková láska „všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká“ a nikdy prý nezanikne (1 K 13). Těšme se na advent i Vánoce a ať to je měsíc plný radosti.

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 3. 11. 2016 v 19:00

- Volba předsedy staršovstva: zvolen br. farář Ruml s platností od 1. 1. 2017
- Náležitosti spojené s příchodem br. faráře Pavla Rumla: předání sboru 1. 11. 2016, až dojde výpis z registru MK, dořeší se zbývající formality, br. Černoorský připravil rámcovou informaci o hospodaření sboru (též pro revizory)
- Středisko Diakonie Praha:
 - volba nového ředitele: nebyl potvrzen dosavadní ředitel Suchel, se kterým byly dobré zkušenosti, jako patronátní sbor vzneseme dotaz na okolnosti výběrového řízení a podpoříme br. Suchela
 - s. Caldová připomněla aukci uměleckých děl ve prospěch střediska, termín v březnu 2017
 - sbírka z rozloučení s Vráťou Študentem vynesla 28 953,- Kč, darováno Diakonii pro potřeby školy

- Finanční záležitosti:
 - 30. 10. na celocírkevní sbírku na Jubilejní toleranční dar odesláno 10 204,-Kč.
 - 27. 11. bude seniorátní adventní sbírka
 - sbírka na Haiti zatím 8 450,- Kč, uzavřeme 20. 11. 2016
 - sbírka na vánoční nadílku, zahájíme 4. 12. 2016
- Hospodářské záležitosti: 30. 10. vyměněny zámky, staré klíče třeba vrátit sbor. sestře
- Další úkoly:
 - uspořádání sborového archivu - s. Hřebíčková ve spolupráci s br. Maškem, objednat zaškolení
 - varhany se již budou zamykat, klíčky jsou rozdány, 1 je v kanceláři
 - na 3-letý kurs Pražského seniorátu „Základy evang. teologie“ se lze hlásit až do konce roku.
- Různé:
 - učitelé NŠ mají zájem o výrobu 4 ks biblických postaviček, kurz proběhne v únoru 2017, schválena úhrada nákladů
 - příprava dárků pro děti k Vánocům s. Ridzoňová, s. Študentová, s. Petříčková, s. Cihlová
 - br. farář nabízí osobní návštěvy členů sboru podle potřeby, též presbyterů na pracovišt; také začne navštěvovat jednotlivé skupiny, které se ve sboru pravidelně scházejí

Už 140 let tu jsou Karafiátovi Broučci

Když jdu k rodinnému hrobu na Vinohradském hřbitově, volím cestu kolem hrobu Jana Karafiáta (který je na dohled hrobu Václava Havla) a zavzpomínám také na jeho Broučky. Tentokrát byl k tomu motivací i článek z listopadového

čísla Literárních novin pod názvem „Kolik podob mají Broučci?“. Cituji z něko několik úvodních vět:

„Jen málokdy se stane, aby nějaká kniha přežila na čestných místech dětských knihovniček 140 let. Takovou knihou v domácím písemnictví jsou bezesporu Broučci Jana Karafiáta. Ačkoliv jejich první vydání z roku 1876 bylo velmi prosté, brožované a bez obrázků, během následných desetiletí vznikla i rozsáhlá kolekce nejrůznějších ilustrací Karafiátova textu. Ty nejoriginálnější představuje (do 27. listopadu) Galerie výtvarného umění v Havlíčkově Brodě. Výstava je zároveň připomínkou toho, že od narození autora Broučků, evangelického reformovaného faráře Jana Karafiáta (1846 – 1929) uplynulo letos 170 let.“

Dále se dozvídáme, že na ilustrování Karafiátových Broučků se podílelo téměř 40 autorů a že počet vydání této knihy přesáhl už stovku.

Co bychom k tomu dodali? Jistě otázku, jaké poselství zaznívá z příběhu těch malých zvířátek. Snad nejlépe to vystihují modlitbičky, kterými broučci začínají a končí svůj den a objevují se v knize mnohokrát.

Zopakujme si je:

Ó náš milý Bože
povstali jsme z lože
a pěkně Tě prosíme,
dejž at' se Tě bojíme,
bojíme a posloucháme
a přitom se rádi máme.

Podvečer tvá čeládka
co k slepici kuřátka
k ochraně tvé hledíme
laskavý Hospodine

Dušan Čurda

Veruna (vánoční povídka)

S pečením vánočního cukroví se paní Zdena už dávno neobtěžovala, zato na dárku pro Verunu si dala záležet. Nedala si pokoj, dokud nenašla to, co hledala: drobnou sponu, do které byl zasazen krásný podkrkonošský jaspis. Nebylo to nic drahého, ale snad bude mít Veruna radost.

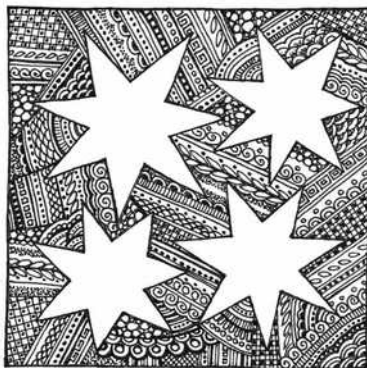
Když krabičku s dárkem balila do hedvábného papíru, vzpomněla si, jak se vlastně s Verunou seznámila. Je to už pět roků, co si na zamrzlé louži zlámala nadvakrát nohu. Protože měla i další pohmožděniny a doma neměla nikoho, kdo by se o ni postaral, nechali ji v nemocnici poměrně dlouho.

Na trojáku, kam Zdenu umístili, byla tři lůžka:

Na prvním ležela babička, které muselo být už k devadesátce. Jestli se někdo domnívá, že takoví prastaří lidi bývají obvykle opuštění a zapomenutí, tak o ní to rozhodně neplatilo. Každý den se objevil někdo z rodiny nebo ze známých a na nočním stolku měla stará paní dokonce kalendář, kde měla pečlivě poznamenáno, kdy kdo přijde.

Ani pacientka na druhé posteli nezůstala trvale bez návštěvy. Třikrát tam za ní přišel shrbený dědula. Podle toho, že měl kolem krku bílý kněžský kolárek, poznala Zdena, že je to kněz, a to ještě ze staré generace, která dbala na toto své viditelné označení. S nemocnou si vždycky něco polohlasem špitali – snad se modlili – a na rozloučenou udělal duchovní pastýř své ovečce na čelo křížek.

Zdena většinou raději předstírala, že návštěvy u svých spoluležících ani nevnímá, ale nic naplat, uvnitř ji žrala závist. Tolik lásky! Tolik pozornosti! Když se ale kněz-vysloužilce měl po své poslední návštěvě k odchodu, zastavil se u Zdeniny postele a zeptal se jí trochu nešetrně: „K vám nikdo nechodí?“ Nejprve měla chuť mu odseknout „A co je vám po tom?“ Pak ji však přece jen zbrzdil starcův věk: „Prosím vás, kdo by za mnou chodil? Vždyť už léta jsem sama jako kůl v plotě!“ – „Tak já vám sem pošlu někoho od svatého Tadeáška!“ rozloučil se dědula a zamířil ke dveřím.

Knězův slib nebrala Zdena vážně. Jak to říkávala její babička, když někdo něco sliboval jen tak naplano? „Tak to je pravda asi tak, jako že blechy kašlou!“ K velikému Zdenině překvapení se však hned příští den objevila u její postele starší buclatá usměvavá ženská: „Dobrý den! Vy mě neznáte a taky já jsem se dozvěděla o vás až včera večer na schůzce naší farní rady. Chodívám za nemocnými z církve domů nebo do nemocnice. Ti, co mě už trochu znají, mi říkají Veruna.“ – „Veruna? Znam jen Verunu, co se o ní zpívá v Blodkově „Studni“, že Veruna je všech čarodějnic koruna,“ posměšně podotkla Zdena. „Tak u mě je to asi trochu jinak!“ nedala se návštěvnice odradit nevládným Zdeniným

tónem. „Měla jsem zbožné rodiče a ti mě nechali pokřtít na Veroniku. Víte asi, kdo byla svatá Veronika!“ – „To tedy nevím, „připustila neochotně Zdena.

„Ono je to spíš taková legenda,“ vysvětlovala Veruna. „Když vlekli Pána Ježíše na Golgotu, u cesty stály plačící ženy a jedna z nich se jmenovala Veronika. A právě ta vzala roušku a utřela s ní Ježíšovi z obličeje pot a krev a na té roušce se otiskla jeho tvář. No a tatínek s maminkou si možná představovali, že bych se jí jednou měla taky aspoň trochu podobat. Jenže podobat se světici se mi ale zatím vůbec nedaří,“ zasmála se Veronika upřímně.

Zdena se už ani přesně nepamatuje, jak to tenkrát bylo, že se najednou s Verunou ocitly uprostřed naprosto nestrojeného rozhovoru. A nebylo to jen tenkrát, ale o týden později se to opakovalo. A pak už Veruna přicházela pravidelně, někdy i s kafičkem v termosce a domácím koláčem. Když pak tenkrát před těmi pěti lety pustili před Vánocemi Zdenu domů, začala ji Veruna navštěvovat v její garsonce. Jak je vidět, dobré přátelství může začít kdykoli a kdekoli.

Včera, jak Zdena usoudila, se Veruna nepochybně šla podívat na odhalení nových „jesliček“ u nich, u „Tadeáška“ a dnes se jistě vydala jako každoročně poslechnout si koncertní provedení „Rybovky“. Ale pozitivní budou Štědrý večer slavit Zdena a Veruna spolu a z Bible si společně přečtou vánoční evangelium, jak to bývalo ve Zdenině rodině zvykem, dokud měla ještě své nejbližší. A na Štědrý večer se také uvidí, jestli se s tím dárkem pro Verunu správně strefila.

heda

Noví členové sboru se představují

Jmenuji se Mgr. Marie Rumlová, přistěhovala jsem se s manželem Mgr. Pavlem Rumlem do Dejvic, který zde nastoupil jako farář.

K Dejvicím mám blízký vztah, protože se tu narodil můj tatínek MUDr. Vlastimil Kabíček, který celý život pracoval jako dorostový lékař na Praze 6. Bydleli jsme v Praze na Petřinách, mám dva bratry, Pavla (lékař, pediatr) a Jana (ing. v zemědělství). Maminka Marie dlouhou dobu pracovala jako likvidátorka úrazů v České pojišťovně. Pochází z venkova, a tak nám vštěpovala rodinou sounáležitost i důležitost víry v životě. Tatínek v dětství přežil těžké chvíle rodiny s podporou farářů v Dejvicím semináři, kde od dětství ministroval. Je moc zajímavé, že dnes je

kostel v Thákurové ulici s jeho farností blízky evangelickému sboru v Dejvicích; už se zase těšíme na ples.

Vystudovala jsem Gymnázium Jana Keplera na Pohořelci a FF-UK v Praze, obor pedagogika – ošetřovatelství. Z prvního manželství mám dvě dcery, Josefínu (24 let) a Annu (20 let). Pracuji 16 let jako vrchní sestra oddělení psychologie v Ústřední vojenské nemocnici. Praha 6 je tedy mou osobní i pracovní lokalitou, mým domovem. Jsem římsko-katolického vyznání, z velké praktikující rodiny, a tak mám ráda a jsem zvyklá na velkou společnost. Těším se, že i pro svoje pracovní i rodinné zkušenosti, budu moci s radostí sdílet společenství dejvického sboru. Díky novým okolnostem v mém životě mohu okusit opravdově praktikovat ekumenismus, který vždy záleží jen na lidech a jejich ochetě, protože Pána Boha máme jednoho. Zatím jsem se setkala jen se vstřícností, za kterou velice děkuji a prosím také o toleranci, když se mi něco nepodaří.

Těším se ve víře na setkávání osobní i církevní.

Marie Rumlová

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Lk 9, 57-62

Koncem října jsem byla na Slovensku na Dobré Nivě na hrobech svých rodičů a prarodičů. Pokaždé, když tam jsem, nezapomenu jít v neděli na Bohoslužby. Je tam mladá sborová farářka Mgr. Jarmila Zajíčková. V neděli 23. října jsme si po Bohoslužbě chvíli povídaly a protože mě její kázání zaujalo, požádala jsem ji o zaslání mailem. Zde je.

Nad'a Sleziaková

Lk 9, 57-62; 22. Po Troj., Povinnost' odpúšťat', 23. 10. 2016 DN

Suspírium:

„Ó Hospodine, daj mi poznať svoje cesty, vyuč ma svojim chodníkom! Vo svojej pravde ved' a vyučuj ma, lebo Ty si Boh mojej spásy, na Teba dennodenne očakávam.“ Ž 25, 4-5

Bratia a sestry!

Práve sme počuli dosť radikálne biblické slová. Popierajú dnes tak veľmi rozšírený názor, že existuje zlatá stredná cesta. Že to netreba s ničím preháňať. Pán Ježiš hovorí Buď alebo. Buď nasleduješ Boha alebo nie. Buď to s Ním myslíš vážne alebo tvoj život nepatrí a nesmeruje do kráľovstva Božieho.

Pán Ježiš je živý Pán neba a zeme. Je tu a je tam. Je tam, kde znie Jeho evanjelium, kde On chce. A je na ceste, prechádza aj okolo tvojho života, popri tebe či oproti tebe, keď počúvaš Jeho slovo. Stretá ľudí, aj teba, a ty zase Jeho. A tak chtiac – nechtiac, dochádza ku konforntácii, lebo semeno evanjelia je s Ním bytostne spojené a nechýba nikdy tam, kde je On. A keď ho seje, keď ťa stretá, Jeho jedinou túžbou je osloviť ťa a pozvať ťa, aby si Ho nasledoval. Aby si všetko nechal tak a rozhodol sa v živote pre to, čo ti život zachráni a zachová pre budúcnosť. A tak si aj dnes k tomu pozvaný, keď počúvaš tento evanjeliový text.

Je to však dilema, lebo sme všetkým a všetkými zamestnaní, zaviazaní a presvedčení, že toto tu okolo mňa, všetky moje povinnosti a všetko, čoho sa smieme dotknúť, je život, je to, čo už zajtra nebude. Že je to strašne dôležité, nenahraditeľné. Že všetky povinnosti a úlohy sveta aj všetky moje túžby a predstavy – to je život. Lebo sme za mnohé zodpovední a sme v rôznych úradoch – od úradu manželstva a rodiny až po rôzne funkcie v práci a cirkvi. A to nás zamestnáva a ovláda, oslepuje a utvrdzuje nás v tom, že takto to má byť a takto je to správne. No Pán Ježiš hovorí, že to nie je správne, ak pre toto všetko nemáme čas na Neho.

Spomína konkrétne situácie: postarať sa o rodinu a zabezpečiť ju (v. 58), zabezpečiť strechu nad hlavou... Postarať sa o príbuzných v ich starobe a pripraviť sa na rozlúčku s nimi (v. 59) v zmysle: pôjdem, až keď ich nebude, či pestovať dobré rodinné vzťahy (v. 61), zabezpečiť svoje deti, aby mali všetko, čo potrebujú. To všetko je nesmierne dôležité a vidíme to ako skutok lásky nášho kresťanského svedectva. **Avšak bez Krista je to málo.** Ak nás to oddeľuje od Ježiša, je to smrť. Nie je to cesta k cieľu, ale blúdenie. Bez Ježiša je to zbytočné a neužitočné. Nič a nikto by nemal človeku zabrániť nasledovať Krista, ktorý jediný je Život.

Všetko niečo stojí. Nič nie je zadarmo. Nielen vlaky pre študentov a dôchodcov, ale aj cestu za Kristom musí niekto zaplatiť. Aká je cena za nasledovanie? Za to, že smieš byť Jeho, za to už zaplatil – svojím životom. A od teba Pán Ježiš žiada nasledovanie bez žiadneho „ale“. Žiada sebaobetovanie. Žiadne povrchné riešenia v zmysle: „*Vieš, potom, keď otec zomrie, potom pôjdem za Tebou. Teraz by sa hneval a bol by nešťastný, že nechcem pokračovať v živnosti a podnikaní, ktoré on založil a rozbehol.*“

Pán hovorí: Určite nie! Teraz to nechaj tak a poď za mnou. Iba tak sa rodí nový život. Rozhodnutím pre Neho. Dnes. Teraz. Žiadne potom nebude, lebo žiadne potom neexistuje. Terajšia chvíľa je jedinečná a nebude sa opakovať. Nehovorím, že zajtra život nebude, že o týždeň nebudú opäť služby Božie. Ale to, čo je dnes, už nebude. Žijeme veľmi často v akejsi istote, že všetko ešte stihneme – ale tak rýchlo, že na nič nemáme čas. A vzťahy sa nám rozpadajú a život sa kazí, lebo dnes nemáme čas na manželku či manžela, na syna alebo dcéru. A tak vyrastajú bez lásky tých, ktorí im ju majú dať.

A odkladáme najmä veci vo vzťahu k Ježišovi. Bagatelizujeme, zľahčujeme otázku nášho života s Ním a trest je, že nič poriadne nestíhame. Ani to, na čo sa pred Ním vyhovárame: milovať svojich blízkych. Utešujeme sa, že na všetko raz príde čas. Že už len toto zariadim a urobím a potom... veď koľko už bolo všetkého povedaného a napísaného, čím všetkým už ľudia prešli a nič sa zatiaľ neskončilo. Svet stále funguje. **No koľko sme už nenávratne stratili, koľko lásky sme nedali?** Áno, možno bude ešte iná príležitosť, ale už nie táto. Božie slovo hovorí: „*Dnes, keď počujete Jeho hlas, nezatvrdzujte si srdcia...*“

Tu nepomôže žiadne obzeranie sa dozadu, ako čo bolo a ako to bolo. Nič tu u teba ani u mňa nerieši. Len Kristus, pre ktorého alebo proti ktorému sa rozhodneš. Ani skvelý Abrahám, ani jedinečný Jozef či slávny Dávid, ani Luther ani naši ohromní štúrovci či ktokoľvek, koho v cirkvi spomíname, nič nevyrieši

za nás a za teba. Neodpovie za nás na toto Kristovo pozvanie. Je to na tebe. **Si ochotný všetko odložiť nabok a vykročiť za Ním?**

Je Ježiš viac ako tvoja strecha nad hlavou a zabezpečenie rodiny? Žalm 127 hovorí: „Ak Hospodin nestavia,... márne sa namáhajú stavitelia.“ **Je viac ako tvoji chorí rodičia? Ako všetci tí vzácní a milí ľudia, ktorých si vážiš a uznávaš?** Je PJK Ten, na ktorom predovšetkým záleží? Je Jeho slovo a Jeho vôľa nadovšetko? Aj nad soľ, aj nad zlato? Nemôžeme si z Ježišových slov a myšlienok vyberať, čo sa nám hodí, a ostatné nechať tak. Máš prijať od Neho všetko, aj kríž, aj súd, aby sme mohli mať aj milosť, aj korunu víťazstva. To, čo vidíme, nemôže byť základom pre naše bezpečie a istoty, iba On je jedinou istotou a zárukou večného a dokonalého života.

Iba vtedy dostaneš Jeho osobné poverenie. Pán má pre teba jasnú úlohu: vo verši 60 **...ale ty chod' a zvestuj kráľovstvo Božie!**“ Teda nes všetko Božie do sveta tak, že to budeš žiť a praktizovať. Ži pre Neho tak, ako On chce, a pre Jeho kráľovstvo. Nemôžeš žiť tým, čo bolo. Viera tvojho deda alebo otca ťa nezachráni. Zachráni ich, ale nie teba. Ty potrebuješ veriť v to, čo je a čo bude v Ňom. Ty potrebuješ byť „...*Jeho vlastným a žiť pod Ním v Jeho kráľovstve a slúžiť Mu v ustavičnej spravodlivosti, nevinnosti a blaženosti...*“, ako to píše náš reformátor Luther. A to sa dá iba vtedy, keď sa pozeráš k Bohu a na Boha podľa 12. kap. Listu Židom. „Hľadme na Ježiša, Pôvodcu a Dokonávateľa viery, ktorý napriek radosti, ktorá Ho čakala, pretrpel kríž; pohrdol potupou a posadil sa na pravici Božieho trónu. Myslite na Toho, ktorý zniesol taký odpor hriešnikov proti sebe, aby ste neustávali a neklesali na duchu.“ (Žd 12, 2-3).

Bratia a sestry, poďme teraz v modlitbe hľadiet' na Ježiša. Naberme odvahu povedať mu každý osobne: *Tu som Pane, chcem... buď prvý v mojom živote.* Prinesme pred Neho svojho uponáhľaného a unaveného ducha. Jedine On dá do poriadku naše životy. On nám pomôže mať na všetko dôležité čas. Aby sme raz nemuseli niečo ľutovať. AMEN

K čemu slouží salár

Blíží se konec roku a jako v jiných letech v ohláškách připomínáme **salár**. Sluší se tedy připomenout, co vlastně salár je a k čemu slouží konkrétně v našem sboru. Je to užitečné i z toho důvodu, že nově příchozí členové sboru mohou mít problém s církevní terminologií.

Původně byl salár (salarium) platem kazatele, resp. příspěvkem na něj, později příspěvkem na provoz sboru vůbec. Až do roku 1950 se plánované výdaje sboru rozepisovaly podle nějakého klíče mezi tzv. salárníky, tj. ty členy sboru, kteří měli dostatečný vlastní příjem. Tím se salár lišil od dobrovolných darů sboru od ostatních členů (a samozřejmě i od salárníků nad rámec předepsaného saláru).

Po roce 1950 se zavedlo, že salár je dobrovolným darem sboru, což platí až dodnes. Když tedy dáváme „dar na potřeby sboru“, ve sborových účtech se to objeví v kolonce salár. Trochu paradoxně ve výkazech stále zůstávají obě kolonky: salár i dary. Podle platných církevních řádů je salár sice darem dobrovolným, ale v doporučené výši 4% čistého příjmu. Z dlouholeté zkušenosti nejen v našem sboru je ale známo, že platby saláru této výše většinou nedosahují.

V souvislosti s probíhajícím přechodem na samofinancování církve, tedy do stavu, kdy stát přestane přispívat na platy kazatelů, se v církvi diskutuje, jak dál. Stát nám sice vyplácí na pohled velké odlukové peníze, ale ve skutečnosti bude nová situace klást větší nároky na finanční účast členů církve. Nemusí to ale být tak zlé. Výpočty ukazují, že pokud bychom všichni na salár přispívali 2-3% svých příjmů, pak při solidaritě bohatších a slabších sborů si vystačíme i bez peněz od státu.

Jak to vypadá s financemi našeho dejvického sboru? Odmyslíme-li jednorázové výdaje jako byla adaptace farářského bytu nebo před tím sklepních prostor, a případné dotace na ně, pracujeme v posledních letech s rozpočtem něco přes milion korun. Z toho asi 750 tisíc připadá na nezbytné výdaje, které nemůžeme příliš ovlivnit - nájemné z modlitebny a farního bytu, spotřeba energií, předepsané příspěvky na provoz seniorátu a celé církve (tzv. repartice), plat sborové sestry a konečně příspěvek do personálního fondu, určeného na platy farářů. Ten v r. 2017 činí 100 tisíc Kč, v dalších letech po výpadku státního příspěvku musíme počítat s postupným nárůstem až ke 300 tisícům Kč. Ze zbývajících zhruba 300 tisíc Kč jdou asi dvě třetiny na provoz sboru a třetina na dary směrem ven: v tom je zahrnuta platba školného za podporované děti v Kongu a pomoc potřebným malým sborům.

Pokud jde o příjmy, je náš sbor odkázán na příspěvky od nás, svých členů. Salár, včetně darů a sbírky na personální fond, se v posledních letech pohybuje kolem 900 tisíc Kč a při nedělních sbírkách se ročně vybere asi 90 tisíc Kč. (Do toho se nepočítají celocírkevní sbírky, jako např. na Jeronýmovu jednotu, které našimi účty jen beze změny „protékají“.) Vychází to tedy tak, že každoročně sbor vydává více, než přijímá. Rozdíl je v desítkách tisíc korun a jde na úkor „železné rezervy“, naspořené v dřívějších letech. Co s tím? Znatelné omezení vlastních výdajů není reálné a právě si neumím představit, že bychom omezili svou podporu potřebným – naopak, v příštích letech bude naše solidarita s nimi stále naléhavější. Mějme to všichni na paměti už nyní při rozvažování, kolik chceme – můžeme dát na salár.

Jan Mašek

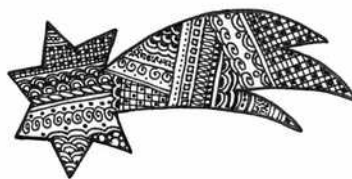
Historické okénko

Vzpomínky z dopisu bratra Čestmíra Muzikáře faráři Janu Čapkovi

...Ještě bych rád vzpomenu na 3 „veselé postřehy“ z doby Vašeho působení v Dejvicích. Jednou jste nám v nedělní škole vyprávěl o putování po poušti a mezitím jste zahrál na harmoniu 2 písničky. Když jste zasedl k nástroji poprvé, drcnul jste hlavou o lustr - 2 úzké duté válce vedle sebe volně se houpající na řetízku. Svítidlo se rozhoupalo, byly slyšet skleněné zvuky, ale nic se nestalo. Když jste šel k harmoniu zahrát druhou písničku, chytil jste se za hlavu a opatrně usedl na točitou židli a okomentoval to slovy: „Tak tentokrát se to obešlo bez úrazu!“ Když jste dohrál, zavřel jste harmonium, vyskočil jste ze židle a jedna lampa skončila rozbitá na zemi!

Druhá vzpomínka souvisí s vánoční besídkou. Když jste rozdělával básničky, byly už předem označené konkrétním jménem. Pak zbylo ještě několik básniček, tak jste nabízel dál. Občas se někdo přihlásil. Když už se nikdo jiný nehlásil, chtěl jsem se podrbat na hlavě. Vy jste si všimnul mé zdvihající se ruky a už jsem měl druhou básničku. Báť jsem se přiznat k tomu, že jsem se chtěl jenom podrbat, tak jsem se nakonec musel naučit obě básničky. A úspěšně!

Třetí příhoda byla, když jsme dostali pastelky a vodovky a měli jsme něco nakreslit. Dlouho jsem seděl nad prázdným papírem. Na stěně za mnou

mapa Izraele, v mé hlavě prázdno. A zatímco ostatní děti už měly své výtvary skoro hotové a já pořád nic, poradil jste mi, abych nakreslil TŘI KRÁLE. To jsem udělal a k mému velkému údivu a potěšení šel tento obrázek na nějakou výstavu. Dodnes ho mám doma schovaný.

Čestmír Muzikář

Jubilanti v prosinci

Jiří DOBIÁŠ	96 let	Josef NĚMEČEK	70 let
Marta KLEMPEROVÁ	92 let	Marta ŠTUDENTOVÁ	60 let
Věra ONDROVÁ	92 let	Pavel RUML	60 let
Jarmila ŠATAVOVÁ	91 let	Milada DOBIÁŠOVÁ	60 let
Jana OLIVERIUSOVÁ	75 let		

Přejeme, aby jim Pám Bůh žehnal a byl jim milostiv.

Další oznámení

Knížka pod stromeček: **Daniel Henych - Co se všechno může stát**

V popředí děje jsou dvě dospívající dívky a jejich ochrnutý spolužák. Situace, do nichž se dostávají, jsou někdy dost složité. Kolem této trojice vystupuje postupně řada dalších osob, většinou dospělých. Nejsou to jen rodiče, ale do příběhů zasahují například rázná, s Biblií dobře obeznámená babička nebo mladá místní farářka. Vyprávění není zdaleka vždycky optimistické, mají v něm místo i nemoc a smrt. Přesto většina kapitol vyznívá nadějně, občas dokonce humorně. Tomu by měly napomáhat i ilustrace a veselá obálka. - K tisku připravili V + V Henychovi.

PŘIJĎTE NA VÁNOČNÍ KONCERT NAŠICH PĚVCŮ U SALVÁTORA

Ve čtvrtek 22. prosince o půl osmé zahájí trubka, tympány a orchestr slavnou předehrou k Charpentierovu Te Deum (známe to podvědomě jako znělku Intervize) vánoční koncert Našich pěvců u evangelického

Salvátor. Vďečnost za třicet let trvání sboru chceme vyzpívat právě v tomto Te Deum laudamus a Vánoce přivítáme Rybovou Českou mší vánoční „Hej, mistře“.

Kromě již zmíněných pěvců a orchestru účinkují sólisté Ludmila Vernerová, Jana Horáková Levicová, Eliška Kondrová, Ondřej Socha a Ivo Michl.

Vstupné je dobrovolné. Kostel je vytápěn.

Foto: J. Hlavsa

4. prosince po bohoslužbách prodej Obchůdku jednoho světa

10. v sobotu koncert Syringa v 17.00

11. prosince po bohoslužbách prodej produktů chráněné dílny Diakonie Stodůlky

18. prosince dětské bohoslužby a tradiční společný oběd

31. prosince Silvestrovské posezení v 17 h, připravuje Pavel Prosek a oslavíme 60. narozeniny Pavla Rumla a Marty Študentové

Děkujeme Madleně Prachenské za ilustrace v tomto čísle Souterrainu.

Prosba

Pane, dej mi život,
abych mohla žít

Pane, dej mi cit,
abych mohla prožívat

Pane, dej mi rozum,
abych žila čestně a v pravdě

Pane, dej mi srdce,
abych mohla milovat

Pane, dej mi sílu,
abych překonala zlé časy

Pane, dej mi lásku,
bez ní není života

Pane, dej mi blízké,
abych mnohla sdílet štěstí

Pane, dej mi partnera,
abych mohla jít v páru

Pane, pomoz mi,
abych byla pro druhé požehnáním

Pane, dej mi odpuštění,
abych se zbavila vin

Pane, dej mi odpuštění,
abych se zbavila bolesti

Pane, dej mi klid a mír v srdci,
aby můj život byl pokojný a naplněný

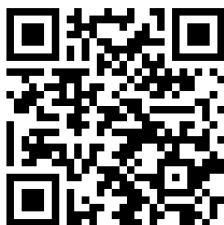
Jiřina Muzikářová

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 18. 12. 2016.

Lednové číslo vyjde asi 25. 12. 2016

Kalendář na prosinec 2016

Bohoslužby	4. 12.	s VP, křest S. Moliby	Pavel Ruml
ve sboru -	11. 12.	zpívají NP	Pavel Ruml
neděle 9:30	18. 12.	dětské bohoslužby	Pavel Ruml
	25. 12.	VP	Pavel Ruml
	26. 12.		Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30		
Děti	8. 12 v 17 hod., Suchdol - pátek		
Mládež a dorost	6. 12. a 20. 12. v 19. hodin		
x-cátníci	13.12.2016		
Naši pěvci	středa 18:30		
Křesťan. služba	porada 4. 12. po bohoslužbách		
Klub poznávání	8. 12. v 9:30 ve sboru Adventní program manželů Henychových		
Hodina pohybu	V prosinci nebude		
Setkání s hostem	V prosinci nebude		
Staršovstvo	1. 12. v 19:00		
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30		

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010